

DEN VILDA KAMPEN OM GRYNINGEN

SCENER OCH SAMMANDRAG
FRAN MUTANT-KAMPANJEN
UNDERGANGENS ARVTAGARE

NEDTECKNARE: TOMAS H (HAROLD)

UTDRAGEN UR KLEOS DAGBOK ÄR SKRIVNA AV HANS SPELARE, CLAUDIO MARINO.

Kommentar: Varje episod nedan är en resumé av ett spelmöte. Texten är uppdelad i *scener*, i kursiv stil, som beskriver upplösningen av ett spelmöte i detalj, och *sammandrag*, i normal stil, som kortfattat berättar vad som skett tidigare under spelmötet. Texten uppdateras kontinuerligt.

Senaste uppdatering: 11 december 2009.

PROLOG

Kleo rusade genom gränderna med bultande hjärta och andan svidande i bröstet. Hindenburgs sotiga fasader och sorgliga existenser flimrade förbi, han såg dem knappt. Är det verkligen sant, tänkte han. Var den långa jakten äntligen över? Skulle han äntligen få ro? Om han inte var för sent ute. Bara jag hinner i tid, tänkte han och piskade sig att springa ännu fortare...

Vid ett bord i en stimmig krog satt en mörkhårig mager kvinna med nedslagen blick. Runt henne hade tre udda individer samlats: Närmast kvinnan en enorm björn, som satt direkt på golvet då ingen stol kunde svälja hans stora kroppshydda. Bredvid björnen en spenslig man i hög hatt och monokel, malplacerad i den stökiga lokalen. Intill honom satt en ung mutant med läderartad hud och groteskt överdimensionerat huvud.

De församlade kände inte varandra, och vad ingen visste var att alla tre hade ett särskilt skäl att befinna vid just detta bord, just denna kväll. Lika lite insåg de att detta till synes obetydliga möte bildade en länk i en kedja av händelser som skulle avslöja Undergångens mörkaste hemligheter och avgöra hela Gryningsvärldens framtid...

HUVUDPERSONERNA

Kleo Kox: En plågad ung man, flitigt anlitad som torped i Hindenburg för sin förmåga att ta död på misshagliga personer i märkliga "olyckor". Jagas av inre demoner, saknaden efter systemen lämnar honom ingen ro. Spelas av Claudio.

Flårian Altklang: Aristokrat ut i fingerspetsarna, med monokel, hög hatt och värjakäpp. Har en uppblåst självbild som storartad explorator och slösar bort släktens pengar på misslyckade zonexpeditioner. Spelas av Mattias.

Dexter Finn: En ung gatumutant, vars groteska yttre kompenseras av reptilsnabba reflexer, ett skarpt intellekt och ett omätligt intresse för forntidens teknologi. Men är han så godmodig som han verkar? Spelas av Johan.

Enar: En enorm muterad björn med ett mörkt förflutet i de norra ödemarkerna. Tjänar sitt levebröd som slagskämpe och livvakt i Hindenburgs undre värld. Drabbas av svårt vemod när han tänker på hembygden i norr. Spelas av Lasse.

Traum: Ensam vandringsman från söderns zonvidder, beryktad och bespottad för de mäktiga mentala krafter han sägs ha. Spelades till en början av Tias, fick sedan eget liv.

Namnändringar: Några SLP från den officiella UA-trilogin har fått sina namn ändrade i vår kampanj. Denna lista uppdateras löpande.

Tijuana är täcknamn, den försvunna flickan i VRS heter egentligen Adelia (ej att förväxla med den berömda zonfararen Adelia von Hartman).

Glummer heter i denna kampanj Vespa och är en kvinna.

Krubbis heter i denna kampanj Kvark (QVRK-13).

Kringlan heter Kvant (QVNT-17).

Måltas Vrååly heter Nafta och är en rävkvinna.

Ethan Åål heter Moltas Palaver.

Cia Vrååk-Jancovic heter Tula Tokarev.

Maser-Magnus heter Flåjd.

Jarleman Brugd heter Pontjack.

EPISOD 1: EN OFRIVILLIG KVARTETT (VRS)

Fyra främlingar möts i jakten på en försvunnen flicka med oanade krafter, och upptäcker vilka mörka makter som ruvar i Hindenburgs skuggor.

"Flickan. Vi vill ha flickan."

Serafim Wickels röst avslöjade inga känslor, men en tunn hinna av svett blänkte både på överläppen och på den kala hjässan. Forntidsvapnet i hans hand darrade en aning. Det var över tjugo år sedan han varit ute på fältarbete sist. Detta avbrott i Wickels annars behagligt monotona tillvaro var inte frivilligt. En gammal vän hade kallat in en gentjänst. En vän alltför mäktig att säga nej till.

"Flickan, herr Altklang. Hon som kallar sig Tijuana. En tankevrängerska och mörderska av värsta sort. Hon måste stoppas. Överlämna henne till oss, annars dödar vi dig och dina vänner."

Flårian stirrade in i den svarta mynningen på pistolen i handen på Wickel, som flankerades av tre likstela män med dragna skjutjärn och identiska svarta skinnrockar med kejsarörnen på slaget. Redan som barn hade Flårian hört talas om PSIPO, den hemliga polisen som jagade psimutanter med sådan frenesi att kejsaren till slut ingrep och stoppade verksamheten. Så sades det i alla fall. Nu stod PSIPO:s fruktade agenter framför honom, livs levande här i den dammiga lagerlokalen, som om tiden stått still.

Flårian svalde hårt. Han hade inte en aning om var Tijuana fanns. Men att avslöja det nu skulle troligen leda till hans omedelbara död. Det här prekära läget krävde särskild finess.

"Vänta... Vi kan säkert komma överens..."

Han avbröts av en plötslig kanonad av energiblixtar som utan förvarning började vina från skuggorna. En av PSIPO-agenterna föll rykande till golvet, dödligt sårad. De andra höjde sina vapen och besvarade elden, och det ödsliga hamnmagasinet förvandlades till ett smattrande inferno.

"Jag kunde ha smörjt kråset på Belugi Lustgård vid det här laget", tänkte Flårian bittert när han kastade sig i skydd bakom en packlår. I stället

hade han blivit en simpel rymling som slogs för sitt liv i rännstenen. Allt var den där vidrige uppkomlingen Linus Drakes fel.

Planen hade verkat så enkel. Flårian hade hört rykten om herr Drake, som trots total avsaknad av nobel börd hade blivit Kejsarens vice chefsexplorator. Drakes stjärna hade stigit ytterligare sedan den högste exploratorn Manfred Lund nyligen försvunnit under en expedition i de norra utmarkerna. Ryktet sade att Drake hade anlitat en simpel gatflickas tjänster! Om en sådan praktskandal blev känd skulle han nog trilla ned några pinnhål.

Uppfylld av skadeglädje hade Flårian sökt upp gatflickan Tijuana på Thermopolium i Hindenburgs marknadsdistrikt för att få historien bekräftad. Sedan gick allt åt pipan. Råskinn från den mutanthaltande Nimrodbrigaden anföll krogen och försökte kidnappa Tijuana, som dödade en av dem med pur viljekraft och flydde ut i natten.

Flårian slog följe med tre andra individer som också sökte flickan: mutanten Dexter, björnen Enar och den dystre Kleo. Spåret efter hennes kompanjon, paddan Julius "Smilet" Piaff, ledde till en ödegård utanför Hindenburg.

I kråkslottets källare fanns utmärglade psimutanter inspärrade i mörka celler, och högre upp i huset väntade fler Nimrodbrigandister. Kleo anade att detta var ett tillhåll för PSIPO. Någon padda fanns där inte, men en av de nedkämpade fienderna bar ett brev som tydde på att Smilet hölls fången i en lagerlokal i Hindenburg.

Väl tillbaka i staden insåg Flårian och hans kompanjoner att de efter intermezzot på Thermopolium var efterlysta för mord. Strykan-de längs husväggarna som tjuvar i natten fortsatte de följa spåret efter Smilet, och fann till sist paddan fastsurrad på en kruttunna i ett hamnmagasin. När bomben desarmerats efter några svettiga ögonblick berättade den vettskrämde Smilet att han och Tijuana försökt pressa pengar av Linus Drake med hjälp av pinsamma bilder på honom och flickan som hon spelat in på en fornmanick. I nästa stund steg PSIPO:s hejdukar fram med dragna vapen.

Serafim Wickel kände plötsligt en kvävande hetta stiga ur svalget. I nästa ögonblick flammade hela hans kropp upp som en levande fackla. I chock och smärta rusade han ut ur magasinet med en enda sak i sikte: det svalkande vattnet i hamnkanalen utanför. Den unge Kleo följde det mänskliga irrblosset med blicken och log svagt.

PSIPO:s agenter var besegrade. Fram ur mörkret trädde fyra män och kvinnor, alla klädda anonymt i svart. Deras ledare var en spenslig figur med ögonen dolda bakom mörka fornbrillor och ett roat flin på läpparna. Han öppnade inte munnen, men Flårian och de andra hörde hans röst som om han viskat dem rakt i örat. Han var en telepat.

"Var inte rädda, ni har inget att frukta från oss. Så länge ni gör exakt som vi säger, förstås."

"Vilka är ni?" frågade Flårian irriterat. Enar morrade dovt.

"Mitt namn är Osvald Junior. Vi tillhör Järnringen. Ni har säkert hört talas om oss."

Den spenslige var påtagligt nöjd med reaktionen hans ord utlöste. Järnringens psimutanter var fruktade i hela Pyrisamfundet, ett skugglikt hot som föräldrar skrämde olydiga barn med.

"Jag ska fatta mig kort. Vi vill träffa den begåvade flickan Tijuana. Järnringen har ett... särskilt intresse för henne. Vi vill henne inget ont, bara befria henne från människornas tyranni. Människan har haft sin chans i den här världen – och misslyckats. Framtiden tillhör oss, psionikerna. Ni ska hitta Tijuana åt oss. Om ni lyckas får ni leva. Vi ses snart igen."

Utan att invänta ett svar smälte Järnringens agenter åter in i mörkret.

Flårian hade aldrig hört maken till dårskap. Järnringen, PSIPO, Nimrodbrigaden, Linus Drake. Han hade fått nog av alltihop. Helst skulle han helt sonika bege sig till Casino Nancy och dränka alla sorger i konjack och hasardspel. Men han insåg att det var för sent. Han var efterlyst för mord. Med den anklagelsen hängande över sig fanns det inget annat val än att löpa linan ut. Men var skulle de börja leta? Förutom Smilets svammel om Tijuanas gamla "beskyddare", en suput och korthaj vid namn Alias Ramel, hade sällskapet inga ledtrådar alls.

Med en suck beskådade Flårian de udda individer som han blivit hopfäst med. Den monstruöse björnen Enar, som tvättade blod ur pälsen efter striden mot PSIPO, hade tydligen anlitats av Smilet för att vakta Tijuana.

Enar levde inte direkt upp till Flårians vanliga sociala normer, men han hade i alla fall vett att hålla klaffen.

Annat var det med mutanten Dexter. Han var inte bara vämjeligt ful med sitt groteska huvud och barkartade hud – han hade fräckheten att anmärka på hur Flårian behandlat sin tjänare, den muterade Slyngeln. Så oerhört oförskämt! Och vad hade han för intresse i flickan Tijuana?

Det största frågetecknet var ändå den unge Kleo. Han såg vek och oanständig ut, men var det bara en slump att Serafim Wickel hade blossat upp som en svavelsticka efter bara en blick från Kleo? Var han tankevrängare som Tijuana? Han hade antytt att de kände varandra väl. Flårian var tvungen att stilla sin nyfikenhet.

"Vad har du med flickan att göra egentligen? Är ni släkt eller vad?"

Kleo, som var i färd med att undersöka en märklig väska som Wickel hade burit på, svarade kort utan att titta upp.

"Hon är min syster."

Kleos dagbok

7 april -99 pt.

HYDRANS AVKOMMA

översvämmar Hindenburgs gator!

Nimrodbrigaden uppmanar varje rätträdig människa att stå upp mot mutanthotet. Mutanterna blir fräckare för var dag som går och marscherar snart mot Gryningspalatset. Sanna våra ord! Lejonordens terrorister har siktats på Kopparberget.

Något måste göras, annars är människan snart mutantens träl!

BPM - Bevara Pyri Mänskligt!

Jag var så nära, jag var SÅ nära men inte nära nog. När jag dök upp på Thermopolium var Adelia redan borta. Däremot fanns fyra män på plats, de hade fångat en fente. Senare visade det sig att det inte bara var jag som letade efter min syster.

Männen, som nu hjälper mig i mitt sökande, verkar vara OK. Ingen av dem har gåvor som mig, men två utav dem har kraftiga mutationer, de andra två är människor (med högst osund relation till varandra).

Jag har också fått historierna om PSIPO bekräftade, de finns på riktigt och de menar allvar. Precis som i berättelserna vi skrämdes med som barn så är de en organisation som har som mål att eliminera oss med gåvor.

Dessutom har jag stött på ytterligare en organisation, Järnringen. De verkar vara någon form av motpol till PSIPO, deras mål är att härska över människor och till sin hjälp vill de ha Adelia. Jag måste hitta henne först.

EPISOD II: SAGAN OM DE FÖRLORADE ZONBARNEN (VRS)

En mystisk vandrare ansluter sig till sällskapet, som ger sig av på en vådlig expedition till den förbjudna zonen, där Kleo konfronteras med sitt förflutna.

Dexter såg aldrig angreppet komma. Han stod huvudstupa i motorn på en rostig gammal fornkärra när de kastade sig över honom, vrålande vildar med skräckinjagande masker från den gamla tiden. Bara Dexters övermänskligt snabba reflexer räddade honom undan deras slagträn, försedda med grova spikar.

Han kastade sig på marken och rullade runt i Musközonens grus. Angriparnas tillhyggen kom vinande igen, men träffade bara rostig fornlåt på det uråldriga åkdon som Dexter sökte skydd bakom. Han visste att det skulle krävas mer än snabbhet för att överleva denna strid, och skrek därför på hjälp för allt vad lungorna höll. Ögonblicket därpå slet en rostig spik upp en djup reva i hans vänstra arm. Smärtan blixtrade i Dexters ögon, och gjorde det omöjligt att se nästa slag.

Plötsligt dök Kleos spensliga gestalt upp i det gula zondiset. Elden syns först i hans ögon, sekunden senare flammade en av angriparna upp i en röd eldkvast. Vrålande av chock och smärta föll han till marken, oförmögen att släcka lågorna som dansade över hans kropp.

Kleo kände denna fiende. Regnbågens stam. Även han var ett zonens barn, och redan när han var liten hade de äldste i hans stam, den psioniska Stjärnstammen, varnat Kleo för regnbågsvildarna. Enligt sägnerna var de förvridna ättlingar till zonens ursprungliga invånare som aldrig hann sätta sig säkerhet när Katastrofen kom. Nu, sekler senare, sades det att de levde i en övergiven fornbyggnad där de berusade sig med forntida droger, innan de gav sig ut för att sätta skräck i zonens övriga invånare.

Kleo mindes hur han och hans syster Adelia som barn hade jagats av regnbågsvildar. I tre dygn hade de gömt sig i en fuktig forntunnel innan de vågade sig ut. Adelia. Det var hennes verkliga namn. Inte Tijuana som hon

tydiligen kallade sig nu. Kanske hade hennes och Regnbågsstammens vägar korsats på nytt – i alla fall tydde Kleos drömmar på det.

Drömmarna hade börjat kort efter det att Kleo och hans nyvunna kompanjoner befriat paddan Smilet och konfronterat PSIPO och Järnringen i Hindenburg. Och Kleo var inte ensam om synerna. Traum, en främling och mystiker som oväntat anslöt sig till sällskapet, såg liknande visioner när han sökte efter Adelia på psionisk väg. Visionerna visade ödsliga ruinlandskap, en vilsen flicka, maskerade vildar, en regnbåge – men vid dess slut ingen skatt, bara smärta och mörker.

Tron att Adelia hade återvänt till den förbjudna zonen stärktes av den försupne falskspelaren Alias Ramel, Tijuanas forne "beskyddare", som sade att hon förr hotat fly tillbaka till zonens djup.

Kleo och de andra accepterade tveksamt Traums hjälp i jakten, trots att han inte avslöjade vem han arbetade för. Han sade bara att det var någon som ville rädda Adelia från Järnringens klor. Kleo litade inte på Traum, som han pepprade med frågor. Var Järnringen verkligen så ondskefulla? De kämpade ju mot människornas förtryck?

Med många frågor obesvarade bordade sällskapet i gryningen en gisten ångpråm med Smilets brorson Nicko vid rodret, och nådde framåt kvällen Musközonens rand. Efter ett ödesdigert motorstopp i zondimman och en sammanstötning med ett fiskvidunder av okänd sort nådde den sjunkande båten land vid Triumfbågen, en väldig skapelse i vittrande fornmetsall som spänner tvärs över Musköledens svarta vatten.

I timmar vandrade gruppen planlöst norrut mellan mörka ruiner. Luften rev i struparna och under fötterna krasade benknotor, rester av zonens forna invånare och förolyckade expeditioner av senare datum.

Efter en drabbning med en ilsken kolkmal nådde sällskapet en enorm samling fornkärror, förtvinade till rostiga skal, som stod tätt sammanpressade vid mynningen till en bred tunnel. Medan de

andra i sällskapet begrundade Undergångens gåta började Dexter genast söka efter användbara prylar och reservdelar.

Striden mot regnbågsvildarna var vunnen, sedan björnen Enar knäckt benet på en olycksalig fiende och den tredje flytt. Traum, vandraren, vars ålder var svårbedömd trots hans kritvita hår, betraktade noga den eldfängde Kleo. Det kan inte vara en tillfällighet, tänkte Traum. Likhetererna var alltför många. Allt tydde på att Stjärnstammen, som Kleo och Adelia tillhörde, var rester av NOVA - den mytomspunna samling psioniker som slogs vid Maximilian Skarprättares sida när han för två sekel sedan besegrade mutanthövdingen Hydran och grundade Pyrisamfundet.

När ätten Skarprättare sedan svek löftet att dela med sig av makten splittrades NOVA i tre delar: Järnringen, som svor att hämnas på Pyrisamfundet och störta kejsarhuset; Väktarna, Traums egen fraktion som förespråkade samförstånd med människorna och blev Järnringens värsta fiende; och slutligen en tredje grupp, som valde att vända det nya samfundet ryggen och återvände till Musközonens djup. Alla antog att de sistnämnda hade dukat under för zonsmitta, monster eller terrorrobotar - men Kleos historia tydde på att de överlevt, mot alla odds.

Medan sällskapet gjorde sig redo att vandra vidare genom zonen spred sig ett svagt leende över Traums läppar. Kunde jakten på Adelia leda till NOVA:s förlorade stam? Enligt legenderna hade NOVA vakat över mäktiga artefakter i zonens hjärta. Fanns hemligheterna bevarade hos Stjärnstammen, än i dag?

9 april -99 pt.

Igår dök en snubbe upp, Traun kallade han sig för. Han visade sig vara en av oss, men samtidigt hade han en väldigt annorlunda inställning angående oss kontra människan. Han resonerade som han var hjärntvättad, som en sabla hippie. Men största sannolikhet är han med i någon sekt.

Hur som helst så letar ÄVEN HAN efter Adelia. Han har slutit upp med vårt gäng och jag måste medge att det är skönt att ha en likasinnad med i sökande och han verkar faktiskt vara en duktig helare. Dessutom har han samma förmåga som Ossian Galejo, något som kommer komma oss väl till pass i vårt sökande.

Jag har börjat drömma, intensiva drömmar, om Adelia. Jag hinner inte gå in på detaljerna nu, jag sitter i ett stort fordon och fruktar ett återseende med Regnbågens Stam, men drömmarna har lett oss ut till mina hemtrakter. Huvudsaken är att jag är på rätt väg, mot min syster.

Järnringens åsikter och idéer verkar inte helt tagna ur det grå. Jag menar varför ska vi behöva gömma oss? Varför ska vi skämmas? Vi står ju över människan, de fruktar oss. Med all rätt.

EPISOD III: TVÅ BITTRA FARVÄL (VRS)

I Regnbågsstammens innersta kammare finner Kleo allt han sökt efter och mer därtill, men segerns sötma blir plågsamt kortvarig.

Det var hon. Det var verkligen hon. Ljuset var skumt i den trånga cellen och många år hade gått sedan de möttes sist, men i samma stund som Kleo såg hennes ansikte visste han att hans långa jakt var över. Han hade funnit Adelia.

Hennes blick var dimmig av drogerna som regnbågsvildarna hade tvingat i henne, och hon avfärdade först sin brors ansikte som ännu en feberdröm. Så förstod hon att han var verklig. Utan ord föll syskonen i varandras armar, knappt medvetna om tumultet omkring dem.

I den dunkla salen utanför cellen pyrde det ännu i de förkolnade resterna av Zippo, Regnbågsstammens fyraarmade förkämpe som angripit sällskapet men till slut dödats av sitt eget eldkastande vapen. Explosionens lågor hade träffat Flårians huvud och bränt av en ansevärd mängd av hans välkammade lockar. Aristokraten svor av smärta och förödmjukelse medan Dexter och björnen Enar sökte efter värdefulla fornyfynd – inte minst den bildmanick som Adelia hade spelat in sig själv och Linus Drake på.

Sällskapet hade fått oväntad hjälp att hitta till Regnbågsstammens fäste djupt inne i Musközonen. På flykt undan en gigantisk ekoxe snubblade de på en annan grupp zonfarare. Den blåsvarta insektsbestens enorma käkar tog en rejäl tugga av Enars arm och svalde den vägskylt han burit som sköld, men monstret nedkämpades till sist. Ledaren för den andra expeditionen, monsterjägaren Rufidor "Översten" Ludom, blev så imponerad av sällskapets kampvilja att han på stående fot erbjöd dem jobb på det handelsbolag för fornyfynd som han tänkte starta i sin hemstad Pirit i söder.

Översten visste inte var Regnbågens stam höll till, men han tipsade om Asketerna, en märklig sekt med renlevnadsideal som höll till

i ett strandsatt fartyg ett stycke norrut. För att nå dit var gruppen tvungen att ta sig över Tarvrännan, en stinkande ström vars enda bro kontrollerades av ett mycket girigt släkte muterade illrar. Sällskapet köpte sig över bron med både dyra krediter och värdefulla fornyfynd – bland annat ett tjugigt barrträd i tvättäkta plasticks som Dexter funnit i zonen.

På andra sidan Tarvrännan utbredde sig en vidsträckt stenöken och snart urskiljde sig Asketernas stora fartyg i zondiset, obegripligt strandat långt från havet. Sekten visade sig ligga i fejd med Regnbågens stam och var mycket hjälpsam. En av dess äldste, Korja, berättade att regnbågsvildarna funnits i zonen i sekel – de slogs på Hydrians sida i slaget mot Maximilian Skarprättare och hans folk – och hade nu läger på en mängd platser. En bas fanns helt nära, dit Asketerna visste att fångar fördes innan de såldes som slavar.

I gryningen gav sig sällskapet av med den kameleonthudade asketen Shim som vägvisare. De fann snart sitt mål, en vittrande fornbyggnad märkt med Regnbågsstammens kännetecken – en dubbel, gyllene regnbåge. Dexters försök att smyga sig på en vaktpost gick snett och han skadades svårt av en kula i armen, men när hela sällskapet gick till angrepp vände stridslyckan. Fienderna fick smaka på Flårians värja, Dexters pistoler och Kleos psioniska flammor. Trots att Enar var svårt tänd av zonsmitta föll snart den sista vaktposten för hans yxa, och gruppen fortsatte ned i ruinens inre där Zippo besegrades.

Kleo hjälpte systemen upp på fötter. Här kunde de inte dröja.

"Vänta", sade Adelia svagt.

"Jag hörde vakterna prata... jag tror att det finns en till... en till fånge från Stjärnstammen..."

Kleo lämnade sin syster och rusade in i cellen intill hennes. I hörnet, på golvetets kalla fornsten, låg en gammal man till synes livlös. Men han var inte död, Kleo hörde honom mumla. När han vände gamlingen för att se hans ansikte trodde Kleo inte sina ögon. Det var Ossian den gamle, Stjärnstammens ledare. Med stor möda pressade han fram ord mellan sina såriga läppar.

"Kleo, Adelia, mina barn, ni lever. Det glädjer mitt gamla hjärta. Regnbågsvildarna anföll oss. De var så många. Det måste vara flera månader sedan nu. Jag vet inte om någon undkom. Allt var kaos. Kanske klarade sig vår siare Beate Hed och några till, de var ute på vandring när det hände."

Långsamt drog han fram något han burit i en kedja runt halsen. Det var ett oansenligt litet föremål i svart plasticks och metall.

"Kleo, ta denna artefakt. Om du hittar Beate Hed, om hon lever, ge den till henne. Hon vet vad den är till för. Jag kommer inte härifrån levande. Min tid är slut, det är skrivet i stjärnorna. Mina krafter är uttömda. Gå nu mina barn, ni har inte mycket tid. Gå."

Traum försökte rädda den gamle mannens liv med sina helande krafter, men det var för sent. Framför Kleos ögon tog Ossian sitt sista andetag. Motvilligt, med sorgen vällande fram i själen, tog Kleo farväl och ledde Adelia ut från Regnbågsstammens boning.

Väl ute i zondiset väntade nästa obehagliga överraskning. Två svävande fornkärror dånade fram, och ut klev sex soldater i tunga stridsrustningar från den gamla tiden. Medan de riktade sina mäktiga forngevär mot sällskapet steg en sjunde man fram, betydligt spensligare än de andra. Gruppen kände igen honom väl. Det var Osvald Junior, Järnringens agent.

"Vi tackar allra ödmjukast för er hjälp med att hitta Adelia", sade han, som alltid med ögonen dolda bakom mörka fornbrillor.

"Jag ber om ursäkt för alla vapen, men vi kunde inte lita på att ni skulle överlämna henne frivilligt. Kom hit Adelia, viktiga uppgifter väntar".

Dödläge. Alla stod orörliga. Kleo, Flärian, Enar, Dexter och Traum stirrade in i sex svarta gevärsmynningar. Kleo bröt tystnaden.

"Jag följer med er. Om ni ska ta Adelia får ni ta mig också".

Ett hånfullt smil spred sig över Osvalds spetsiga ansikte.

"Jag tackar för intresset, men mina order är mycket tydliga. Bara flickan, ingen annan. Men vem vet, en dag kanske det kan bli din tur att invigas i Järnringen."

Det flammade till i Kleos ögon. Osvald stapplade till av hettan som plötsligt briserade i hans kropp, men han lyckades stå emot den psioniska attacken. Hans mun krympte till ett ilsket streck, och ögonblicket senare kände Kleo hur hans händer inte längre lydde hans vilja. Illvilligt grep de

hans hagelbrakare och placerade mynningen under Kleos egen haka. Ett finger, slav under Osvalds vilja, vilade hotfullt på avtryckaren.

"Nej!"

Adelias röst var klar och skarp.

"Vi har inget val, Kleo. Jag måste följa med dem. Vi kommer att ses igen, broder, det lovar jag".

Med sänkt huvud gick hon över till Järnringens agenter och satte sig i deras svävarfordon. Hon vände sig inte om.

"Ett klokt beslut," sade Osvald Junior triumferande.

"Traum, hälsa dina uppdragsgivare att deras kamp mot oss är lönlös. Glöm er naiva tro på fred med människorna. Ett krig är på väg, tro mig, och i det kriget finns det bara två sidor – vi och dem", sade han och kastade en menande blick på Flarian, den enda människan i sällskapet.

Svävarna varvade upp med ett skarpt vinande, lyfte från marken och försvann mot horisonten med hisnande hastighet. Tystnaden lade sig åter över Musközonens svarta ruiner.

"Vänta bara", muttrade Kleo.

"Det här är inte över. Inte på långa vägar. Förr eller senare ska jag hitta dig, Adelia. Jag lovar."

Kleos dagbok

10 april -99 pt.

Jag är argare än jag någonsin varit, har aldrig tidigare känt ett sådant hat. Den där jävla Osvald! Han tog henne ifrån mig och förödmjukade mig dessutom, i allra högsta grad. Samtidigt är jag ledsen och rädd, rädd för att jag aldrig ska få se min syster igen. Ossian, vår far Ossian Gallejo är död, också detta är Järnringens fel.

Det verkar som vi kommer att ge oss tillbaka mot Hinderburg. Mina kompanier, skräpsamlarna ska kränga all skit de plockat upp längs vägrenen. Själva ska jag hälla mig nära Traum, lära mig att dominera precis som Osvald. Ligga lågt. Jag tänker inte ge upp, jag dör innan.

EPISOD IV: ETT HUVUDLÖST UPPDRAG (PIK-HJ)

Gruppen söker upp en gammal bekant och kastas omgående ut i en jakt på en reservdel värd att döda för.

"Härskaren i djupet! Akta er för härskaren i djupet!"

Trashanken vrålade Dexter rakt i ansiktet men hans ögon verkade inte se, den febriga blicken riktades mot någon inre fasa. Orden som strömmade ur hans mun var också obegripliga för de flesta i trängseln på Muntermålas affärsgator. Men Dexter, som lärt sig brottstycken av den gamla tidens språk, förstod delar av mannens bisarra svammel.

Vad det betydde begrep Dexter däremot inte alls. Vem var denne lösdri-vare som skrek vansinnesord på fornspråket? Varför hade han en massa streck tatuerade på underarmen? Vem var härskaren? Och visste dåren nå-got om robotskallen som Dexter och hans kompanjoner sökte efter?

Dexter sprang efter mannen, som irrat vidare längs gatan med sitt bi-sarra följe i hasorna. Klädda i långa särkar försökte hans anhängare sno åt sig fornmanicker att förstöra, men möttes bara av spott och slag från Muntermålas krämare.

Med de få fornord som hans gamla mentor, zonfararen Nestor Lombardo, lärt honom försökte Dexter få kontakt med trashanken. Men främlingen var bortom alla ord, och Dexter lät honom gå. Han var ett mysterium, men sällskapet hade en mer brådskande gåta att lösa: Var fanns automaten Kvarks stulna huvud?

En månad hade passerat sedan uppgörelsen med Regnbågens stam i Musközonens ruiner. Återkomsten till Hindenburg blev allt annat än triumfartad. Utan Adelia hade sällskapet inget att blidka den förhatlige exploratorn Linus Drake med. Dessutom var de fortfarande efterlysta för mord, och rykten hade börjat spridas om Kleos psioniska förmågor.

Zonfararen Rufidor "Översten" Ludoms jobberbjudande i Pirit såg plötsligt mycket lockande ut. Mystikern Traum lämnade sällskapet och återvände till sina uppdragsgivare, de skugglika Väckarna, men resten av gruppen begav sig söderut och en tisdag i maj stod de utanför Överstens slitna gamla almagasin i Pirit.

Den gamle monsterjägaren beklagade sig över gangsterbossen Al-Ralph Cappuccinos grepp om all affärsverksamhet i staden, men berättade sedan att han behövde hjälp i ett viktigt ärende: Att finna roboten Kvarks försvunna huvud.

Översten berättade att Kvar, eller QVRK-13 som han egentligen hette, var hans kompanjon i Nordholmia i norr. Tillsammans med två andra medarbetare, Bligus och Vaska, hade Kvar halshuggits av motormarodörer som överföll deras diligens på vägen till Pirit.

Enligt en artikel i Polisgazetten var de skyldiga Det Stora Vråålets Heliga, en särskilt våldsamt motorklan från vildmarken söder om Pirit. Följande morgon satte sig hela gruppen på en smattrande trehjulig fornkärva som Översten lånat ut och satte kurs mot Muntermåla, den främsta marknadsplatsen på Frihetens slätter.

På vägen anföll en vildsint trupp rubbitar, muterade kaniner vars tunnlar löper kors och tvärs under de södra utmarkerna. De drevs på flykten och Enar tog fyra vita tassar som troféer, men Flårian sårades illa av en rubbitkula i buken och behövde vård. Sällskapet satte högsta fart till det närliggande godset Biörnehuus, Pyrisamfundets inofficiella utpost. Till Flårians stora förtret vägrade godsets inspektör Larsfrid Lake släppa in honom. Grevinnan Biörnstierna hade viktigt besök och fick inte störas.

Gruppen fick tälta ute i det fria. I vargtimmen väcktes Kleo av ett kort telepatiskt budskap från Adelia – det första livstecknet på en månad! Hon var Järnringens fånge. Hon visste inte var hon var. Järnringen tvingade henne att läsa tankarna på mutanthataren Linus Drake, kejsarens explorator. Hon berättade att hennes fängvaktare blivit mycket intresserade när Drake tänkt något om två försvunna robotar. En av automaterna hade fornbeteckningen QVRK-13. Det handlade om Kvar! Var Drake, och nu även Järnringen, också ute efter Överstens kompanjon? I vilket syfte?

Nästa dag nådde sällskapet det myllrande Muntermåla. Den glosögde krögaren Mogens på värdshuset Mäster Senaphs erbjöd sovplatser och skydd för gruppens vrålåk, men om automatskallar och motormarodörer visste han inget.

Under jakten på information i marknadsvimlet märkte hjältarna att de var förföljda av en grönhudad kvinna. Hal som en landål undvek hon Enars försök att fånga henne.

På Muntermålas famösa kapplöpningsbana för reptiler, så kallade etterdoggar, fann gruppen skrothandlarna Ummix och Fafferson. De sade att motorklanen Det Stora Vråålets Heliga nyligen besökt staden och sålt fornskrot och i utbyte köpt mängder av tokjos, tinner och träspnit att fylla sina törstande vrålåk med.

På etterdoggbanan mötte Flårian också unge herr Swåhlas Bender, från en av de tre finfamiljer som styr Muntermåla. Swåhlas visade sig vara mycket road av fornfyndshandel, men om motorskallarna sålt någon robotskalle, och i så fall till vem, visste han inte. Muntermåla hade kryllat av krämare vid tiden för deras besök – till och med handelskurirer från rubbitriket Storspirus.

Innan natten föll slog den grönskinnaade kvinnan till igen. Hon hotade Flårians tjänare med kniv och tvingade honom att berätta allt om gruppens uppdrag!

Morgonen därpå var sällskapet var på väg ut ur staden på sitt trehjuliga vrålåk när den märklige trashanken dök upp på gatan. Ummix hade sagt att motormarodörerna kamperade två dagsmarscher sydost om Muntermåla, och gruppen var enig om att Kvarks förlorade huvud bäst söktes där.

Vettvillingen hade försvunnit i vimlet. Dexter varvade upp motorn och rullade iväg. På flaket låg den ännu sårade Flårian, vilket inte lämnade mycket plats åt Enar, Kleo och Flårians tjänare som också han skadats svårt i bataljen mot rubbitarna. Den plågade lille mutanten jämrade sig där han satt, inklämd mellan Enars enorma hydda och några dunkar metanol.

"Nåja, sådan är mutantens lott", tänkte Flårian medan han rättade till sin kudde och Dexter styrde hela ekipaget ut på Frihetens slätter.

EPISOD V: DET STORA VRÅALET'S FANGAR (PIK-HJ)

Sällskapet tränger djupt in i stålspindelns buk, där en vän blir fiende och en fiende blir vän.

Marken var hisnande långt borta. I avgrunden svajade ljusen från motor-marodörernas eldar fram och tillbaka. Egentligen var det förstås Enar själv som gungande, där han satt uppflugen på en rostig järnbur i nattvinden.

Buren hängde i en kraftig kätting från motordärarnas gigantiska maskinspindel, det fasansfulla Vråålet. Några meter bort hängde Dexter och Flårian, inspärrade i en annan järnbur. Bara Enar var stark nog att bryta upp låset – men först måste han på något sätt ta sig över till kamraterna.

Den mäktige björnen fick en klump i halsen. Känslan var obekant. Utan ett uns rädsla hade Enar kämpat mot terrorrobotar i de norra ödemarkerna, tampats med PSIPO-agenter i Hindenburgs gränder och slagits mot Musközonens monster och missfoster – men akrobatiska trapetskonster hundra meter över marken var något helt annat.

Enar repade mod och började gunga allt kraftigare, för att komma närmare den andra buren.

"Hur har jag hamnat i den här soppan?" tänkte björnbjässen och gjorde sig redo för hoppet.

Sällskapet hade lämnat Muntermåla två dagar tidigare. Efter ett antal felkörningar ute på Frihetens slätter gick vrålåket sönder, och Dexter upptäckte att drivkedjan hade saboterats.

Natten blev dramatisk. Den grönhudade kvinnan från Muntermåla smög sig in i lägret och knivhögg Dexter, som räddades av sin tjocka mutanthud. I buskarna låg kvinnans kompanjon, en muterad hund, och sköt med ett forngevär. Dexter skadades av en kula i armen men lyckades ändå sänka kvinnan med ett pistolskott, varpå hunden flydde i natten.

Kvinnan tog sitt liv med en giftampull, men en skriftlig order i packningen avslöjade att hon var en agent från Ulvriket, Pyrisam-

fundets fiende i söder! Ordern, undertecknad "M", var att spåra sällskapet och likvidera alla.

Nästa dag gick färden vidare, men stoppades snart av en barsk bondkvinna som tog gruppen för motormarodörer. När missförståndet klarats ut berättade hon att "motorbaggarna" hade plundrat hennes barrber för att koka träsprit till sina vrålåk, och att deras stora hade maskinmonster borrar bottenlösa "dödsgröpar" i hennes odlingar.

Kort därpå fick hjältarna själva höra Vråålet. Ett outhärdligt danskar i öronen och fick marken att skaka. Snart kunde sällskapet se stålbesten, som reste sig högt över marken på groteska metallben. Den liknade en enorm mardrömsspindel försedd med ett gigantiskt borrarstål istället för giftgadd. På maskinens kropp, runt den och under den, myllrade hundratals motormarodörer.

Klädda som motordårar körde gruppen in i lägret och fann Det Stora Vråålets Heliga, den klan som stulit Kvarks huvud. Mutad med metanol trodde en marodör att robotskallen sålts till rubbiter – men den enda som visste säkert var Nafta, klanens Cylinderkvinna som höll till uppe i själva Vråålet.

I nästa ögonblick dök en oväntad figur upp. Mogens, värdshusvärden från Muntermåla, anlände i en kärra med två stora packlärar och åkte direkt upp på Vråålet i en hemmabyggd hiss. Enar, Dexter och Flårian följde nyfiket efter, medan Kleo och Flårians tjänare stannade på marken för att vakta gruppens vrålåk.

Uppe på maskinmonstret lyckades trion övertala några vakter att få träffa Nafta. I stålbestens mörka inre passerade de ett kontrollrum, där en silverskinnad gris kallad Förgasaren rusade runt i extas – tydligen Vråålets "förare". I en annan metallisk sal fanns Det Stora Vråålets båda ledare, rävhonan Nafta och en enorm mutant vid namn Storförare Aston. De hukade över en stor karta med pilar på. Intill dem stod Mogens, som överlämnade en last forngewär inför "den stundande attacken". Han förklarade stolt att gevären var "en gåva från kommendant Töfting" – Ulvrikets militärdiktator!

För sent insåg Flårian, Dexter och Enar sitt misstag. Mogens kände direkt igen dem och började skrika om "pyriska spioner". Striden

blev brutalt kort. Dexter försökte fly men fälldes av en giftpil från Mogens nålpistol. Flårian övermannades av fyra marodörer. Enar gick i envig med Aston, men deras tvekamp stoppades av Nafta.

Trion slogs i bojor och förhördes bryskt. Mogens och Aston trodde inte på historien om robotskallen och ville döda dem på fläcken, men Nafta ville avvakta. I väntan på beslut kastades fångarna i två burar, hängande på Vråålets utsida.

Med ett morr av skräck och ansträngning sträckte sig Enar ut mot kamraternas bur. Han fick tag i gallret, och hävde sig över. Tiden stannade upp. Tyngdkraften slet i björnens tunga kropp. Han kände döden flåsa honom i nacken. Burens kätting gnisslade ansträngt av den extra belastningen. Men den höll. Hoppet hade lyckats. Han levde.

Dexter och Flårian stack upp sina sammanbundna händer genom gallret, och Enar slet sönder deras bojor. Med gemensamma krafter lyckades de forcera låset, varpå Dexter och Flårian snabbt klättrade upp till Enar på ovasidan. Plötsligt hördes röster från rampen som buren hängde från, fem meter upp.

"Håll klaffen där nere", grymtade en grötig marodörröst varpå en tomflaska kom vinande och missade rymlingarna med en hårsman.

De höll andan och väntade. En röd sol var på väg upp över Hultamarkens stenöken. De hade ingen tid att förlora. Efter några långa minuter började de klättra upp längs kättingen, mot rampen ovanför. Dexter satte sig på Enars axlar, och en flämtande Flårian klättrade över sina båda kamrater. När hans huvud till sist passerat kanten stirrade han rakt i mynningen på en fornbössa. Det var Nafta, Cylinderkvinnan.

"Håll tyst och klättra upp. Jag har lurat bort vakterna men de är snart tillbaka", väste den dieselosande rävhonan.

Snabbt tog sig de tre upp på rampen, där Nafta gav dem sina vapen.

"Ulvrikingen Mogens har lurat Aston att anfälla Biörnehuus. Han har fått hela klanen med sig. Det är vansinne, vi riskerar storkrig mot Pyrisamfundet. Vi har inget att vinna på det. Attacken måste misslyckas. Jag kan inte stoppa den, men jag ska göra vad jag kan för att sabotera den inifrån. Ni måste varna Biörnehuus. Anfallet ska ske om en vecka. Gå nu, men först måste någon av er lappa till mig. Annars verkar er flykt inte trovärdig."

De tre rymplingarna tvekade.

"Och automatskallen? Var är den?" frågade Dexter.

"Den skrotprylen? Den sålde vi till rubbitar från Storspirus. Sätt fart nu, slå till mig!"

Enar gjorde henne till viljes. Slaget blev hårdare än han tänkt, och mycket trovärdigt. Trion lämnade henne knockad, två tänder fattigare, och rusade ned för lejdaren till den undre rampen. De väckte en slumrande marodör som skötte hissen – ett gammalt fordonsvrak hängande i långa kedjor – och hoppade i.

Den svajiga färden gick stötovis nedåt, outhärdligt långsamt. När sex-sju meter återstod till markytan stannade den gamla minibussen med ett ryck. Upprörda röster hördes från rampen. Så började hissen röra sig igen. Nu uppåt! Det fanns ingen tid att tveka. Enar, Dexter och Flårian kastade sig handlöst ut och störtade ned i marken. Flårian, redan sårad av rubbitkulan i buken, landade illa på benet och skrek högt av smärta. Enar kastade upp honom på axeln och sprang.

Kulor började vina i luften. Kleo såg sina kamrater komma rusande och skakade liv i Flårians tjänare, som hade supit sig redlös på motorskallarnas fulsprit och förvånat klippte med ögonen. Dexter kickade igång vrålåket. Med en bredsladd värdig en motormarodör gasade han iväg mellan lägrets tält och eldar. Mot friheten.

Först när ekipaget trängt djupt in i barrberodlingarna utanför lägret och sökt skydd bland de manshöga bladen vågade sällskapet pusta ut. För stunden i alla fall. På håll hörde de dovt motorknatter från otaliga vrålå, marodörer på jakt efter rymplingarna.

Det var läge att sätta ny kurs. Men vart? Mot Storspirus rubbitar och automatskallen i väster, eller mot fjärran Biörnehuus i norr för att varsko godset om marodörernas anfall?

"Varför skulle vi varna dem?" muttrade Flårian, blåslagen och ännu bitter över bristen på gästfrihet under sitt förra besök.

Det var dags för ett beslut.

Ulvrikisk likvideringsorder

SPECIALORDER 99-827

UPPDRAG: SPÅRA PYKISKT SÄLLSKAP, BESKRIVET NEDAN, RAPPORTERA
DERAS AKTIVITET LÖPANDE. ELIMINERA GRUPPEN OM TILFÄLLE GES.

1. MÄNNISKA. ARISTOKRATISKT KLÄDD. MUSTASCH. FÖLJS AV MUTEKAD
TJÄNARE. BEVÄPNING: VÄRJA, FORNGEVÄR AV OKÄND SORT.
2. MUTANT. STOR SKALLE, BARKARTAD HUD. BÄR STORA MÄNGDER
TEKNISK APPARATUR. BEVÄPNING: FORNPISTOLER AV OKÄND SORT.
3. MUTEKAD BJDÖRN. MYCKET STORT EXEMPLAR. STOR FÖRSIKTIGHET
REKOMMENDERAS. BEVÄPNING: STORT HUGGVAPEN.
4. MÄNNISKA. SPENSLIGT BYGGD. TYSTRÅTEN. KAPACITET OKÄND.
BEVÄPNING: MÜLLERSKT HAGELGEVÄR AVSÄGAT.

SOM VANLIGT FÖRNEKAR ULVRIKET ALL KÄNNEDOM OM EKT UPPDRAG
OM NI FÅNGAS ELLER DODAS.

ET RIGE, EN TÖFTING!

1/1

12 maj -99 pt.

Ersan med Flärians nedsupne stackare till betjänt står jag mitt ute
i Hultamarcken och vaktar ett fordon vi fått låna av en gubbe vi
jobbar för nu. Han betalar oss för att hitta någon automatskalle
och för tillfället har vi inget bättre för oss då kontakten med
Adelia upphört sedan vi skildes åt.

Det har nog gått en månad sedan jag skrev sist, jag har inte
orkat. Inte haft någon lust. Jag drömde om henne nyligen vilket
medfört att jag fått tillbaka någon form av livslust igen.

Jag passade på att lära mig lite av Traum innan vi gick skilda
vägar. Har en känsla av att det kan komma väl till pass.

Kleos dagbok

EPISOD VI: SLAGET OM BIÖRNEHUUS (PIK-HJ)

Hjältarna räddar det anrika godset Biörnehuus från undergång, men deras belöning väcker nya gåtor.

Stridens oväsen hamrade mot trumhinnorna. Gevärens smällar, skarprättarkanonens dån. Vilda stridsrop. Skri av smärta. Motorknatter från marodörernas groteska vrålåk som myllrade utanför godsets murar. Metalliskt knaster från en dödligt sårad robot. Grevinnans djupa stämma, manande till kamp. Det egna hjärtats häftiga dunkande.

Från sitt värn på murens krön såg Dexter och Kleo hur en av angriparnas tvåhjulingar plötsligt bytte riktning och körde rakt mot muren. Föraren vrålade i extas. Sekunden före kollisionen såg de hans dödliga last: Dynamitstavar. Så många att motorcykelns fjädring baxnade under vikten.

De hann inte varna. Inte tänka. Bara känna världen explodera.

När de fick sansen tillbaka låg de på marken, tre meter under den avsats de stått på. Luften var tjock av rök, deras munnar fyllda av damm. En gäll ton ringde i öronen. Småsten från detonationen haglade ned omkring dem.

Genom den breda reva i muren som explosionen rivit upp vällde motor-marodörer in på sina maskinkärror. I täten kom något som liknade en rullande pansarkryssare, med otaliga marodörer klängande på sidorna. Sedan flera tvåhjulingar och sist en eldsprutande metallbagge med enorma hjul. Biörnehuus strupe var blottad!

Från sin post uppe i godsets utkikstorn såg Flårian att löjtnant Gårdån, artilleristen från Hindenburg, låg sårad och medvetslös på marken. Skottens till Flårians forngevär var slut. Han kastade det åt sidan och började frenetiskt klättra ned för tornets steg. Ett ypperligt tillfälle, tänkte Flårian. Att rädda livet på en pyrisk officer var just vad han behövde för att återupprätta sitt skamfilade rykte i Hindenburg!

Marodörerna kastade sig av sina fordon, och ett frenetiskt handgemäng utbröt. Godsets hastigt mönstrade skörderobotar kämpade troget, utan

minsta toekan eller rädsla ens när deras metalliska ben och armar slets loss av motordårarnas vilda hugg.

"Framåt!" ropade grevinnan och stormade mot fienden med sin sabel höjd till anfall. Enar lystrade till den mäktiga björnhonans order. Han lyfte sitt svärd, blottade sina grova huggtänder, och utstötte ett avgrundsbråll som satte skräck till och med i marodörhjärtan. Sedan följde han grevinnan in i den blodskvättande kampen.

I nästa stund öppnades luckan till förarhytten på marodörernas storkär-ra. Ut klev en grotesk uppenbarelse. Mutantens kroppshyddan var lika stor som Enars, men huvudet inte större än ett spädbarns. Hela kroppen var täckt av krom, skrot och svart gummi, rövat från gamla fordonsvrak. I sitt grepp svingade han en slamrande, dödlig motorsåg från den gamla tiden. Det var Aston, Storföraren.

Enar blottade hörntänderna i ett brett leende. Den här gången skulle ingen kliva emellan. Den här gången skulle tvekampen vara till döds.

Efter sitt förra möte med Aston, i Vråålets buk, hade Enar och hans vänner flytt från marodörernas läger. Trots att robotskallen som de letade efter hade sålts till rubbitar från Storspirus i väster satte de högsta fart mot Biörnehuus i norr. Cylinderkvinnan Nafta, Astons klanrival, hade avslöjat att marodörerna tänkte anfälla det pyriska godset med hjälp av forngevär från Ulvriket.

Efter två dygns skumpig färd på sin trehjuliga flakkärta hade sällskapet nått Biörnehuus och fått audiens hos den imposanta grevinnan Aurora. Hon berättade om ätten Biörnstiernas historia, om den ärorika kampen mot Hydran vid Skarprättarnas sida för två sekel sedan. I hennes sällskap fanns Traffaut, en grånande björnherre och sändebud från kejsar Thorulf i Hindenburg. Båda var mycket oroad av nyheten om den stundande attacken.

Till gruppens stora förvåning och glädje avslöjade grevinnan att hon hade det eftertraktade automathuvudet i sin ägo! Godsets inspektor Larsfrid Lake hade köpt det av rubbitarna i Muntermåla, som reservdel till Biörnehuus många skörderobotar.

Efter en storslagen festmåltid och en god natts sömn började förberedelserna för bataljen. Med hjälp av godsets automater reste säll-

skapet hinder av trästockar och grävde vallgravar utanför murarna för att stoppa marodörernas fornkärror. Dexter konstruerade en dödlig dynamitfälla.

Redan nästa gryning kom anfallet. Det gigantiska Vråålet tornade upp sig vid horisonten i öster, med en hord av brölände vrålåk i följe. Var Biörnehuus sista stund kommen? Då, som genom ett mirakel, bytte det obegripliga maskinmonstret plötsligt kurs. Vråålet försvann över barrberfälten och drog med sig de flesta av motor-marodörerna. Men en samling fornkärror, tveklöst stor nog för att hota godset, fortsatte oförtrutet sin attack.

Slaget var över. De döda var räknade. De sårade omplåstrade. Krigsbytet bärgat. Svart rök steg ännu från det fula gapet i muren och flera stolta automater hade offrat sina konstgjorda liv. Men striden var vunnen. Aston var död, spillrorna av hans klan på flykt ut i Hultamarkens stenöknar. Den kloka Nafta var deras ledare nu. Biörnehuus var räddat.

Flårian, Kleo, Dexter och Enar hade belönats med varsin tvättäkta pyrisk bragdmedalj, prydda med ätten Skarprättares berömda motto: "Vilja, Rätt och Mannamod!" Som det inte vore nog fick de behålla marodörernas eldsprutande vrålåk Grovspinner och några ulvrikiska forngevär.

Hjältarna stod nu i stram givakt inne i godsets stora matsal, för att ta emot den slutliga belöningen: roboten Kvarks avkapade huvud. Ljuset från forntida ljuskulor i taket föll över svärden och musköterna som prydde väggarna, klenoder från gamla bataljer. Nu fanns det ett nytt ärorikt slag att minnas, att skriva in i släktkrönikorna, att dikta om för framtidens Biörnstiernor.

Med ett moderligt björnleende lämnade grevinnan över den nötta plåtskallen till Kleo. I samma stund som hans händer nuddade metallen fylldes hans sinne av psioniska visioner. Godsets varma interiör var bortblåst. I stället såg Kleo en dunkel fornstad, höga mörka hus under en mattsvart himmel. Scenen skiftade och plötsligt befann han sig i en djup skog. Han hade sällskap. Han vandrade under trädens kronor. Han var förföljd. Så förbyttes visionen igen. Han var nu mitt i en upphetsad folkmassa. De skrek siffror. En varg stod intill honom. Ny scen. Han var i en vagn, en di-

ligens. En vilde klädd i plåtbitar slet upp dörren och anföll honom. Sedan blev allt svart.

Kleo stapplade till. Han var tillbaka i Biörnehuus. Han hade aldrig tidigare haft psykometriska krafter, men efter träningen med mystikern Traum hade han upptäckt flera andra nya förmågor. Men vad betydde dessa visioner? Vad hade den märkliga automaten Kvark egentligen varit med om?

Flärian, min son

Klanghem 19/6 -99

Nyheten om dina bravader vid Biörnehuus har nått ända till Hindenburg. Jag visste väl att du var en äkta Altklang trots allt!
Jag önskar jag kunde be dig komma hem till Klanghem och familjens varma famn, men så är tyvärr inte fallet. Jag vet inte vad du gjort Linus Drake för ont, men vad det än är har exploratorn inte glömt. Affischerna som efterlyser dig för mord är borta från husväggarna, tack och lov, men herr Drake gör sitt bästa för att ingen ska glömma. Det har gått så långt att hela släkten Altklang svartmålas! Av skäl jag inte kan förklara i näletet kan jag inte tolerera denna uppståndelse kring vår familj. Det smärtar mig, Flärian, men jag kan inte kämpa för din sak. Inte nu. Alltför mycket står på spel. Jag har därför inget annat val än att göra dig arvlös. Jag kan bara hoppas att det ska få herr Drake att tappa intresset för vår familj. Oroa dig inte! Jag är säker på att en kraftkarl som du klarar dig prima utan familjens resurser. Någon dag, någon gång innan jag återvänder till bankermyllan, ska jag förklara allt för dig, Flärian. Jag lovar. Till dess kan jag bara säga: Lycka till!

Med djupaste sorg
Din Far, Lothar Altklang

16 maj -99 pt.
Mina krafter växer sig allt starkare, idag lyckades jag utar motorarodörerna till den milda grad att han ska skada på sig själv. Detta i samband med en av de större sammandrabbningar jag deltagit i, men hört Ossian ber jag var barn. Både spännande och utvecklande. Jag lyckas dess f. folk att självständigt nästan vid varje försök.
Snart är jag redo att ta mig an Järningen, men först ska jag leta upp Traum för ytterligare studier.

Kleos dagbok

9 juni -99 pt.

Jag befinner mig sen ett par dagar hos Väktarna i Hindenburg. Jag lyckades hitta Traum redan andra dagen. Han ville inte lära mig fler förmågor förrän han och hans bröder fått undervisa mig i "vår" historia. Jag blev arg, men nu i efterhand känner jag en stor tacksamhet. Det har varit mycket intressant och lärorikt. Till exempel att Stjärnstammen, Väktarna och Järningen en gång slogs under samma flagga, då under namnet NOVA, var för mig helt okänt. Varför valde Ossian att inte berätta det? Vilken plats skulle vi med gävor ha i samhället om NOVA inte splittrats? Min bild av Väktarna har förbättrats under dessa dagar, jag ser inte på dem som en samling handlingsförlamade hippies längre. Men jag kan inte sticka under stol med att jag känner med Järningens vrede.

Traum förklarade att min förmåga att få folk att självantända härstannar i min ilska och frustration. När jag tänker på det så tror jag det ligger något i det. Förmågan har förbättrats betydligt sedan Adelia försvann.

Av någon anledning känner jag mig lugnare än jag gjort på länge. Jag känner mig säker på att jag kommer att träffa Adelia när tiden är mogen. Inte innan. Om några dagar kommer jag att återvända till Pirit och de andra."

Kleos dagbok

EPISOD VII: LYFTA PÅ STENAR I PIRIT (PIK-KFS)

Sällskapet tar anställning som mordutredare, men upptäcker snart hur riskabelt det är att rota efter sanningar i Pirits gränder.

Gangsterns ögon var kalla som isvakar. Svart hatt. Lång mörk rock. I händerna ett skjutjärn från den gamla tiden. Bakom honom steg åtta hejdukar fram ur grändens skuggor. Alla råttor, med elaka grin och dragna hagelbrakare. Flårian, Dexter, Enar och Kleo hade ingenstans att fly. De kände igen råskinnen. Vix Toreador och Rackarna. Gangsterkungen Al-Ralph Cappuccinos främsta dödgrävare. De värsta av Pirits alla avskum.

Vix spottade fram ord mellan sina smala läppar.

"Det är inte hälsosamt att lägga näsan i blöt i vår stad. Vi har en hälsning till er från herr Cappuccino."

Dexter såg gangstrarnas fingrar krama sina avtryckare. Med blixtrande snabbhet drog han sina båda fornpistoler och kastade i samma rörelse iväg två skott mot Vix. Kulorna rev bara hål i natten. Sedan kom blystormen.

En kulkärve från Vix smattrande fornkadunder träffade Dexter i buken, och han föll blödande ned på gatstenen. Rackarnas dubbelpipiga skjutjärn vrålade i kör och slet upp blodiga revor i Enars kropp. Men björnen stod pall. Flårian tog skydd bakom Enar och lyckades undvika hagelsvärmen. Kleo hade inte samma tur. Det sista han såg innan han tappade medvetandet var sitt eget ben, en köttig massa av blod och krossade benbitar...

Fem veckor hade gått sedan bataljen vid Biörnehuus. Roboten Kvarks huvud hade lämnats till Översten, men hans glädje förbyttes i besvikelse när det visade sig att Kvarks minneskretsar var skadade. Dexter och Vespa gjorde sitt bästa för att reparera automaten, men utan framgång. Roboten mindes ingenting av sitt tidigare liv.

Efter en stort uppslagen artikel i Polisgazetten om slaget vid Biörnehuus hade sällskapet blivit celebriteter i Pirit. Flårians hopp att det skulle återupprätta hans heder även i Hindenburg kom dock på

skam. Hans far Lothar Altklang skrev i ett brev att han gjort Flårian arvlös. Lothar berättade att vice chefsexploratorn Linus Drake, Flårians nemesis, hade svartmålat hela familjen Altklang. Släkten kunde inte tolerera denna uppståndelse just nu, skrev fadern, utan att förklara varför. Brevet gjorde Flårian både förbryllad och nedstämd.

Kleo reste till Hindenburg en tid för att fortsätta sina psioniska studier hos mystikern Traum och Väktarna, medan resten av sällskapet utförde enklare sysslor åt Överstens fornfyndsbolag. De flyttade in hos Överstens syster Gunda Hutt och hennes make Njugbert, som hyrde ut en vindsvåning ovanför sitt väveri och skrädderi. Gunda och Njugbert tillhörde, liksom Översten själv, de gamla rådsfamiljer som styrde Pirit innan staden inlemmades i Pyrisamfundet.

Sommaren var den hetaste i mannaminne, och den 4 juli skedde något som hotade sätta hela Pirit i brand: Clementz Ulfhielm, stadens främste arbetarledare, hittades mördad utanför sin arbetsplats, tegelfabriken Tagla Cementor. Misstankarna riktades direkt mot fabriken ägare och tillika Pirlits gangsterkung, Al-Ralph Cappuccino. Stadens alla knegare gick ut i strejk i protest. Läget var explosivt.

Dagen efter fick Flårian ett märkligt brev. Någon som bara kallade sig "X" uppmanade sällskapet att utreda mordet på Ulfhielm. Pirlits korrupta poliskår väntades knappast lösa brottet.

Belöningen, gömd i en postbox, var god och gruppen skred genast till verket. På mordplatsen fann de en sur konstapel, men också blodspår en bit bort, på väg mot stadens centrum.

Inne på Tagla Cementor fanns Ulfhielms kamrat Jensa, som visade ett brev knegarledaren fått dagen före sin död. Brevet kallade till ett nattligt möte och var undertecknat "N". Enar frågade Jensa om Moltas Palaver, Ulfhielms partner som han läst om i Polisgazetten. Jensa sade att Moltas hade lämnat Pirit några veckor tidigare, men visste inte vart han åkt. Jensa tipsade om en annan kompanjon till Ulfhielm, barrberodlarnas förkämpe Solvej Brååk.

Ett besök på Polisgazetten väckte reportern Hasse Flanells intresse, men inte heller han visste vart Moltas tagit vägen. Mer givande var visiten hos Marcus Proctor, Pirlits chefsdomare och enligt ryktet stadens enda omutade tjänsteman. Den rullstolsbundne Proctor av-

rådde sällskapet från att rota i härvan, men tipsade om liksynaren Malte Kropp som hade uppgiften att gräva i Ulfhielms vargkropp.

I polishusets fuktiga källare fann Kleo den försupne herr Kropp. Han hade mycket att berätta. Ulfhielm hade blod under klorna och tömd giftblåsa, vilket tydde på att han varit i strid. Dödsorsaken var ett hagelskott i ryggen, men i stället för blyhagel var det en kärve falska kopparmynt som hade trasat sönder hans kropp. I hans svalg var en svamp av sorten *gullhatt* nedkörd.

Exakt på samma sätt hade Petr Krutov, Pirits spritfabrikör och upphovsmannen till tokjosen Kruut, mördats sju år tidigare. Mordet ledde till en schism mellan familjerna Krutov och Cappuccino, eftersom bossens hand anades även bakom Peters död.

Medan Kleo besökte liksynaren blev Enar, Dexter och Flårian vittne till hur Cappuccinos chefstorped Vix Toreador och hans underhuggare Rackarna drev in pengar från en stackars krögare.

Nästa anhalt var Pirits lasarett, där läkaren Mirakel-Mads sade att ingen vårdats för giftskador de senaste dagarna. Motgift hade han inte heller sålt. Han medgav att det förstås fanns andra i Pirit som handlade i dekokter och medikament, till exempel den kände ört-doktorn Äsah Xkaft från Vättaträskets reptilfolk.

Därpå hamnade gruppen i ett intermezzo. På ett torg höll "Svarta Änkan" Flora Røjler, en välkänd figur i Pirit, ett brandtal mot Cappuccino och inför en skara demonstranter. Liksom paret Hutt hörde änkan Røjler till de gamla rådsfamiljerna. Demonstrationen slogs brutalt ned av en pluton från Vita Kåren, en brutal samling legoknektar baserad i Pirit. Dexter räddade Svarta Änkan undan tumultet, men när han ifrågasatte om bossen Cappuccino verkligen låg bakom mordet på Ulfhielm blev hon ursinnig och gick.

Sällskapet begav sig till Kollegiet för Bättre Vetande, Pirits kunskaparklubb, för att söka information om svampen gullhatt. De fann den vetgirige bäverherren Larry André mitt i en föreläsning. Ämnet var "Betydelsen av studiet av rubbitsamhällen för von Hartmans teorier om en tidig mutantcivilisation vid den mytiska fornstaden Aros". Åhörarna var få och gäspningarna många. Larry var ingen

svampexpert, men han visste att gullhatt brukades i vissa rubbitceremonier och att svampen också hade ett annat namn: *gullticka*.

Mörkret föll över Pirit. Enar och Kleo tog en runda bland spelhålor och tokjoshak för att höra vad stadens undre värld hade att säga om mordet på Ulfhielm. De flesta beskrev knegarledaren som hedersman och hjälte, men uttern Skurk-Oskar tecknade en helt annan bild av Ulfhielm – en otrevlig bråkmakare och flitig besökare på Salong Guppi, känt för muterad nakendans.

Under tiden gjorde Dexter och Flårian ett återbesök på Polisgazetten, där Hasse Flanell grävde fram gamla nummer om mordet på Petr Krutov. Artiklarna avslöjade två saker: För det första att Krutovs hustru Tinnika, som ärvt hans förmögenhet, kallades "Tickan". För det andra att någon faktiskt greps för mordet, men släpptes omgående. Motvilligt avslöjade Flanell källan till uppgiften: En inspektör vid namn Dagobert Fräsk, som lämnat poliskåren och tillbringat de senaste sju åren i starkdryckernas förtrollade värld.

I ett privat bås på Salong Guppi och fick Enar och Kleo träffa den förskrämda kanindamen Totti, Ulfhielms favoritdancerska. Hon beskrev honom som en vresig suput och falskspelare, fullständigt ointresserad av Pirits sämre lottade. Med tanke på hur mycket tid han tillbringade på Salong Guppi och stadens spelhålor kunde han omöjligt ha skrivit alla sina tal och böcker själv, sade Totti. Kvällen före sin död hade knegarledaren besökt henne. Svårt berusad hade han förbannat "*den förkrympta dvärgdjäveln och hans förmökade häxor*". Vad detta syftade på visste inte Totti.

Timmen var sen och alla fyra begav sig hem mot väveriet. På gatan utanför stoppades de av Vix Toreador och Rackarna.

En väsande plåtburk damp ned på gatan och exploderade dovt. Gränden fylldes med tjock blå rök. Enar, som just tillfogat Vix ett hugg i benet, såg omgivningen lösas upp. Allt mer för varje andetag. Stridens dån lät som mjuka puffar. Flårian sjönk ned på gatan med en fånigt leende. Han visste inte om han var vaken eller drömde när han såg en mäktig gestalt på hus-taket ovanför. Ansiktet doldes av ett svart fornvisir, kroppen av en lång slängkappa. Främlingen drog två enorma fornpuffror och öppnade eld. I ett

blått töcken såg Enar, Flårian och den blödande Dexter hur Rackarna mejades ned i en ursinnig kanonad. En efter en stupade de i kaskader av blod. Vix Toreador flydde i mörkret.

Flårian hade läst i Polisgazetten om Blå Dunster, Pirits maskerade hämnare. Nu stod han där. En metallisk röst sprakade bakom visiret.

"Börjar man lyfta på stenar här i Pirit får man räkna med att kackerlackorna kommer fram."

Blå Dunster vände på klacken och försvann i natten. Kvar på gatan låg det sargade sällskapet. Dexter och Kleo blödde kraftigt. Enar och Flårian förband deras sår. Men kunde Kleos krossade ben räddas? Enar kastade upp honom på axeln, och lunkade iväg mot Pirits lasarett. Det var dags för läkaren Mirakel-Mads att leva upp till sitt namn...

Polisgazett från år 92

Brev till
Ulphieml

Möt mig vid midnatt,
där masarna svettas.

Herr Aithkang

N

Era bedrifter vid försvaret av Biörnehus mot motormarodörerna bevisar att Ni och Era kompanjoner är en samling kapabla individer. Ni har därför blivit utsedd att leda arbetet att identifiera Clementz Ulphielms mördare. Det är av största vikt att Ni skyndsamt och utan dröjsmål inleder jakten på bevis, då starka falanger i staden med säkerhet redan har börjat undanröja vad form av evidens som står att finna. Nyckeln i detta brev går till box 113 i postiljonskontorets källare, vilken i skrivande stund innehåller etthundra krediter. Hämtar Ni dem ser jag det som att Ni har antagit uppdraget. Använd sedan boxen för att hålla mig informerad. Vem vet, jag kanske kan hjälpa till om Ni kör fast i utredningen. Lita inte på polisen. De är korrumperade av starka falanger som har andra intressen än lag och rättvisa. Om Ni vill att det Ni kommer fram till skall leda till att mördaren, vem det än är, får sitta sitt brott borta. Ni i stället vända Er till någon nyhetsskrift. Dessa har större makt än Ni anar. Den belöning som utgår för ett framgångsrikt arbete är ytterligare maximalt 500 krediter. Var noga med att ingen av Era medhjälpare har lojalitet med polisen, då detta mycket väl kan försvåra eller till och med annars bli Er Död. God jakt! Lycka! Hälsningar X

Uppdragsbrevet

EPISOD VIII: SVARTA SANNINGAR OCH VITA LÖGNER (PIK-KFS)

Gåtan får sitt svar i djupet, men hjältarna inser att lögnen kan vara ädlare än sanningen – eller åtminstone mer lönsam.

De kunde knappt tro att det var sant. Fanns lösningen framför nosen på dem hela tiden? Här, rakt under huset de sett som sitt hem? Enar, Kleo och Flårian trevade sig vidare i den dunkla fornkorridoren, vars rostiga metallväggar återspeglade ett svagt sken från ett rum längre fram. Salen var fylld av skrot och bråte, somligt från den gamla tiden, annat av betydligt senare datum. För sent insåg sällskapet att rummet också innehöll en person. Den svarthåriga ynglingen gapade av förvåning när han såg dem.

"Hjälp! Inkräktare!"

Ropet ekade smärtsamt högt. Ännu skrikande rusade han ut genom en öppning i den borte väggen. Flårian och Enar jagade efter, Kleo hoppade på sin krycka några steg bakom. Tunneln öppnade sig i en ny sal, betydligt större än den förra. Ett tungt draperi delade rummet itu. Den borte delen, synlig genom en glipa i tyget som den unge mannen hade passerat genom, avslöjade själva hjärtat av konspirationen.

Vid ett massivt ovalt bord satt fem strama kvinnor och en kortvuxen man, chockat stirrande på inkräktarna. En av kvinnorna var deras egen hyresvärdinna, Överstens syster Gunda Hutt. Mannen var hennes make Njugbert. N. Dvärgen och hans förmökade häxor. Väverskan och puttefnasket. Intill dem satt "Svärta änkan" Flora Røjler under sitt sorgeflor.

"Tonka! Buss på!"

Njugberts gälla röst skar i öronen. Då vaknade något i dunklet. Något rörde sig, något uråldrigt och dödsbringande. Tunga, metalliska steg ekade mot forngolvet. Hjältarna höjde sina vapen och gjorde sig redo att möta maskinbesten som lösgjorde sig ur skuggorna...

Morgonen efter Rackarnas överfall hade Kleo vaknat på Pirits lasarett. Förvånad märkte han att hans sönderskjutna ben nästan hade läkt. Vilka undergörande mediciner dolde Pirits läkare egentligen?

Själv mindes Kleo ingenting. I nattens dvala hade han mött sin syster, som berättade att Järnringen fortfarande tvingade henne att läsa Linus Drakes tankar. Både Järnringen och Drake sökte ännu efter roboten Kvar och en annan automat. Adelia sade också att Drake hade nämnt en kompanjon vid namn Cappuccino. Syftade det på bossen eller någon annan medlem av Pirits gangsterklan?

Dexter, som inte fått samma mirakelkur som Kleo, fick stanna på sjukstugan när de andra fortsatte utredningen av mordet på Clementz Ulfhielm. De besökte bondeledaren Solvej Brååk, som bekräftade bilden av Ulfhielm som en dubbelnatur. Hon sade att hans kamrat Moltas Palaver hade rest till Hugahult, en stenhuggarby några mil öster om Pirit, för att ägna sig åt måleri.

Före avresan till Hugahult beslöt sällskapet att följa upp ett annat spår. I ett kyffe vid hamnen fann de den nedsupne expolisen Dagobert Fräsk, som hade utrett mordet på Petr Krutov sju år tidigare. Efter både mutor och hot avslöjade Fräsk att han hade lovats pengar av Krutovs änka Tinnika så länge han höll tyst om sitt forna arbete. Han sade att den som gripits för mordet men släppts var Krystos Mollberg, okänd hyrmördare i Pirit. Sällskapet drog slutsatsen att Tinnika Krutov sannolikt hade lejt Mollberg för att mörda sin make och sedan mutat polisen. Med vad var kopplingen till Ulfhielm?

Med Flårian vid Grovspinners ratt nådde trion Hugahult på kvällen. De träffade milischefen kapten Farnerud, och fick veta att tre tavlor som Moltas Palaver målat hade stulits från krogen Huggards natten före. Oroad begav sig gruppen till målarens stuga, och fann honom ihjälklubbad på golvet. Bostaden tycktes länsad, men gruppen fann ett brev från Clementz Ulfhielm. Han vädjade till Palaver att återvända till Pirit. Knegarledaren skrev att bossen Cappuccino hade skickat Krystos Mollberg för att hota honom till livet.

Återigen denne Mollberg! Kleo drog sig till minnes att denne hyrmördare var beryktad för sin Mordbok, en förteckning över kunder och mordoffer. Kunde mordet på Ulfhielm finnas i den?

Det pyrde i eldstaden hos den döde Palaver. Bland brända papper fanns ett kontrakt för en säkerhetsbox på bolaget Rocko Majnings kontor, samt resterna av en dagbok. På dess brända sidor gick fraserna "*väverskan och puttefnasket*" samt "*sjunkna fornborg*" att utläsa.

Med kapten Farnerud i släptåg gick sällskapet till Rocko Majnings kontor. Där fann de en man som var i färd att läsa Palavers säkerhetsbox, och insåg att det måste vara hans mördare! Mannen drog vapen men fälldes av ett mäktigt björnslag från Enar. Boxen innehöll skräp och mördaren vägrade prata, men det han bar på sig var desto intressantare: Ett brev, i vilket samma mystiska X som hade anlitat gruppen för att lösa mordet på Ulfhielm gav örtdoktorn Äsah Xkaft i uppdrag att finna en lämplig torped för att döda Moltas Palaver och plantera ett brev i hans bostad.

Den enda rimliga tolkningen var att samma person som hade hyrt sällskapet för att utreda Ulfhielms död också låg bakom morden på både Palaver och Ulfhielm. Brevet från Ulfhielm var av allt att döma förfalskat och planterat hos Palaver för att kasta skulden på Krystos Mollberg och gangsterbossen Al-Ralph Cappuccino.

I sin packning hade mördaren i Hugahult också de stulna tavlor som Palaver målat. De visade mörka scener och två motiv var återkommande: underjordiska tunnlar och en kvinna vid en vävstol.

Nästa gryning satte gruppen högsta fart mot Pirit och hyrmördaren Mollberg. Han nekade inte till att ha dödat Krutov, men bedyrade att han inte hade något med mordet på Ulfhielm att göra. Även Mollberg hade fått ett brev från den mystiske X, som lockat honom till ett möte men aldrig dykt upp. Varför? Hade någon varit inne i hans bostad? Mollberg letade igenom sin lägenhet och fann en gömd anteckningsbok som pekade ut bossen Al-Ralph Cappuccino som beställare av morden på Petr Krutov och Clementz Ulfhielm!

Mordboken var förstås ett falsarium. Hela komplotten stod nu klar: Sällskapet hade utnyttjats för att följa en snitslad bana av planterade, falska bevis mot Cappuccino. De hade avslöjat planen, men en brännande fråga återstod: Vem låg bakom alltihop? Vem var X?

Ett besök hos reptilmannen Äsah Xkaft gav föga resultat. Han medgav att han varit mellanhand för mordet på Moltas Palaver, men hade aldrig träffat X och visste inte vem det var.

Flårian, Kleo och Enar klurade. De tänkte och funderade. Vem var beredd att döda oskyldiga för att stoppa Cappuccino? Flera teorier kastades fram. Så kom de att tänka på Flora Røjler, "Svarta änkan" som tillhörde Pirits gamla rådsätter och som de sett hetsa folk mot gangsterbossen. I brist på andra ledtrådar begav de sig till Røjlers residens och bevakade det från gatan.

Snart kom Gunda Hutt, Överstens syster, ut från Røjlers och gick mot sitt väveri. Trion fick kalla kårar. Var Gunda *väverskan*? När de låtsades stöta ihop med henne ljög hon om var hon varit. Misstanken växte, och de skuggade Gunda hem. Inne i väveriet fanns varken hon eller maken Njugbert. Gruppen mindes tunnlarna på Palavers målningar och började söka efter lönndörrar. Snart fann de en dold lucka bakom en hylla. Innanför löpte en smal trappa ned i underjorden. En forntunnel, mitt under Pirits gator och torg!

Skräddarmästaren Njugbert Hutt snyftade högt. Den lille mannen satt hukad över resterna av väktarroboten Tonka, som Enars motorsåg hade karvat upp likt en billig konserveburk. Striden hade varit hård. Flårian låg utslagen efter en träff från automatens chockbatong.

Gunda Hutt hade erkänt att församlingen här i djupet, alla medlemmar av Pirits gamla rådsätter som förr styrde staden, hade anlitat skådespelarna Ulfhielm och Palaver för att vända stadens knegare mot Cappuccino.

"När det inte räckte insåg vi att Ulfhielm måste dö. Som planerat väckte mordet stark vrede mot bossen, men inte ens det var nog för att leda folket i revolt och tvinga kejsaren att ingripa. Vi behövde konkreta bevis för att Cappuccino låg bakom mordet, presenterade av pålitliga, opartiska individer. Kort sagt - ni."

"Men ni har avslöjat oss. Vårt öde vilar i era händer, och ni kan förstås gå till polisen med allt ni vet. Men jag ber er tänka efter. Vår plan kan fortfarande fungera. Ta våra falska bevis mot Cappuccino till Polisgazetten. Ställ er på vår sida. Stoppa gangsterkungen och låt Pirit bli fritt igen."

Enar och Kleo stirrade förvånat på varandra. Gunda fortsatte.

"Att döda Ulfhielm och Palaver var förstås oförlåtligt. Det får vi bära på våra samveten. Men gjort är gjort. Varför låta deras död vara förgäves? Ni har själva sett hur gangsterväldet kramar livet ur Pirit. Jag ber er, hjälp oss. Jag lovar att ni blir rikligt belönade."

Enar, ännu flämtande efter striden, hejdade en impuls att anfalla. Både han och Kleo ville hämnas på konspiratorerna. Men vad hade de egentligen att vinna på att rentvå Cappuccino? Var lögnen bättre än sanningen? Nog skulle det gynna deras ställning i Pirit mer om de fällde bossen? Björnen från nordens skogar och psionikern från Musközonen tvekade. Maktspel och ränksmideri som detta var okänd mark för dem. Men Flårian var medvetlös. Beslutet var upp till Enar och Kleo. Ingen kunde fatta det åt dem.

"Okej", sade Kleo lågt.

"Vi är med."

Falskt brev från Ulfhielm

Herr. Åsah Xkaft

Två mål önskas likviderade. Det första befinner sig i Hugahult och hans namn är Moltas Palaver. Det ska se ut som ett simpelt rån och medföljande brev ska planteras i hans bostad. Allt skrivet och målat material i herr. Palaver s ägo måste brännas.

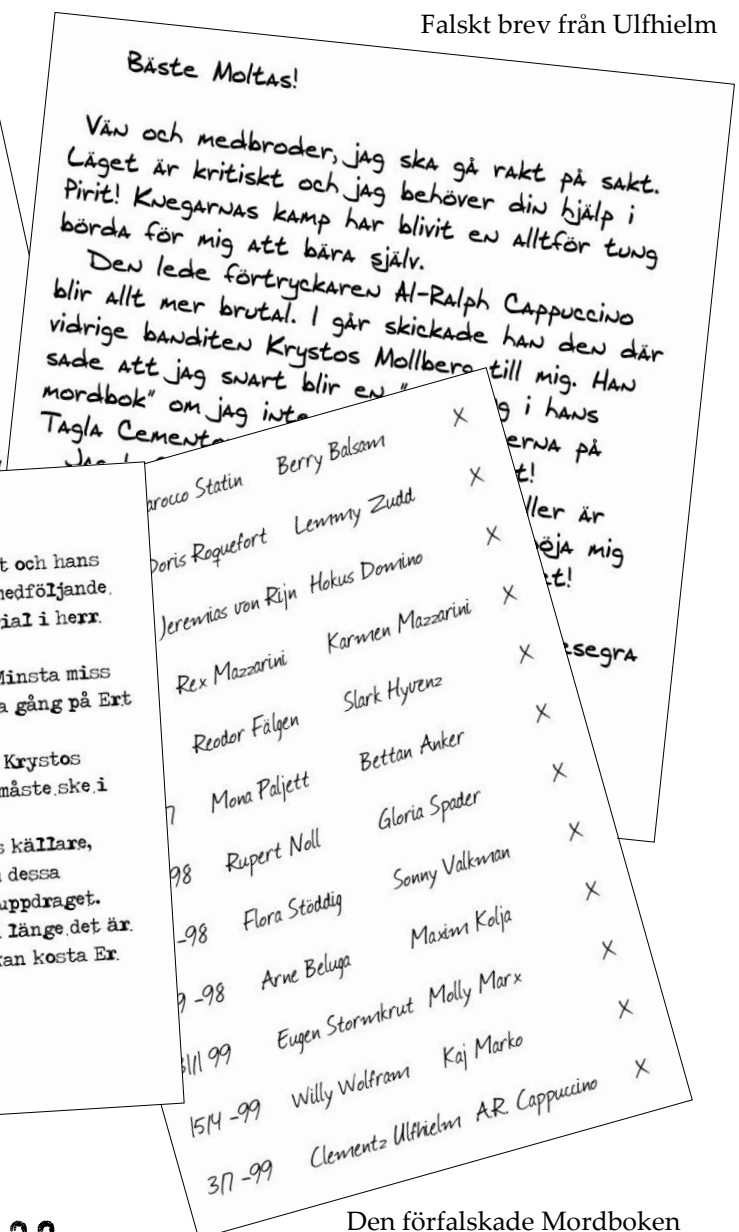
Jag kan inte nog understryka vikten av denna instruktion. Minsta miss eller slarv föranleder oss att utlysa ett nytt kontrakt. Denna gång på Ert huvud, Herr. Xkaft.

Det andra målet kräver särskild finess. Det är hyrmördaren Krystos Mollberg, en person ni säkert känner till. Hans likvidering måste ske i hans hem på Taffelstråket 17 i Pirit.

Nyckeln i detta brev går till box 114 i postiljonskontorets källare, vilken i skrivande stund innehåller fem hundra krediter. Om dessa försvinner inom ett dygn ser jag det som att Ni har antagit uppdraget. Vem ni väljer att anlita för detta kontrakt är oviktigt, så länge det är en kompetent och noggrann individ. Återigen. Minsta slarv kan kosta Er livet.

God jaktlycka!
Hälsningar X

Mordkontraktet

Den förfalskade Mordboken

Polisgazetten

PIRIT

ÅRGÅNG 22 - VECKA 34 - ÅR 99 PT

PRIS: 1 KREDIT

Joseph Cappuccino hemma i Pirit igen!

Gangsterkungens brorson Joseph Cappuccino återvänder efter ett år i Hindenburg. Ska han ta över spillrorna av den fängslade bossens imperium? "Jag är en hederlig affärsman," säger Joseph med brett leende. "Med mina affärskontakter i Hindenburg kommer jag att slå Pirit med häpnad!"

Al-Ralph våndas bakom galler

Bossen Cappuccino protesterar mot sin behandling på Riksanstalten i Nordholmia, där han ska sitta resten av livet som straff för mordet på Clementz Ulthielm. "Här finns varken belugakulor eller igelguff," klagar bossen i intervju från sin cell. "Jag är oskyldig, jag svär! En dag kommer jag ut härifrån, och då ska jag hämnas. Vänta bara!"

Inga spår efter Mollberg

Hymördaren Krystos Mollberg, som sköt Clementz Ulthielm på order av Al-Ralph Cappuccino, är fortfarande spårlost borta. Alla tips mottages tacksamt!

Huff i luven på Røjler

De gamla rådsätternas återkomst till maktens korridorer i Pirit har varit turbulent. Gunda Huff anklagar "Svarta änkan" Flora Røjler för fult spel i det nyinstittade Stadsrådet, där de båda sitter. Piritbor är besvikna på tjaftet. "Gangstern Cappuccino är borta, men är våra nya makthavare så mycket bättre?" muttrar gamling vid gathörn.

Blörnstiernas Bästingar avslöjar allt om mordet

Pirits nyaste idoler, Flärian Altklang, Kleo Kox, Dexter Finn och Björnen Enar, solar sig i berömmelsen efter sitt dramatiska avslöjande av sanningen om mordet på Clementz Ulthielm. För PG berättar herr Altklang hur han kom bevisen på spåren. "Elementärt, min käre reporter. Det enda som krävs är lite slutledningsförmåga, och en gnutta mannamod." PG applåderar! Läs hela intervjun på sidan 4.

Varning för revolverdam

Få vågar säga hennes namn högt, men på senare tid har det viskats allt oftare i Pirits undre värld: Tula Tokarev, den grymmaste prisjägaren på Frihetens Slätter och alla mutanters fasa, är i stan. PG läser sin dörr i kväll och råder alla goda Piritbor att göra detsamma!

Tankevrängare i farten?

Flera rapporter om misstänkt psionisk verksamhet i Pirit har nått PG på senare tid. Spelare på Casino Cino såg sina krediter försvinna i tomma intet. Servitris på Pub Falleri övertygad om att någon läst hennes tankar. Gripfen ficktjuv bedyrar att yttre kraft styrde hans hand ned i offrets ficka. PG förfasas! Är Järnringens agenter lösa i vår stad?

Vita Kären rekryterar

General Samael Kloo, Vita Kärens barske befälhavare, söker fler villiga rekryter till legostyrkans led. "Vi har saker på gång och jag kan lova goda krediter till alla som inte räds lite blod. Men halvdjur och mutanter göra sig icke besvär", muttrar generalen. Han vägrar svara på PG:s fråga om band mellan Vita Kären och mutantfientliga grupper. "Ska jag knäcka skallen på dig, murvelkråk", svarar general Kloo.

Hittelön för försvunne exploratorn Manfred Lund

Ett halvår har förlutit sedan Samfundets Chefsexplorator försvann - ännu inget spår! Krutmagnat Pluto Dunder i Hindenburg, liksom herr Lund medlem av Peckwick-klubben för framstående mutanter, har fått nog. "Det är skandal! Exploratorsämbetet har inte lyft ett finger för att hitta Manfred. Och det smärtar mig att säga att vår käre ordförande Frank-Frank Peckwick också rullar tummarna. Att inget görs för att finna honom är obegripligt. Särskilt med tanke på de stora upptäckter han var på spåren", dundrar herr Dunder, som utlovar 500 lödiga krediter i belöning till den som hittar herr Lund.

Jernbanekompaniet lockar investerare i norr

Kan en kredit bli tio? Ja, i alla fall om man ska tro historierna från Nordholmia, där det famösa Jernbanekompaniet lockar horder av villiga investerare. Den forntida Jernbanan i Norra Ödemarkerna ska rustas upp och byggas ut. Snart når rälskärorna Nordholmia!

Vanvettig sekt i Pirit

Den skara tekniktientliga dårar som kallas Ynkochelandeselände har siktats på Pirits gator. Sektens anhängare förstör alla fornpnylar de kommer över. PG uppmanar alla att hålla hårt i sina dyrgripär. PG:s reporter försökte intervju sektens ledare, den bisarre Trasanken, men endast rappakalja kom över hans läppar. I sanning en dåre!

Silfverhiessa till KBV

Kejsarens Överhistoriograf, Jeremias Silfverhiessa, besöker Pirit och håller söndag afton ett anförande på Kollegiet för Bättre Vetande. Ämne: Människans uppstigning ur enklaverna. Missa inte!

EPISOD IX: HIMLEN FALLER NED (PIK-FC)

Automaten Kvarck visar sig bära en mäktig hemlighet, och i jakten på nyckeln till robotens minneskretsar möter sällskapet en sällsam och bekant gestalt.

De kände igen honom direkt. Trashankens sorgliga skepnad var sig lik från Muntermåla tre månader tidigare. Samma tovigga skägg och hår, samma febriga blick utan vett och sans, samma obegripliga svada som maniskt strömmade över hans läppar. Nu stapplade han över Sockertorget med sitt bisarra följe i hämlarna. Krämlarna här i Pirit var lika fientliga till sektens försök att tigga till sig fornprylar som handlarna i Muntermåla hade varit, och kultisterna blev bortschasade med sparkar och slag.

Precis som förra gången hörde Dexter brottstycken på fornspråket i trashankens svammel. Samma fraser om död, förintelse och "härlskaren i djupet", vad nu det skulle betyda. Dexter och Flårian, som nu också lärt sig grunderna i den gamla tidens språk, blev nyfikna och trängde sig fram mot den babblande dåren. Stinkande, vädjande kultister slet i deras kläder.

"Vem är härlskaren?" frågade Flårian hastigt, men fick bara en tom blick till svar. Aristokraten noterade en märklig tatuering på trashankens underarm: en rad svarta streck i tät formation. Flårian såg också att han bar en overall i slitet forntyg, dold under säckväven som täckte hans kropp.

Då, mitt i tumultet, skedde något som fick allas blickar att riktas uppåt. Ett plötsligt ljus tändes i augustiskymningen. En fallande stjärna, ett irrbloss med flammande svans. Eldspåret blev allt längre, allt bredare, dess framrusande spets höljd i eld och rök. Himlastenen närmade sig, stormade ljudlöst mot jordytan, allt snabbare. Dess bana var flack och sträckte sig över Pirit, vidare ut mot nordost. I några långa sekunder mörknade himlen igen. Så kom ett nytt ljussken, tusenfalt starkare. Himlen gnistrade som om en ny sol var på väg upp. I tystnad exploderade horisonten.

Efterspelet till mordet på knegarledaren Clementz Ulfhielm blev omvälvande för Pirit. När de falska bevisen mot Al-Ralph Cappuc-

cino publicerats i Polisgazetten tågade hundratals uppretade knegare till hans residens och krävde gangsterkungens huvud på ett fat, exakt som konspiratörerna hade planerat.

Blodbad hotade, men avvärjdes tack vare snabb heliografkontakt mellan garnisonen och kejsarpalatset i Hindenburg. Cappuccinos residens omringades av pyriska armésoldater. Bossen greps och kastades bakom galler, tillsammans med många underhuggare. Krystos Mollberg, hyrmördaren som utpekats för mordet på både Clementz Ulfhielm och Petr Krutov, försvann utan spår.

Trettio års gangstervälde under Al-Ralph Cappuccino var över. Några veckor senare ryktades det dock att Joseph Cappuccino, bossens brorson, hade återvänt till Pirit från en längre vistelse i Hindenburg för att för att ta över spillrorna av brottsimperiet.

Pirits gamla rådsätter, med Gunda Hutt och "Svarta änkan" Flora Røjler i spetsen, vann tillbaka en del av sin forna makt. Kejsarens guvernör gav dem platser i ett nyinstitat Stadsråd, men de började omgående bråka sinsemellan. Piritborna undrade om de nya makt-havarna var så mycket bättre än de gamla.

För Flårian, Kleo, Dexter och Enar, kända som Biörnstiernas Bästingar i Polisgazettens spalter, ledde avslöjandet av "sanningen" om mordet på Ulfhielm till ännu större ryktbarhet i Pirit. Mellan middagsbjudningar och tidningsintervjuer utförde de enklare jobb åt Överstens fornfyndsbolag. Flårian reste till Hindenburg och familjesätet Klanghem, för att dementera de illvilliga rykten som Linus Drake spridit om honom och kräva svar från sin far om varför han förklarats arvlös. Resan resulterade i fler frågor än svar, och Flårian återvände nedslagen till Pirit.

En kväll i slutet av augusti fick Pirit celebret besök från huvudstaden. Jeremias Silfverhiessa, kejsarens Överhistoriograf, höll föredrag om människans ärorika historia på Kollegiet för Bättre Vetande. Självklart var Biörnstiernas Bästingar på plats. Föreläsningen blev dock kort. Silfverhiessa stormade ut sedan KBV:s ordförande Larry Andrée retat upp honom med frågor om en tidig mutantcivilisation vid den mytomspunna fornbunkern Aros – platsen där legenderna säger att sanningen om Undergången avslöjas.

En känd zonfarare vid namn Adelia von Hartman påstod att hon besökt Aros, men eftersom hon vägrade avslöja var det låg avfärdade många kunskapare hennes påståenden som rena lögner.

Morgonen efter föreläsningen gick Flårian, Kleo och Enar som vanligt till Överstens magasin, där de fann honom skottskadad på golvet. Dexter, som försökt reparera automaten Kvarks minnekretsar, låg skjuten och blödande på gårdsplanen. Kvar var stulen!

Trion spårade angriparna – två katter, en mutant och en skarp-skjutande kvinna – till en nedgången knegarlänga i Knoting. De stormade lägenheten, där katterna Teo och Felix och mutanten Helmer nedkämpades och Kvar återfanns. Under striden kallade Teo på någon kallad "Tula" i en rosa fornmanick. Kunde det vara den ökända prisjägaren Tula Tokarev som Polisgazetten skrivit om?

Mitt i tumultet fick Kleo ett telepatiskt budskap från sin syster Adelia. Hon sade att han var i fara, då Linus Drake fått veta att Översten hade Kvar. Drake hade beordrat Joseph Cappuccino, en medbroder inom den mutanthatande rörelsen BPM, att stjäla automaten. Också någon "general" var inblandad. Adelia, som var Järnringens slav, misstänkte att även Järnringen hade skickat agenter till Pirit i samma ärende som BPM.

Gruppen förhörde Teo och försökte lura Tula i en fälla, men planen gick om intet när det visade sig att den rosa fornpylen varit påslagen hela tiden och hon förmodligen hört allt som skett.

Sällskapet återvände med automaten till Översten. Han medgav att Kvar inte alls var en gammal vän, utan en helt främmande robot som hans medarbetare Bligus och Vaska hade köpt i Nordholmia i april. Före det ödesdiga diligensöverfallet i maj som kostade alla tre deras huvuden hade automaten gjort ett enastående avslöjande: Han kom från Elysium IV, den försvunna enklaven som sades vara kejsarätten Skarprättares urhem! Enligt legenderna hade hela generationsarker med stjärnfarare ombord skjutits upp från denna förlorade fornstad.

Att finna enklaven vore givetvis fantastiskt upptäckt, kanske den största i Pyrisamfundets historia. För Dexter, besatt av forntidens hemligheter, vore det en besannad dröm. Flårian tänkte på hur hans

skamfilade rykte i Hindenburg skulle återupprättas och hur hela Pyrisamfundet skulle erkänna honom som stor explorator. Kleo, som visste att även Järnringen sökte efter Kvark, insåg att jakten på Elysium IV var nyckeln till att finna hans syster. Enar drömde om alla sköna krediter som en hel stad full av fornfynd skulle inbringa.

Problemet var att Kvark hade tappat minnet, och inte kom ihåg vägen hem. När gruppen först återbördade robotskallen från Biörnehuus i maj hade Översten tänkt låta ett tekniskt geni vid namn Spartacus Blank laga automaten. Men Blank var försvunnen. Nu, när andra mäktiga grupper uppenbarligen hade fått korn på Kvark, var tiden knapp. Spartacus måste omedelbart spåras upp.

På spelhålan Pijoters Bodega berättade bjässen Zeke att Spartacus hade en flickvän vid namn vid Taormina. Hon var vapensmed åt specialförbandet Tunnelrävarna, och sällskapet begav sig genast till garnisonen. Där mötte de den barske kaptenen Hulk Hendrik från Vita Kåren, innan löjtnant Dolk från Tunnelrävarna sade att Taormina inte kommit till jobbet den senaste veckan. Dolk var bekymrad över Vita kårens intresse för Taormina. Sällskapet fick hennes hemadress, och på vägen dit mötte de Trashanken och hans följe.

Människor och mutanter på Sockertorget var förstummade. Förenade i skräck och bävan. Vissa hukade i prång och portuppgångar, andra blev bara stående. Inför den monstruösa kraften de sett rusa över kvällshimlen kände de sig små och betydelselösa. Dödliga. Alla var tysta. Alla utom en. Trashanken började skratta hejdlöst. Han hoppade omkring i en vildsint glädjedans mitt på torget, tjutande av lycka.

"Nu börjar det! Nu börjar det!" skrek han på fornspråket, om och om igen. Så fick han syn på Flårian, som stod närmast, och hejdade sig i steget. Blicken, tidigare så frånvarande, var klar och varm, fuktig av lyckotårar. Hans röst stockade sig av glädje.

"Aros, ditt mörker når oss inte längre."

EPISOD X: LÅGOR PÅ VATTNET (PIK-FC)

Dexter blir skjuten igen, Enar sågar hål i en vägg, Kleo möter sin nemesys och bara Flårians värjudd räddar hemligheternas hemlighet från fienden.

Lågorna speglade sig i träskets svarta vatten. Ilsket fräsande slungade elden upp dansande gnistor i mörkret. Enar, Kleo och Flårian hade hört ropen på hjälp och rusade ut på kajen, med den sårade Dexter haltande efter. De såg hur sorken Fjodors späda gestalt i panik fyllde en liten trähink med träskvatten och kastade det på den flammande träskprämen vid kajen. Liksom resten av handelsstationen var kajen gjord av knotigt träskträ. Om branden spred sig var hela Näckrosen i fara.

Enar och Kleo beväpnade sig med hinkar och kastade sig in i släckningsarbetet. Flårian, ädlingen, nöjde sig med att ropa instruktioner till sin muterade tjänare. De fick snart hjälp av Näckrosens andra gäster som sömn-druckna tumlade ut på kajen. Först den olyckliga trion skattletande mutanter vars båt nu stod i lågor, sedan slamsökarna Alaxander och Steve, följda av åldringen Kalfaktor Primus och giftkokerskan Konstans Klot.

Med gemensamma krafter besegrades lågorna, och lämnade bara sot och rök efter sig. På båtens svedda akterdäck syntes resterna av en oljelampa. Branden var anlagd. Först nu insåg Kleo att en av handelsstationens gäster saknades på kajen: Den nyfikne reportern Moro Karp. Nackpälsen reste sig på Enar. Han hade lämnat kappsäcken med automaten Kvarks ovärderliga huvud i sitt rum.

Med andan i halsen rusade hela sällskapet till rummet i Näckrosens inre. Dörren stod öppen. Golvet var täckt av utvärakt packning, varje väska tömd på innehåll. Deras värsta farhåga var sann. Kvarks huvud var borta.

Efter mötet med Trashanken och himlastenens fall fortsatte sällskapet hem till Taormina, Spartacus Blanks flickvän. Hennes enrummare i Knoting var tom, men i en byrå fanns ett fotografi på ett par som troligen var Spartacus och Taormina. Gömt under herrkläder i en

låda hittade Kleo ett brev från en kvinna, som förklarade sin kärlek till Spartacus och ville återuppta deras relation. Det var undertecknat "F", vilket tillsammans med formuleringar i brevet ledde tankarna till "Svarta Änkan" Flora Røjler.

Plötsligt öppnades dörren av en förvånad Taormina. I nästa ögonblick skakades hela huset av en kraftig explosion och alla kastades till golvet. Brandbomber fyllde trapphuset med eld och rök. När Kleo spanade ut genom fönstret träffades han av en energiblixt från gatan nedanför. Bara hans psioniska kraftfält räddade hans liv. Dexter försökte få korn på skytten men träffades i stället själv, och föll svårt sårad till golvet.

Alla vägar ut ur dödsfällan var stängda. Så Enar gjorde en egen dörr. Med sin forntida kedjesåg rev han upp ett stort hål i den borte väggen, och hela sällskapet klättrade ut. Från gatan fick Flårian syn på fienderna: en lång blond man med energipistol och en bister revolverkvinna. Bakom dem, i folkmassan, såg Kleo ett ansikte han lärt sig att hata intensivt: Osvald Junior, Järnringens agent som tagit hans syster från honom i Musközonen fyra månader tidigare.

Flårian sänkte den blonde med ett gevärsskott i huvudet. I nästa sekund avbröts striden av blå rök som väsande täckte gatan. Blå Dunster, Pirits maskerade hämnare, gjorde entré igen! Fienderna drevs raskt på flykten, och Osvald försvann i tumultet.

Blå Dunster berättade att han hade skuggat den blonde mannen. Han hette Flåjd och var en känd lakej till Joseph Cappuccino – den fängslade gangsterbossens brorson. Den maskerade hämnaren ville stoppa Josefs försök att bygga upp brottsimperiet igen. Han bekräftade sällskapets misstankar att revolverkvinnan var den ökänt mutanthatande prisjägaren Tula Tokarev.

Taormina hade inte mycket att säga. Hon hade inte sett Spartacus sedan de gjort slut flera månader tidigare, och kunde bara gissa att han fanns på något av sina favorithak Pijoters Bodega och Kräax.

Kanske visste Svarta änkan mer. De stämde träff på Poirot Plenum och änkan visade sig mycket samarbetsvillig. Sällskapet hade ju en rejäl hållhake sedan de avslöjat henne som en av konspiratörerna bakom mordet på Clementz Ulfhielm. Hon medgav att hon

haft en relation med Spartacus, men visste inte var han fanns. Hon mindes dock att han "yrat" om att åka ut i Vättaträsket, det livsfarliga marsklandet norr om Pirit.

Krogen Kräax, populärt bland träskmutanter och algodlare, blev nästa anhalt. Här mötte de den nedsupne galten Postman Erling, som körde postpråm mellan Pirit och bosättningar i Vättaträsket. Han sade att han hade spelat kort med Spartacus för bara några veckor sedan, på handelsstationen Näckrosen. Äntligen en ledtråd!

Sällskapet stannade till hos Översten, som hade förvandlat sitt magasin till ett fort i väntan på nästa attack från fiender som var ute efter Kvark och hans hemlighet, vägen till Elysium IV. Översten hade skruvat loss automatens huvud och bad gruppen ta det med sig ut i Vättaträsket.

Efter tre dagars färd på Erlings postbåt genom det svavelosande sumplandet nådde sällskapet Näckrosen. Här samlades köpmän som ville handla med träskets reptilstammar och lycksökare på jakt efter fornskatte i djupen. Näckrosens ägare, ett sorkpar vid namn Fjodor och Nissa Klammer, påstod att de inte sett Spartacus men verkade dölja något. Stationens övriga gäster kände inte heller till den försvunne teknikern. Efter ett samtal med den lismande Moro Karp, som sade sig vara reporter på Polisgazetten, gick sällskapet till sängs. De väcktes av Fjodors desperata rop på hjälp.

Med ursinnig svärta i blicken slog Enar in dörren till Moro Karps rum. Där satt tjuven, hopkrupen på golvet vid något slags fornmanick. I handen Kvarks klotrunda plåthuvud. Reptilsnabbt slängde sig Karp på golvet och pressade sig genom den decimeterbreda springan under väggen. Hans kropp, onaturligt böjlig och hal, försvann med ett klafsande ljud.

En sak blev kvar på insidan, för stor för springan: robotskallen, ännu fångad i Karps grönbleka hand. Flårian kastade sig fram och rände sin värjspets genom handen, ned i golvet. Tjuven skrek av smärta på andra sidan väggen. Hans genomborrade hand släppte Kvarks huvud, som rullade över golvet med släckta ögon. Karp skrek till igen när han slet sig loss, till priset av ett långt gapande sår i handen. Ett dovt plask hördes i mörkret där ute. Sedan var han borta.

Fjodor Klammer kom inrusande med andan i halsen och sin hagelbössa i miniatyrformat skjutklar.

"Vad är det som händer?" pep han.

Enar plockade vördnadsfullt upp robotskallen från golvet och tog den i sin stora famn. Sedan spände han ögonen i den lille sorken.

"Det finns andra som är ute efter samma sak som vi. Andra, som skjuter först och frågar sedan. Om ni inte vill ha mer trubbel måste ni säga allt ni vet om Spartacus Blank. Nu."

Fjodor tvekade. Han tittade frågande på hustrun Nissa, som följt honom hit. Hon nickade till svar.

"Det är väl lika bra att vi berättar."

Kleos dagbok

31 augusti -99 pt.

Hur i all världen hannade jag i denna situation? Vi befinner mig mitt ute i Vättaträsket på en handelsstation som drivs av ett par sorkar av något slag. Enar, den klantens, såg till att vi nästan blev av med QVARK's huvud, inte för att huvudet i sig spelar mig så stor roll men hade det gått om intet så hade mina kompaner säkert tappat fokus på att finna Spartacus Blank.

I övrigt verkar det som att Dexter tog smällen i huvudet värre än oss andra. Han påstår att han hör röster som säger åt honom att döda Flarian. Han pratade om att Järningen skulle ligga bakom rösterna, kanske bara för att jag skulle engagera mig. Hoppas verkligen det är så.

I morgon går sökandet vidare.

EPISOD XI: MANNEN PÅ TRÄSKETS BOTTEN (PIK-FC)

Dexter hör röster, Enar smakar svagdricka i reptilkungens hydda, Flårian tar en simtur och Kleo nedstiger ensam i djupets fornborg.

Han såg inte ens förvånad ut. Spartacus Blank, mästarteknikern som Kleo och hans vänner hade jagat ända hit till världens ände, tittade knappt upp från manicken han arbetade med. Han satt omgiven av vildvuxen grönska som sträckte sig mot taket i denna märkliga fornkupol, en boning som legat gömd på Vättaträskets botten sedan tiden innan världen gick under.

"Vem är du?" sade Spartacus kort, fortfarande utan att möta Kleos blick.

Den unge psionikern, biten av blodiglar och medtagen efter att nästan ha drunknat på vägen ner, glömde sin smärta och trötthet. Hans vänner uppe på träskets yta, automaten Kvarks huvud, mutanthatarna som jagade dem – just nu betydde det ingenting. Kleo hade bara en sak för ögonen. Han tog fram föremålet han burit som smycke runt halsen, artefakten som Stjärnstammens döende ledare gav honom i Musközonen. Kleo hade lovat att skydda den med sitt liv, till den dag han kunde överlämna den till Stjärnstammens sierska Beate Hed. Om hon ännu levde.

Han sträckte den oansenliga saken i metall och plasticks till Spartacus.

"Vet du vad detta är?"

Teknikern, uppenbart mer intresserad av föremålet än av besökaren, tog artefakten och kopplade ihop den med en större fornburk vid sin sida med mängder av knappar och en lysande skärm på. Obegripliga symboler från forntidens djup började rulla över skärmen.

"Jag vet inte vad du hoppats på, men du blir nog besviken. Detta är ett dataminne, det ni kallar mummelkub. Men det innehåller bara rappakalja. Mängder av data utan mening."

Kleos mod sjönk. Hade allt varit förgäves?

"Vänta ... det kanske finns något här..."

En gnista tändes i Spartacus dystra blick. Fylld av förväntan följde Kleo teknikerns varje knapptryckning. Fingrarna hamrade blixtsnabbt på tangenterna, och fler gåtfulla tecken strömmade över skärmen.

"Det är en nyckel. En kodnyckel som kan öppna ett annat dataminne. Nyckeln går till en enhet som kallas VAX-10."

Kleo kände igen namnet. Inte ens han, som var uppvuxen i Musközonen, hade undgått att höra legenden om Maximilian Skarprättare, ättlingen från Elysium IV som besegrade mutanthövdingen Hydran och grundade Pyrisamfundet för två hundra år sedan. Alla goda pyrier kände till Maximilians legendariska vapendragare: björnkrigerskan Aurora och fältskärsroboten VAX-10. Efter Maximilians död tjänade automaten ätten Skarprättare troget i ett sekel, tills en ödesdiger dag då VAX-10 – svårt anfrätt av automatkräfta – löpte amok och dödade kejsar Rudolf och hans familj.

Kleo skakade på huvudet. Vad hade gamla pyriskärrörelser med Stjärnstammen att göra?

Efter branden på Näckrosen och Moro Karps försök att ta Kvarks huvud berättade paret Klammer att Spartacus ofta varit gäst på handelsstationen. Senast hade de sett honom en månad tidigare. De sade att teknikern hade ett gömställe någonstans i träsket och att han en tid hade bott hos träskets reptilfolk, en stam kallad Rödfjällen. Var den höll visste inte paret, men de tipsade om en handelsdelegation från reptilerna som skulle anlända senare samma dag.

Medan sällskapet väntade hjälpte de till att laga den eldhärdade båten. När Flårian i vanlig stil hunsade runt sin muterade tjänare hände något märkligt: En röst i Dexters huvud uppmanade honom att döda Flårian, som rösten kallade "mutanthatare". Dexter blev bestört och anade Järnringen i faggorna. Han byggde omgående en skyddshjäl av fornskrot för att hålla tankevrängarna ute.

När reptilernas handelsdelegation anlände köpte sällskapet både dyra bensniderier och en karta som visade var Rödfjällen höll till. Gruppen köpte pontonskor och steg ombord på slamsökarna Alexander och Steves träskpråm. Sedan bar det av ut i träskets dimmor.

Efter några timmar stötte sällskapet på den skattletande trion mutanterna från Näckrosen, som hade kört på grund i marsklandet. När

Alaxander dragit dem flott med sin ångpråm kom träskpirater vinande på vrålande etanolflottar. Alaxander satte högsta fart men läget såg förtvivlat ut. Till räddningen kom Enar, som fick fyr på ett gammalt pansarskott från Musközonen och sprängde en piratbåt i småbitar. Resten av fienderna flydde, men explosionen retade upp två vättatapirer som närapå välte båten. Sällskapet flydde med skattletartrions trampbåt på släp.

Till slut nådde foljet Rödfjällens revir. Stammen var fientlig, då det visade sig att de angripits tidigare samma dag av en annan grupp "varmblodingar" – däribland en skarpskjutande kvinna. Tula Tokarev och Joseph Cappuccinos andra kumpaner hade hunnit hit först! Sällskapet sträckte händerna i luften och blev inbjudna till rep-tilkungen Xarxes hydda, där Enar modigt stack nosen i ödlefolkets "svagdricka" – och tuppade av. I utbyte mot en "åskpinne", Kleos hagelbössa, skickade Xarxes med gruppen en guide som skulle visa Spartacus gömställe. Vägvisaren ledde pråmen till en yta öppet vattnet i träskets inre och försvann.

Nu vidtog livsfarlig dykning i Alaxanders dykarklocka, som sänktes ner gång på gång i det gröngrumliga vattnet. Flårian och Kleo upptäckte en metallisk kupol på 20 meters djup, men höll på att drunkna i sitt försök att nå den. Under nästa dyk fann de en lucka på kupolen och en fornmanick intill, men kunde inte lista ut hur man tog sig in. Dexter visste att forntidens folk använde olika former av passerkort, men något sådant hade inte gruppen. Medan Dexter försökte väcka liv i Kvarks huvud med ett ficklampsbatteri – för att få robotens hjälp med den trilskande luckan – dök Kleo ner igen och fann den öppna.

Via en luftsluss tog sig Kleo in i den fuktdrypande fornbasen. Ensam vandrade han genom dess dunkla korridorer, tills han mötte en moderligt lagd automat som kallade sig Vanessa och förde Kleo till jaktens mål: Spartacus Blank.

Dexter stirrade storögt omkring sig. En tvättäkta forn-bunker hade han aldrig sett förut, och han kunde inte låta bli att fingra på de uråldriga vreden och knapparna, de algbeklädda plåtväggarna och golvet's spöklikt blinkande

lampor som målade allt i ett flackande blåkallt sken. De andra manade Dexter vidare. Kleo hade hämtat sina kamrater vid luftslussen och nu var de på väg tillbaka till Spartacus med Kvarks huvud.

"Varning! Otillåtet intrång! Varning! Otillåtet intrång!"

Vanessas metalliska fornröst ekade plötsligt i korridoren. I ett ögonblick trodde sällskapet att inkräktarna var de själva – sedan insåg de att de hade fått sällskap i djupet. De vände om och rusade tillbaka mot luftslussen. Genom kontrollrummets fönster såg de fyra blöta gestalter med dragna vapen. Tre kände de igen: Prisjägaren Tula Tokarev, den blonde galningen Flåjd och Cappuccinos chefstorped Vix Toreador. Bakom dem hukade en småfet man i dyblöt kritstreckskostym. En sladd ledde från hans huvud till den terminal i väggen som styrde luftslussen. Var detta Joseph Cappuccino?

Oklokt hade hjältarna lämnat de flesta av sina vapen på båten. Men här i djupet fanns ingenstans att fly. Här, i fornbunkern på träskets botten, var det dags att göra upp med Cappuccinos anhang en gång för alla...

EPISOD XII: ETT OKÄRT ÅTERSEENDE (PIK-FC)

En död kvinnas brev väcker frågor och automaten Kvarks minnesluckor räddar sällskapet undan en högst sannolik död.

Enar vräkte omkull metallbänken, som störtade i golvet med ett dån som ekade i den kala fornkupolen. Flårian, Dexter och Kleo tog skydd bakom den provisoriska barriaden och riktade nervöst sina vapen mot dörren. Vanes-sas sterila stämman ljöd på nytt i högtalarsystemet.

"Varning. Sju inkräktare närmar sig verkstadssektionen."

Dexter svalde hårt. Han hade överlevt Tula Tokarevs spränggranat med ett nödropp, och inte fått någon chans att återhämta sig efter den blodiga striden. Ingen i sällskapet var redo mot en ny batalj mot de okända fiender-na på andra sidan dörren. Dexter vände sig mot Spartacus Blank, som satt hukad vid en stor blinkande fornmaskin och febrilt försökte locka fram hem-ligheter ur Kvarks klotrunda robotskalle.

"Finns det någon annan väg ut härifrån?"

"Det finns en evakueringskapsel. Den kan ta oss allihop till ytan. Men jag måste ha prylarna här nere för att extrahera information ut androidens minne," mumlade Spartacus med svetten rinnande i pannan.

"Hur lång tid behöver du?"

"Minst ett par minuter. Jag jobbar så fort jag kan!"

Teknikerns fingrar virvlade mellan tangentbord, kablar och reglage. Blicken var glasartat fokuserad. Vi måste köpa oss tid, tänkte Dexter. I nästa ögonblick sprakade en obehagligt bekant röst i verkstadens högtalare.

"Mina vänner från Hindenburg! Jag vet att ni är där inne!"

Kleos blick blev sotsvart. Den självogoda rösten gick inte att ta miste på. Det var Osvald Junior, Järnringens förhatlige agent. Kleos minne av hur Osvald rövat bort hans syster i Musközonen var outplånligt.

"Sänk era vapen, så kan vi prata om saken. Vi är alla ute efter samma sak. Låt oss åtminstone ta reda på om automaten vet vägen till Elysium IV innan vi dödar varandra..."

Kampen mot Joseph Cappuccinos gäng blev brutal. Hjältarna hade inte fått med sig alla vapen ned i träskdjupet och såg ut att gå en snabb död till mötes. Men stridslyckan vände. Flårian fällde Flåjd och Vix Toreador med sin värja, Tula Tokarev stupade för en tursam kula från Dexters revolver, och Enar knäckte gangstern Cappuccinos ben med ett järnrör.

Som en sista mordisk handling detonerade Joseph en forntida handgranat. Sällskapet överlevde smällen, men omtumlade och med ringande öron såg de hur vatten strömmade in i otaliga hål som rivits upp i fornkupolens tak. Desperat släpade de in sig själva och sina fallna fiender in i en angränsande korridor och stängde dörren. Ögonblicket därpå hörde de kupolen på andra sidan kollapsa och fyllas av träskvatten.

Dexter plockade åt sig Tula Tokarevs revolverar och fann också ett mystiskt brev. Det var skrivet av general Samael Kloo, befälhavare för Vita kåren i Pirit, och gav Tula order att hjälpa Joseph Cappuccino i jakten på Kvark men samtidigt hålla koll på gangstern. Brevet, undertecknat "Bevara Pyri Mänskligt" nämnde "order från LD och Uven i Hindenburg", som ville att Kvark skulle förstöras. Sällskapet anade att LD stod för Linus Drake, men vem var Uven? Och varför ville BPM förstöra roboten som kunde visa vägen till den försvunna enklaven? Dexter blev förskräckt när han läste att "LD" också hade krävt att just han skulle dödas. Vad hade Drake, om det nu var han, emot just Dexter? De hade ju aldrig ens träffats? Eller?

Joseph Cappuccinos döda kropp bjöd på ännu ett mysterium. I nacken hade han någons sorts fornmanick inopererad. Ingen i sällskapet hade sett något liknande. Och ännu märkligare: Ingreppet såg ut att vara färskt.

Gruppen hade otaliga frågor, men Vix Toreador – den ende fiende som ännu andades – hade inga svar att bjuda på. Allt han visste var att Joseph Cappuccino varit som förbytt när han kom tillbaka till Pirit från Hindenburg, där han tillbringat ett år. I stället för att bygga upp klanen Cappuccinos brottsimperium hade han varit besatt av att finna roboten QVRK-13.

Förbryllade sökte hjältarna upp Spartacus Blank igen, och fann honom i basens verkstad. Han hade just börjat jobba med Kvarks huvud när Vanessa varnade för att fler inkräktare hade anlänt.

Dödläge. Dörren hade öppnats, och hjältarna stirrade rakt in i Järnringens gevärsmynningar. De tungt rustade soldaterna, klädda från topp till tå i svart fornpansar, rörde inte en min. Bakom dem hukade Osvald Juniors spensliga gestalt. Inte ett ljud hördes, förutom Spartacus frenetiska arbete med robotskallen. Alla väntade på teknikerns svar. Det skulle avgöra vem som kom härifrån levande.

"Kleo! Medan vi väntar har jag en hälsning från din syster!"

Kleos ögon smalnade.

"Hon trilskades lite till en början, men till slut förstod hon att vi har rätt. Din Adelia står helt och fullt på Järnringens sida nu!"

Kleo försökte behärska sig, men kände vreden välla fram. För sin inre syn såg han Osvalds svarta hjärta. Han tände eld på det med sin glödande ilska som bränsle. Om han miste livet nu spelade ingen roll, bara Osvald också dog. Järnringens agent skrek till av smärta, men besegrade hettan i bröstet. Denna dag var hans vilja starkare än Kleos. Den unge psionikern kände hur Osvald gick till mental motattack och tog kontroll över hans kropp som en simpel marionett i en dockteater. En neslig repris på scenen i Musközonem fem månader tidigare. Mot sin vilja reste sig Kleo stelt ur sitt värn. Han beredde sig på att genomborras av kulor.

"Jag har det!" Spartacus röst överraskade alla.

"Jag har återställt en del av robotens skadade minnesbankar. Den säger att den är ... konditor. Det låter konstigt, men det är vad den säger. Den hör hemma i ett bageri i en stad som heter Elysium IV. Staden ligger ... 'under berget'. Det är allt den säger."

Osvald tappade tålamodet.

"Platsen, idiot. Vi behöver en positionsangivelse. Var ligger staden?"

"Roboten har inget minne av det."

Ett ögonblicks tystnad. Bakom sina mörka fornbrillor blängde Osvald missnöjt på Spartacus.

"Kräket talar sanning. Vi har inget här att hämta. Helt om, marsch!"

Direkt retirerade Järnringens soldater, och dörren gled igen bakom dem med ett pysande ljud. Sällskapet andades ut. Glada över att vara vid liv men besvikna över vad Spartacus hade sagt.

"Så Kvark har ingen aning om var Elysium IV ligger?" suckade Flårian.

"Det stämmer. Jag ljög inte. Men jag sade kanske inte hela sanningen heller," sade teknikern med ett marigt leende.

"Jag tror att det finns mer information att gräva fram ur Kvarks hjärna. Men det kommer att ta tid."

Tulas brev

Tula,
Vår orden behöver dina tjänster återigen. Du måste med största hast resa hit till Pixit och söka upp en viss Joseph Cappuccino. Han är en medbroder inom vår sammanslutning som på order av Uven och LD i Hindenburg söker efter en viktig artefakt från den gamla tiden. Det rör sig om en automat med beteckningen Q.V.R.K 13. Denna robot måste förstöras till varje pris!

Bistå herr Cappuccino i hans arbete, men håll också ett öga på honom. LD misstänker att han tänker svika oss och använda artefakten för egen vinning. Om så visar sig vara fallet är din uppgift att likvidera herr Cappuccino och därefter se till att automaten förvandlas till skrot.

Om Flårian Altklang och hans följe kommer i din väg ska du döda dem alla. LD vill särskilt se mutanten Dexter likviderad.

Svik oss inte, fröken Tokarev. Detta uppdrag är av yttersta vikt för kampen mot mutantfaran. Lyckas du väntar en riklig belöning. Jag behöver knappast upplysa dig om vilket öde som väntar om du misslyckas.

General Sanael Kloo
Vita kårens befälhavare

B.P.H. - BEVARA PYR! HÄNSKLIKT!

EPISOD XIII: BRÄNNPUNKT NORDHOLMIA (NKT-SS)

Dexter försvinner, Kleo återser sin syster men glädjen uteblir, Enar möter sin ärkefiende och Flårian befriar ett saknat svin.

Flårian tog ett steg. Allt var tyst. Ett steg till. Inte ett ljud. Nytt steg. Kras! Han hade trampat på en krossad tokjosflaska. Ädlingen stannade i steget och höll andan. Hjärtat bultade i bröstet. Hade de hört honom? Flårian spanade framåt i tunneln, vars skrovliga väggar lystes upp av det flackande skenet från en döende lägereld. Längst bort anade han några tält där han visste att ett tjugotal rallare, banditkungen Baronens livsfarliga hantlangare, tillbringade natten. Flårian ryste vid tanken på deras förman, den fyraarmade skägglurken Morbidus Zlack.

Framför tälten såg Flårian konturerna av en hop eländiga stackare som sov oroligt på tunnels karga stengolv, tätt intill varandra för att hålla sig varma. Rallarnas slavar. Med andan i halsen tog han några steg till framåt. Då såg han svinet. Med bara en loppäten filt till skydd mot kylan låg han där – kejsarens chefsexplorator vars mystiska försvinnande varit en följetång i Polisgazettens spalter det senaste halvåret. Manfred Lund.

När Flårian rörde vid hans arm slog den smutsiga grisen upp sina ögon. Flårian satte fingret över sin mun för att tysta honom. Förgäves.

"Vem är ni? Har ni kommit för att rädda mig? Det var då på tiden!"

Manfreds upprörda ord studsade mot tunnelväggarna. Sekunden senare steg ett ilsket vrål från rallarnas tält. Mörka, resliga skepnader rusade yrvaket ut i tunneln. Flårian svor till. Rymningsförsöket var avslöjat. Han kramade hårt om hjaltet på sin nya värja, mästarens mitt av Pirits främsta hantverkare. Kunde den rädda honom nu?

Efter uppgörelsen mot Joseph Cappuccinos anhang på Vättaträskets botten återvände sällskapet till Pirit. I väntan på nyheter från Spartacus Blank gjorde Dexter och Flårian ströjobb åt Översten och hans fornfyndsbolag, medan Enar tog värvning i pyriska arméns södra

gränsbataljon och Kleo reste till Hindenburg ett tag för att fördjupa sina psioniska kunskaper hos Våktarna och sin mentor Traum.

26 september -99 pt.

Än en gång befinner jag mig hos min mästare Traum i Hindenburg. Det har, efter nästan fyra veckors träning, blivit tid att återvända till mina kompanjoner (först skrev jag "väner" men det är nog lite tidigt att kalla dem så) i Pirit. Traum tycker att jag borde stanna längre, han ser "eventuella komplikationer" med min frustration. Jag ser inga problem, jag vet att jag kan kontrollera min ilska. Dessutom har jag ju lovat Flårian, Enar och Dexter att komma tillbaka. Historien om QVARK måste få ett slut.

Jag måste motvilligt erkänna att jag verkligen vill hitta Elysium IV. Anledningen att jag inte skrivit på ett tag är att episoden med Spartacus fick ett kort och högst irriterande slut. Det visade sig att Järningen med Oswald i spetsen också ville veta vad som fanns i automatens huvud, men de fick samma svar som vi. Roboten minns inte var den forna staden ligger. Spartacus hittade inget av större intresse men han har lovat att söka djupare och återkomma till oss.

Oswald påstod att Adelia skulle ha bytt åsikter och gått över till Järningens sida. Larv, jag vet att min syster aldrig skulle ha det minsta ihop med ett sådant svin som honom.

Kleos dagbok

En dag var Dexter plötsligt försvunnen. Hans packning var borta och någon hade sett honom vid diligensstationen, så det verkade som att han lämnat staden. Men varför resa utan att lämna besked? De andra tänkte på Dexters märkliga beteende på senare tid, hans inre röster och minnesluckor, och undrade hur det egentligen stod till med mutanten. Skulle de se hans förvuxna skalle igen?

I början av oktober knackade Spartacus Blank på hos Översten. Med sig hade han Kvarks reparerade huvud, som hade en sällsam

historia att berätta. Kvark sade att den i forntiden hade tjänat människan i ett bageri i enklaven Elysium IV. Kvark hade en kamrat, QVNT-17, kallad Kvant. Efter ett stort krig gick enklaven under, och alla människor dog eller flydde. Kvark och Kvant blev kvar, i sekel efter sekel – tills de hörde ett nödrop som skickats till Elysium IV från en plats som hette Aros. Automaterna lämnade enklaven och gick söderut för att finna Aros, men gick vilse i en djup skog. Där blev de förföljda av en upprättgående gris som spelade in deras samtal. Sedan blev de överfallna och allt blev svart. Kvarks nästa minne var en upphetsad folkhop som skrek siffror. Sedan reste roboten med Överstens kompanjoner Bligus och Vaska mot Pirit, men diligensen anfölls av motormarodörer och alla tre miste huvudet.

Kvark mindes inte var Elysium IV låg, men sällskapet insåg att Kvant kanske kunde visa vägen till enklaven – om de bara kunde hitta denna automat. Efter en kort överläggning med Översten beslöt gruppen att bege sig till Nordholmia i norr, där Bligus och Vaska hade funnit Kvark. Som den slipade affärsman han var krävde Översten 50 procent av intäkterna från alla fornfynd i Elysium IV.

Till Nordholmia

Kvark, nu med huvudet tillbaka på kroppen, slog följe med trion. Efter en veckas skumpig färd på Grovspinner, längs Vättaträsket och genom Milaskogen, nådde sällskapet Nordholmia. Denna Pyrisamfundets sista utpost före Norra ödemarkerna låg långt från Hindenburgs maktkamper och Pirits intriger. Här rådde nybygggaranda och kamratskap mellan skogshuggare, skrotbrytare och entreprenörer. Så hade det i alla fall varit tills helt nyligen – nu surrade Nordholmia av rykten om blodiga uppgörelser på nätterna, och kända råskinn från Hindenburg hade skådats på gatorna.

Här i norr hade vintern redan anlänt. Flårian och Kleo köpte varma kläder mot snön och iskyllan, medan björnen Enar njöt av svalkan. Gruppen tog in på Busters Lyxby, en samling fornkärror som inretts till en mysig "stugby" just utanför stadens murar, och gav sig ut på jakt efter den som sålt Kvark till Bligus och Vaska i april.

NORDHOLMIAPOSTEN

NORDHOLMIA

ÅRGÅNG 11 - VECKA 41 - ÅR 99 PT

PRIS: 1 KREDIT

Tortymord sätter skräck i Nordholmia

De brutala våldsdåden på Nordholmias skuggsida fortsätter. Tjuvmutant funnen uppspikad på vägg i Dixiland, död och illa bränd i pylet. Rysligt! Sju ynka stackare har totalt torterats till döds i vår stad den senaste månaden. NP:s källor misstänker raskinn från Hindenburg. Själva storbusen Dogglas Parker från Lejonorden och Bruno Bajt från Nimrobrigaden har siktats på våra gator. Tag betäckning!

Dynamisk duo söker Manfred Lund

Ska vi äntligen få veta vad som hänt Samfundets chefsexplorator, hederssvinet Manfred Lund? Åtta månader efter hans försvinnande i Milaskogen har två hedersknyttlar från i Hindenburg anlänt till vår stad för att lösa gåtan: Gentledjuren Oliver Toth och Flode Knold från Peckwick-klubben, den muterade societet som Manfred själv är hedersmedlem av. "Jag anar domherrarn i mossen", säger herr Knold. "Manfred var stora upptäckter på spårren". Herr Toth fyller i: "Sannerligen. Här ligger en sumpvarg begravnen".

Förnämliga föremål på Fornfyndsauktionen

På fredag är det dags för Nordholmias famösa fornfyndsauktion igen! Som vanligt går evenemanget av stapeln på rodeobanan i Nya Haga. Mutanter och människor med huvudet på skaft och krediter på fickan kan lägga labbarna på förnämliga artefakter från tiden innan världen gick under. "Vi har särskilt fina föremål den här gången," hälsar auktionsbolagets skygge föreståndare Chester Karlton.

Jernbanekompaniet lockar nya finanslärer

Den djärva planen att ta forntidens Jernbana i Norra Ödermarkerna i bruk igen och dra ny räls ända till Nordholmia lockar horder av investerare. "Potentialen är enorm. Jag räknar med tio gånger insatsen tillbaka", säger uppsluppen finanslär i Nordholmia. Arbetet fortskrider i rask takt, ny tunnel sprängs nu norr om Styvna. NP har försökt nå Jernbanekompaniets gåtfulle direktör B. Aronen om kommentar. Hopplöst! "Herr Aronen är en ytterst blygsam man", förklarar kompaniets lokale agent Max Kornetto.

Fint besök på Lördagsfröjden

Veckans Lördagsfröjd på restaurang Skansen blir något alldeles extra, lovar restaurangchef Elvira Päscho. Hela Nordholmias grädda väntas närvara: Borgmästare Bonner, guvernör Wrede, sågpatron Patrus Fallk, torvkungen Kenneth Basse, general Arvid Schiöld, tivolidirektör Ernst Buster, auktionsmästare Chester Karlton och parfymör Domino Skarp. Nordholmias societetskung, Herr Skarp har medbjudit en långväga hedergäst: Kapten Hulk Hendrik, ställig officer från Vita Kären i fjärran Pirif. NP ser fram mot kalaset!

Zlips hänar Päscho

Dixijazzaren Zlips Klutteri, Nordholmias skönsångare nummer ett som förvandlar Salutorget till ett dansgolv varje fredagskväll, är inte inbjuden till Lördagsfröjden denna vecka heller. "Skandal," säger Zlips. "Feta änkan Elvira fattar noll om skön musik." Men fru Päscho backar inte. "Över min döda kropp att det ränsstenskärket kommer in i mina salonger!"

Psioniker på våra gator - experter rycker in

Upprepade klagomål om psionisk aktivitet i Nordholmia har nått miliskontoret. Sheriff Jänni Rio lovar handling och kallar in två konsulter från Hindenburg: Serafim Wickel och Ambrosius Rapp, båda experter på att spåra tankevrångare. NP önskar herrarna lycka till!

Bröderna Stroganoff snart fast

Rövarbröderna Jörgh och Orcari Stroganoff, som spridit skräck i Nödgotalandet i årtal, är snart i rättvisans fasta grepp. Det hävdar i alla fall sheriff Jänni Rio. "Deras rövarband Lokomotiv Tuft är i spillror. Det är bara en tidsfråga tills vi tar dem också."

Himlastenen förblir gåta

Mystiken tätnar kring den enorma himlasten som i augusti störtade ute i Österhavet. Exploratorsämbetet i Hindenburg lägger locket på. "Ingen kommentar," säger vice chefsexplorator Linus Drake. Ihärdiga rykten säger att zonfarande storheter som Zander von Hartman flockas till nedslagsplatsen. Vilka otty ska de där finna?

I Nordholmiaposten läste gruppen om stadens famösa fornfyndsauktion. Med tanke på vad Kvark sagt om en "folkhop som skrek siffror" verkade det vara ett bra ställe att börja leta, och mycket riktigt kände automaten genast igen sig. Utoparen Rex Dobbels minde inte Kvark, men sade att auktionsbolagets lokale direktör Chester

Karlton förde bok över alla affärer. Tyvärr var Karlton en tillbakadragen figur som sällan lämnade sitt hem i det muromgärdade rikemansområdet Vita berget. Efter en liten muta avslöjade Dobbel att Karlton alltid besökte societetsfesten Lördagsfröjden på restaurang Skansen, och att han hade gott öga till ägaren Elvira Päscho.

Efter ett inköp av svindyra finkläder sökte gruppen upp den omfångsrika Elvira, som hade hört talas om deras bedrifter i Pirit. För att bjuda in dem till Lördagsfröjden följande dag krävde hon dock en högst ovanlig motprestation: en folkkär sångare vid namn Zlips Kluttert hade hotat att sjunga nidvisor om Elvira om han inte bjöds in till Lördagsfröjden. Hon ville att Zlips skulle sättas på plats.

Trion antog uppdraget och begav sig till Dixiland, Nordholmias kåkstad där Zlips och hans band spelade taktfast dixijazz varje kväll. När han lirat klart och var på väg hem smög sig Enar på honom och klippte till honom med en flaska, men slaget blev för löst och sångaren stupade inte som det var tänkt. I stället låtsades Enar att någon annan kastat flaskan, och hjälpte den blödande sångaren hem. Enar övertygade Zlips om att någon var ute efter honom, och lovade att gömma den stornäste sångaren i Busters Lyxby tills han kunde hoppa på en diligens till Pirit följande morgon.

På vägen hem hände något oerhört. Gruppen mötte två män och kvinna på gatan, och Kleo såg genast att kvinnan var hans saknade syster Adelia. Han rusade efter henne tills han plötsligt sjönk ned i gatan som om den vore kvicksand. Adelia hade stoppat honom med sina mentala krafter. Hon talade till honom i tanken, och sade åt brodern att hålla sig undan. Hon hörde till Järnringen nu, och de stod på olika sidor i den kommande kampen. Kleo kunde bara lyssna, förvirrad och bedrövad. Sedan var Adelia borta igen.

Bland det fina folket

Nästa dag var det dags för Lördagsfröjden. Zlips Kluttert hade lämnat staden och Elvira var nöjd. På kalaset fanns Nordholmias alla högdjur, och gruppen gjorde ett antal intressanta bekantskaper. Ett otrevligt återseende var kapten Hulk Hendrik, officer i det mutanthatande legoförbandet Vita kåren i Pirit. Han var i sällskap med en

viss Domino Skarp, Nordholmias mästernärfymör, och de båda höll ögonen på sällskapet hela kvällen. En annan gäst som stack ut från mängden var general Arvid Schiöld, norra gränsbataljonens befälhavare, som var så berusad att han inte kunde stå rakt. Enar noterade att mutanter helt saknades på gästlistan, utöver honom själv och två gentledjur vid namn Flode Knold och Oliver Toth.

Denna duo visade sig tillhöra Peckwick-klubben i Hindenburg och hade mycket intressant att berätta. De var i Nordholmia på jakt efter den försvunne chefsexploratorn Manfred Lund, också han medlem av klubben. På våren hade Peckwick-klubben fått ett brev från Manfreds assistent Nils. Han och Manfred hade varit på expedition i Milaskogen, och där mött två robotar som sade sig komma från Elysium IV. Manfred spelade in deras samtal på en forntida bandspelare, men kort därpå anfalls de av banditer. Nils kom undan med bandspelaren, och väl i Hindenburg berättade han allt för Manfreds underordnade Linus Drake. I stället för att undsätta den bortrövade Manfred slog Drake Nils i bojar och satte honom i husarrest på Åland. Nils flydde och skickade brevet till Peckwick-klubben, men hade inte hörts av sedan dess. Klubbens ordförande Frank-Frank Peckwick – som också var ägare till auktionsbolaget i Nordholmia – hade av oklar anledning vägrat agera, och Knold och Toth hade därför till slut tagit saken i egna händer. Någon klar plan för hur de skulle hitta Manfred och automaterna hade de inte.

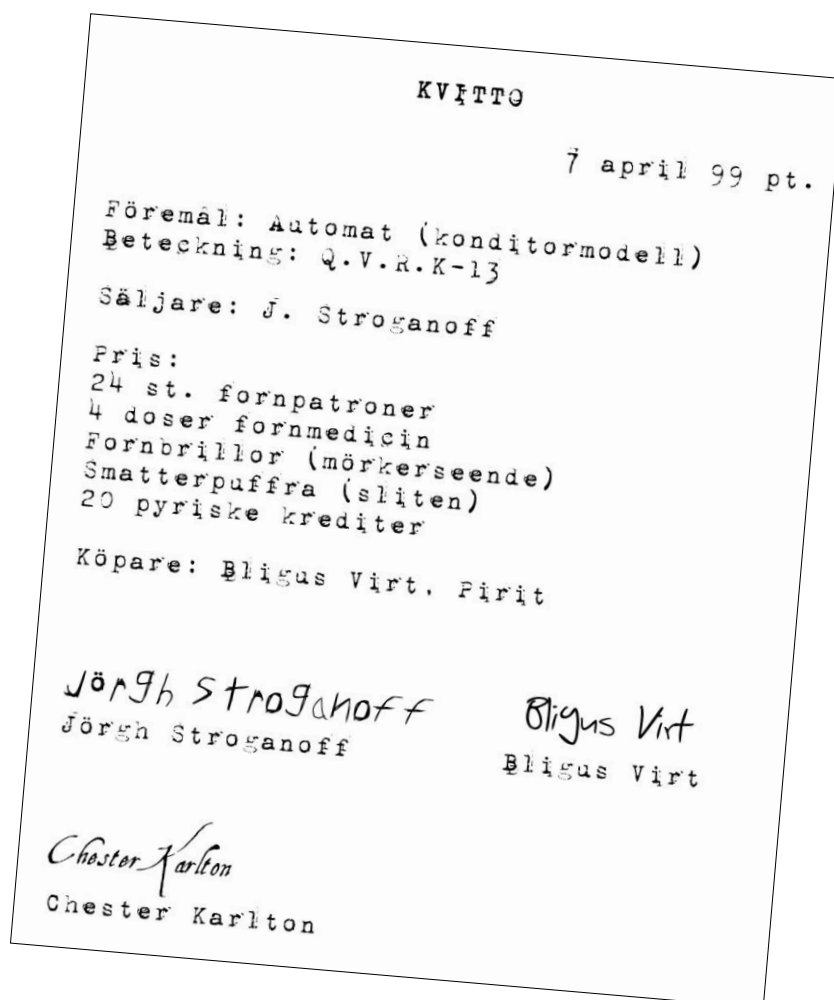
Flårian svor över sin ärkefiende Linus Drake. Brevet från Nils förklarade hur BPM – och därmed Järnringen, via Adelia – hade fått kännedom om Kvark och Kvant. Och det var alltså Drakes fel att Manfred Lund inte hade räddats. Detta var ju förräderi mot kejsaren! Om Flårian bara kunde hitta bevis skulle uslingen Drake, som dragit hans namn i smutsen, snart skaka galler...

Till slut fick sällskapet träffa den skärrade Chester Karlton. Det visade sig att han hade hotats till livet av två personer som också ville åt innehållet i auktionsbolagets arkiv; dels en maskerad man med väsande röst, dels en blek typ i mörka fornbrillor. Var det Järnringens Osvald Junior? Karlton var nära sammanbrott och kom med ett radikalt förslag: Om gruppen bröt sig i arkivet och stal dokumen-

ten där skulle det inte finnas någon anledning att hota honom längre. Han vågade inte delta aktivt i kuppen, men berättade om vakter och etterdoggar i källaren.

Inbrott med flammande final

Nästa kväll slog sällskapet till. Snön föll tungt över Nordholmia och med hjälp av en stege tog sig Flårian, Kleo och Enar osedda över muren till Vita berget. Men snart blev deras bristande kunskaper i smygeri och tjuvtricks plågsamt uppenbar. De tvingades slå ihjäl de båda vakterna och fick krossa dörren till arkivrummet med armkraft. De fann vad de sökte – ett kvitto visade att en viss Jörgh Stroganoff hade sålt Kvark på auktionen – men oljuden lockade till sig fler vakter och gruppen flydde hals över huvud. Kleo, som ännu inte lärt sig kontrollera sina nya pyrokinetiska krafter, tände av misstag eld på auktionsbolaget och hela huset flammade upp.

Nästa morgon fick trion höra att branden hade spridit sig och att flera hus på Vita berget hade brunnit ned. Nordholmia svärmade av milismän. Trots risken för upptäckt fortsatte sällskapet sina efterforskningar. De hade läst i Nordholmiaposten att Jörgh Stroganoff var en banditledare i trakten, och på miliskontoret fick Flårian veta att han brukade hålla till vid skogshuggarbyn Knapperkulla. Enar frågade runt bland sina gamla kontakter och höra om Täppas, en muterad skuling som hamnat på sjukstugan efter att ha misshandlats svårt av någon som sökte Stroganoff.

Gruppen fann Täppas brännskadad och med brutna fingrar. Han berättade att han överfallits av en brutal bulldogg som kallades Dogglas och två sadistiska katter. Både Enar och Kleo kände väl till Dogglas Parker från Hindenburgs undre värld – han var ett ökänt råskinn från Lejonorden, en militant skara mutanter med våldsamt revolution mot människan som mål. Om Dogglas var i Nordholmia och sökte Stroganoff var alltså även Lejonorden var på jakt efter Elysium IV. Men hur hade de fått höra om Stroganoff?

Stackars Täppas berättade att han förr varit med i Stroganoffs gäng Lokomotiv Tuff, och han upprepade vad han sagt till Dogglas Parker. Banditen använde sig av tre gömställen: En källare hos en figur kallad Motor-Morris i Knapperkulla, en övergiven bondgård mitt i den pestsmittade sumpmarken Hedemora Hell, och en forntida luftvärnsbas norr om Styvnacka.

Efter besöket hos Täppas anfalls Kleo och Enar i en gränd av två sinistra PSIPO-agenter med råskinn från den mutanthatande Nimrodbrigaden i släptåg. Ledaren gömde sitt ansikte bakom en gasmask, men rösten gick inte att ta miste på – det var Serafim Wickel, agenten som Kleo hade brännskadat i Hindenburg ett halvt år tidigare. Wickel kastade en gasgranat, och Kleo märkte att gasen stoppade hans psioniska krafter! Wickels maskinpistol fick eldavgång, men den andre PSIPO-agenten träffade Kleo med en dödlig giftpil. Han kände livet tyna bort. Enar klubbade ned Nimrodbrigandisternas ledare Bruno Bajt och lyckades fly med Kleo över axeln tack vare en förbipasserande milispatrull. Turligt nog var sjukstugan inte långt borta, och Kleos liv kunde räddas.

Röd snö

Efter allt tumult var gruppen glad över att lämna Nordholmia ett tag, och de dundrade ut ur staden på trotjänaren Grovspinner. Det närmaste målet var Knapperkulla, en skogshuggarby vid Ödmårdens rand några timmars färd norrut. På krogen Strongman fick gruppen höra att Stroganoff inte hade setts till länge, men att en våldsam bulldog med två katter i släptåg hade kommit till byn två dygn tidigare och frågat efter honom och Motor-Morris. Dennes hus låg intill Strongman, och i källaren fann sällskapet den gamle mekanikern torterad och död. Lejonorden hade hunnit dit först.

Ute på gatan hände något skrämmande: En märklig man, klädd i overall av forntyg, rusade fram till sällskapet med en förskärare i handen. Han skrek på fornspråket, och Flårian kunde urskilja orden "*härskaren i djupet*" – precis det trashanken i Pirit hade sagt. Ögonblicket därefter skar sig mannen i halsen inför de chockade hjältarna, som bara kunde se honom blöda ihjäl. På sig hade han ett forntida id-kort märkt "*Biobunker IX*" och ett fribrev, undertecknat av självaste kejsar Thorulf Skarprättare! Hur hade denne mystiske självmördare kommit över ett sådant dokument?

Förbryllad fortsatte gruppen nästa morgon till Hedemora Hell. De fick lämna Grovspinner och bege sig ut i det fornsjuka träsket till fots. Sextio år tidigare, under revolten mot Pyrisamfundets försök att lägga Nordholmia under sig, hade en dödlig fornpest släppts ut här och förvandlat marken till en svavelosande sumpmark som ännu växte för varje år som gick. Vandringen gick långsamt, och sällskapet gick vilse i dimmorna. Flårians tjänare gick ned sig i ett kärr och var nära att frysa ihjäl. På natten gick ylande sumpvargar till angrepp, och nästa morgon tvingades sällskapet ta en lång omväg runt några irrande soldatrobotar från forntidens djup.

När de till slut, blöta och frusna, nådde Stroganoffs gömställe insåg de att Lejonorden hade hunnit först igen. De fann tecken på strid och en död medlem av Nimrodbrigaden. Han var torterad på samma grymma sätt som Täppas och Motor-Morris, och på armen hade någon ristat in "*Cassius*" – namnet på Lejonordens ledare.

Banditen berättar

Sällskapet fick vandra tillbaka till Grovspinner och körde vidare mot luftvärnsbasen, Stroganoffs sista gömställe. I byn Skrotebo fick de veta att en stor skara beväpnade mutanter hade ridit förbi på eftermiddag tre dagar tidigare. Kort därpå nådde de en dalgång och hörde skottlossning. Lejonordens mutanter – men varken bulldog eller katter – hade tagit skydd bakom en mur och sköt mot ett forntida plåtskjul med antenner på taket. Någon där inne sköt tillbaka.

Gruppen smög fram till skjulet från baksidan och fick kontakt med invånarna: den eftersökte vargen Jörgh Stroganoff och hans enorme bror Orcart. Hela sällskapet flydde i kulregnet och dundrade iväg på Grovspinner i ett moln av snö.

Stroganoff berättade att han snubblat på robotarna och Manfred ute i Milaskogen av en slump. En av automaterna sprang till skogs, men den andra – Kvark – sålde han på fornfyndsauktionen i Nordholmia. Manfred tog han som gisslan och sålde som slav till den ökände rövarkungen Baron. Överfallet skedde söder om Skamfors i Milaskogen, men exakt var kunde Stroganoff inte minnas. Kanske mindes Manfred bättre? Stroganoff sade att Baronens rallare höll på att spränga en tunnel vid den forntida Jernbanan någon dagsmarsch norrut. Enar, själv en av Baronens män många år tidigare, insåg att det var dags att konfrontera sitt mörka förflutna.

På vägen mot tunnelplatsen fann sällskapet en pyrisk arméposter. Enar utnyttjade sin nyvunna korpralsgrad, och löjtnant Woltäär avslöjade att han hade uppdrag att övervaka rallarnas läger. Det famösa Jernbanekompaniet, som ledde projektet att bygga ut den gamla rälsvägen, var vida omtalat i Pyrisamfundet och mycket populärt bland investerare. Men armén ville hålla ett öga på bygget, och nyheten att Baron var inblandad gjorde Woltäär bekymrad.

En explosiv flykt

Enar fick ge sitt hedersord som officer att inte avslöja armélägre existens, och sedan fortsatte sällskapet sin färd. Snart nådde de tunnelplatsen. De såg hur ett tjugotal grovhuggna rallare kom ut ur berget – några till fots, andra på en dressin som släpade vagnar fulla med sprängsten. Rallarna leddes av en fyraarmad haltande mutant med långt svart skägg. Enar kände honom väl. Hans namn var Morbidus Zlack, Baronens grymmaste hantlangare. Och det var Enar som gjort honom halt.

Enar berättade hur han för många år sedan hade försökt lämna rallarna, men hunnits upp av Morbidus och slagits mot honom på en bro över älven Ödesvattnet. Striden slutade med att Enar föll från bron, och att rallarna slutade jaga honom berodde bara på att de

trodde att han var död. Om Baronens män nu fick veta att han levde skulle hans liv vara i fara.

Efter rallarna snubblade ett tiotal slavar. I den forntida kikare som Kleo tagit från Tula Tokarev såg han att en av slaverna var en lortig muterad gris. Det måste vara Manfred Lund. Berget skakades av en mäktig knall, sedan gick slaverna och alla rallare utom fyra in i tunneln igen för att fortsätta arbeta. När mörkret fallit anföll sällskapet. De gjorde processen kort med de fyra vakterna, och i ett tält fann de två fornfordon som de saboterade. I ett skjul fanns flera ton dynamit. Flårian, bäst i gruppen på att smyga, tassade in i tunneln för att befria den berömda upptäckaren.

"De kommer! Skynda er! Starta Grovspinner!"

Flårian kom stormande ut ur tunneln som skjuten ur en kanon, med Manfred några meter efter. Kleo och Enar, som hållit vakt utanför tunneln, reagerade direkt. Medan Kleo satte av mot gruppens fornkärra, som var gömd i snön ett hundratal meter bort, dröjde sig Enar kvar vid sprängämnesförrådet. Med ett brett björnsml tog han en dynamitgubbe och tände stubinen. Han såg den vrålände horden av rallare närma sig i tunnelns mörker. Längst fram, med ett forngevär i näven, haltade Morbidus Zlack.

Han fick syn på Enar. Först syntes bara förvåning i rallarledarens härjade ansikte. Sedan hat. Oförställt, oresonligt, brinnande hat. Han höjde sitt mäktiga gevär. I det ögonblicket kastade Enar in dynamitgubben i skjulet. Och sprang för allt var bakbenen bar.

Enar uppfattade aldrig explosionen. Han kände bara hur allt löstes upp. Världen blev ett vitt töcken. Kleo och Flårian, som själva slogs omkull av den massiva tryckvågen, såg hur den store björnen omslöts av lågor och slungades ett tiotal meter genom luften. Han blev liggande i snön med pyrande päls. Mirakulöst nog reste han sig och tog sig upp på Grovspinner efter de andra utan allvarliga skador. Flårian trampade gasen i botten.

Omtumlad riktade Enar blicken bakåt. Till sin fasa såg han Morbidus Zlack. Sårad. Sargad av eld och rök. Men vid liv. Innan tunnelplatsen försvann i vintermörkret mötte Enar Morbidus svarta blick. Det var en blick som lovade hämnd.

Kleos dagbok

20 oktober -99 pt.

Det visade sig att Traum hade rätt. Jag tappade kontrollen. Jag brände ner ett helt hus. Vad det var som fick mig att gå över gränsen vet jag inte, kan det varit stress? Det var som om allt jag tog i fattade eld. Jag har känt den där brännande känslan i fingrarna tidigare men inte trott det var någon fara. Hur ska jag lära mig att tygla mina krafter? Tänk om det händer igen, tänk om det skulle skada mina vänner!

Jag såg Adelia och det var som tvättad. Jag var charslös mot J... att jag sjönk ner i marken, jag kunde en chans till, då ska de inte kon... system.

Manfreds brev
till kejsaren

FÄLANKER OCH FRAKTIONER I PRISAMFONDET

Sammanställt av Manfred Lund

Uppvecklare, Zonförare och Högste Direktör för Kejsarens Explorationsarbete

Ers Kejsarliga Majestät,

Följande grupperingar har med säkerhet, eller med varierande grad av sannolikhet, kännedom om de båda automaterna jag fått i Miladskogens djup och som möjligen kan visa vägen till förgastaden Elysium 4. Givetvis behöver jag inte förklara för Ers Majestät att den fång som först finner enkaven och dess maktiga förmågor kan hota själva maktbalansen i vårt kära Ryi.

Lejonorden: Cassius, ledaren för dessa muterade revolutionärer, har aldrig gjort någon hemlighet av sin önskan att störta kejsarhuset. Övervakande att Lejonorden tycks ha så goda underrättelser om de båda automaterna. Kan Frank-Frank Teckwick möjligen vara inblandad?

Teckwick-klubben: Denna hedervärda sammanknutning av framskridande mutanter, som jag själv är medlem av, fick kännedom om automaterna via min assistent Nils. Öndförande Frank-Frank Teckwick har agerat srekfullt, eller i alla fall begynnligt. Utbrytargrupp ledd av Pluto Dunder tycks vara att lita på.

BPM: Mycket talar för att ryktena om en samling mutanthatande konspirationer i Samfundets översta samhällsklass är sanna. Trevligt har min underordnade Linus Drake handlat direkt i strid mot Ers Majestäts intressen. General Samuel Kleo och hans Vita kär från Rint ingår sannolikt också i sammansvärningen, liksom Ninnradbrigadens rådgivare. Rapporten från fältet tyder på att BPM vill förgöra automaterna. Oklart varför.

BPM: Den formellt nedlagda psi-polisen har trappat upp sin förbjudna verksamhet på senare tid. BPM-agenten Serafin Wickel verkar ha samman med Linus Drake, och tycks ha angulit sig till BPM.

Jämningen: Mina källor hävdar att dessa vedervärdiga psioniker också söker efter Elysium 4. Ytterst övervakande. En psionisk väg tros Jämningen ha direkt insyn i BPM:s verksamhet.

Baronen: Oklart om även banditkungen och hans rallare känner till enkaven. Bygget av Jernbanan mot Nordholnia är i vilket fall ett potentiellt hot mot Samfundet.

"Bismarcks Bågvingar": Denna brokiga samling äventyrare är ganska till att vi har den kunskap jag nu kan förmedla till Er. De har befriat mig från Baronen och därmed visat sin duglighet och lojalitet mot Prinsamfundet. Om de kommer levande från Elysium rekommenderar jag att de belönas med Samfundets allra förmågonaste hedersbevis.

Er trogne tjänare,

Manfred Lund

EPISOD XIV: DUBBELHJÄRNAN SLÅR TILLBAKA (NKT-SS)

Sällskapet hamnar i Lejonordens gap, Dexter blir sin egen värsta fiende och Flårians tjänare visar en ny sida.

"Dexter! Döda dem alla, döda dem nu!"

Doggas Parkers grötiga vrål ekade mellan Milaskogens kejsarekar. Det var en dödsfälla. Flårian, Kleo, Enar och Manfred Lund tog skydd mellan rykande kulhål i Grovspinners sittbrunn, genomborrad av fornkulor från Dogglas inledande salva. Vägen framåt var blockerad av en mäktig träd-stam. Bakåt likaså. Automaten Kvark vid ratten fann ingen utväg. Och på vems sida stod egentligen Dexter?

Den unge mutanten svarade med blixtrande handlingskraft. Med en revolver i varje hand hoppade han av Grovspinner och släpade med sig Flårians muterade tjänare, som han bundits samman med för att inte försvinna från sällskapet igen. Han tog några snabba steg in i skogsbrynet, dök ned bakom en sten och tog sikte mot Dogglas Parker och hans muterade revolutionärer. Dexter hade gjort sitt val.

Då, mitt i stridens hetta, hörde han rösten igen. Den gäckande, retfulla rösten som spökat inne i hans huvud i flera månader.

"Ställer du dig på de där mutanthatarnas sida? Mot din egen sort? Nu är det nog! Jag har suttit i baksätet alldeles för länge. Nu tar jag över!"

"Vem ... är ... du?" stammade Dexter förbluffad.

"Har du inte fattat det än, din kretin? Jubelidiot! Jag är din andra hjärna. Och nu är det jag som bestämmer."

Förfärad insåg Dexter att hans vänstra hand inte längre lydde hans order. Dubbelhjärnan i hans huvud hade gjort revolt!

Under resan till Nordholmia från rallarnas tunnelbygge berättade sällskapet allt om sina äventyr för den befriade chefsexploratorn Manfred Lund. Han var mycket oroad över Linus Drakes förrädiska beteende, och lovade att genast återvända till Hindenburg för att

ställa konspiratören till svars. Först skulle han bara visa sällskapet platsen i Milaskogen där han överfölls av Stroganoffs gäng och roboten Kvant sprang till skogs.

Flärian erbjöd sig att följa Manfred till Hindenburg, men med så många andra falanger på jakt efter Elysium IV bad han gruppen i stället att fortsätta sin jakt på den förlorade enklaven. Manfred uppmanade dem särskilt att söka efter bevis för att Elysium IV verkligen var kejsarätten Skarprättares urhem. Om sådan evidens kunde

NORDHOLMIAPOSTEN

NORDHOLMIA
ÅRGANG 11 - VECKA 42 - ÅR 99 PT
PRIS: 1 KREDIT

Mordbrand på Vita berget - trio jagas för illdådet

Buset i Nordholmia när oanade höjder! Nedriga tjuvar bröt sig den gångna helgen in i Auktionsbolagets kontor på Vita berget och satte bygget i brand. Utöver auktionstirman blev Ångmans Finmekaniska och Lebenwalds Tobak lågornas rov. Två stackars vakter pliktade med sina liv och efterlämnar sig hungrande familjer. Hur ska de klara vintern? Auktionsmäster Chester Karlton är förkrossad: "Mitt levebröd har gått upp i rök! Och hur ska herr Peckwick veta vilka affärer vi gjort nu när arkivet har brunnit upp? Viittnen såg två män och storvuxen mutant fly från brottsplatsen. Sheriff Jänni Rio lovar fånga mordbrännarttrion: "De skyldiga till detta illdåd ska betala dyrt. Vänta bara." NP applåderar!

Nordholmia chockat - Ziips lämnar stan

Alla vår favoritvokalist, den under-sjungaande Ziips Klutert, lämnar Nordholmia! "Klimatet är inte hälsosamt här längre. Jag kommer aldrig tillbaka!" säger Ziips kort och kastar sig på diligens med destination Piritt. Vem skall nu förgylla danskvällarna på Salutorget? Stans alla dixijazzare är i sorg! NP också!

Jernbanekompaniet i trubbel - explosion vid tunnelbygge

Jernbanekompaniets sprängning av ny tunnel norr om Siyvnaacka har hamnat i trubbel. Rykten talar om gigantisk explosion utanför tunneln med många döda som följd. Blir Jernbanebygget till Nordholmia försenat nu? "Absolut inte. Det där är bara skitprat och pladder", säger den burduse Max Kornetto, Jernbanekompaniets agent i Nordholmia. Återigen nekas NP en intervju med kompaniets skygge direktör B. Aronen. "Han är strängt upptagen och får inte störas", fräser Kornetto ilsket.

Känd mutanthatare mördad på öppen gata

Den påslöse hunduslingen Bruno Bajt, känd buse från Nimrodbrigaden i Hindenburg, hittades blodig och död i en gränd i Elderstaden i veckan. Björnman sprang från platsen, och milisen misstänker Lejonorden för mordet. Bajts död förstås ingen större förlust, men Nordholmiaborna har fått nog av råkurret i sin stad. "Så här kan det inte fortsätta", säger sheriffsbiträde Tarja Clister. "Vi fördubblar milisens patrullering med omedelbar verkan. Våra laglydiga medborgare ska känna sig säkra på gatorna".

Skuling grymt torterad

De brutala våldsdåden på Nordholmias skuggsida fortsätter. Senaste offret: skulingen Tappas, hiskeligt torterad och mörbultad. Till skillnad från tidigare offer överlevde han den omilda behandlingen. Vilken tur! NP:s källor kopplar samman dåden med rykten om att Lejonorden är i stan. Storbussen Dogglas Parker har siktats i Nordholmia, tillsammans med de dödliga kattorna Fideli Aamos och Luriet Pietro och en okänd storhövad mutant.

Köttz besvär för Smältverket

Hur är det ställt med den legendariske robotjägaren Wolfram Köttz, handelsagent för Nordholmias Smältverk i Norra Ödemarkerna? Flera osmakliga insändare med Köttz underskrift har skickats till NP:s systeridning Polisgazzetten i Hindenburg. Köttz, posterad på Bortesta stationen på den fornlida Jernbanan, har inte setts till i Nordholmia på åratat. Har han tappat vettet ute i vildmarken? Olägligt när Smältverket storsatsar på Jernbanekompaniet. "Ingen kommentar", säger smältpatron Viktor Grep, knappast nykter.

Vettvillingar skar sig till döds

Mystiska och snarlika dödsfall förbryllar miliserna i Nordholmia och Knapperkulla. I båda orterna har märkliga främlingar skurit sig själva till döds den senaste veckan, på öppen gata och för allmän beskådan! Vilka var dessa män? Alla tips mottages tacksamt.

Biörnstiernas Bästingar förgyllde Lördagsfröjden

Den gångna helgens Lördagsfröjd på restaurang Skansen förgylldes ovanligt av långväga gäster: Inga mindre än Biörnstiernas Bästingar. Biörnehus räddare och Piritts beskyddare, spred hjälteglans omkring sig. Flärian Allklang lät till och med sina trogna vapendragare Kleo Kox och björnen Enar följa med på festen. Storsint!

Styv på puffran? Sug i kopparna? Karl för ditt svalg?

Då är Kruut drycken för dig!

hittas – och de andra falangerna hållas borta från enklaven – skulle sällskapet belönas rikligt av kejsaren själv, lovade Manfred.

Väl tillbaka i Busters Lyxby i Nordholmia mötte gruppen plötsligt den försvunne Dexter. Han sade att han tappat minnet och svarade svävande på alla frågor. Till sist kröp det fram att han sedan länge, innan gruppen först träffats i Hindenburg ett halvår tidigare, hade tjänat den muterade terrorgruppen Lejonorden. Nu hade råskinnet Dogglas Parker gett Dexter i uppgift att söka upp sällskapet och rapportera allt de gjorde via en fornmanick.

Flårian, Kleo och Enar var bestörta över avslöjandet, men samtidigt tacksamma över att Dexter nu hade berättat sanningen. Nästa dag begav sig sällskapet ut i staden för att proviantera och leta upp dugliga kartor inför expeditionen i Milaskogen. Björnen Enar stannade inne av rädsla för att bli upptäckt av milismän som sökte efter de skyldiga till den stora branden på Vita berget veckan före. Nordholmiaposten hade tryckt ett vagt men oroväckande korrekt signalment på gärningsmännen.

I tidningen läste sällskapet något annat oroande: En mystisk man i fornkläder hade skurit sig till döds på ett torg i Nordholmia – exakt som galningen sällskapet hade stött på i Knapperkulla.

Hos Fornbokssällskapet hittade Flårian en detaljerad karta över Milaskogen. I väntan på att den skulle handkopieras till en hutlös penning köpte sig aristokraten en dyr men ståtlig jaktfågel. När kartan äntligen var klar avreste sällskapet genast från Nordholmia, trots att mörkret börjat falla över Nödgötalandet. Med Grovspinners vrålstarka fornlampor och den oväntat duglige Kvarck vid ratten gick färden runt Domsjöbotten, in i Milaskogen och gruppen nådde Skamfors vid Nordalälven på morgonen. En färjekarl sade att en skara mutanter med en ilsken bulldogg i spetsen hade passerat ett drygt dygn tidigare. Lejonorden hade hunnit hit först. De måste ha pratat med Jörgh Stroganoff. Men Stroganoff mindes ju inte exakt var överfallet hade skett, och färjekarlen sade att Dogglas och hans följe hade grälat om vart de skulle.

Med dragna vapen och vaksamma blickar fortsatte sällskapet in i Milaskogens mörker, där osunda fornlämningar ruvade under träd

och mossor. Plötsligt föll en kejsarek med ett brak framför Grovspinner, sedan en till bakom. Lejonordens fälla hade slagit igen.

Flårian gapade av förvåning. Mot Grovspinner, genom kulregnet, rusade hans tjänare med en kniv i högsta hugg och vild galenskap i blicken. Han skrek som en mordisk dåre.

"Herre, nu ska du sota för allt förmökat lortgöra du tvingat mig till! Leve Lejonorden! Död åt människorna!"

Oväntat vigt hoppade tjänaren, vars namn Flårian ständigt glömde, upp på Grovspinner och kastade sig skrikande över sin herre.

Läget var förtviolat. Enar hade gått i närkamp med två skjutglada katter som dykt upp på andra sidan vägen och Dexter utkämpade sin inre strid någonstans i skogen. Kleo, som hukade i Grovspinner, kände hur han började tappa greppet över sina pyrokinetiska krafter. Sätet han satt på började lukta bränd plasticks.

Då öppnade Dogglas eld igen med sin fornstarka kulspruta. Kulorna ven runt Grovspinner och över huvudet på Manfred Lund, som nu sökt skydd bakom ett av fornkärrans mäktiga monsterdäck. Flårian, som desperat duckade undan sin tjänares vilda knivhugg, såg hur en förlupen kula slog in i tjänarens kropp och fortsatte ut på andra sidan i en kaskad av blod.

Dexter samlade all sin viljestyrka. Vänsterhanden hade han ingen kontroll över, men han trotsade dubbelhjärnans försök att stoppa högerhanden och tog sikte med Tula Tokarevs fornpuffra på närmaste Lejonordenmutant. Han kramade avtryckaren. Knallen var bedövande och rekylen slet i hans arm, men skottet träffade sitt mål. En av fienderna föll ihop som en trasdocka, dödligt sårad.

Kleo såg Dogglas fula nos och riktade all sin glödheta ilska i hans riktning. Bulldoggen vrålade av smärta när hans kropp plötsligt flammade upp som torrt fnöske. Han kastade sig på marken och rullade runt i mossan. Bort från smärtan, bort från fienden. Dexter såg Dogglas brinna och rusade efter sin plågoande. Hans andra hjärna försökte protestera, men kunde inte hejda honom nu. Det var dags för Dexter att permanent avsluta sitt medlemskap i Lejonorden. Då hörde han Flårians rop.

"Dexter, var är du? Kom hit! Min stackars tjänare dör! Du har läkedrogena, bara du kan rädda honom!"

EPISOD XV: GRISEPIGGEN OCH SILVERSOLDATEN (NKT-SS)

En okuvlig kraft lockar sällskapet till skogens djup, där en våldsam batalj tar vid och några viktiga siffror yppas.

När Dexter höjde facklan såg han plåtmannen. Hjälplos hängde automaten på en stor metallpelare, vibrerande av magnetisk fornkraft som fick det att krypa i skinnet på Dexter. QVNT-17 satt fastnaglad med armarna sträckta åt sidorna, oförmögen att röra minsta komponent. Monotont upprepade hans talorgan gång på gång samma ramsa på fornspråket, så svagt att Dexter knappt uppfattade orden.

"Uppdrag misslyckat. Elysium 4 har ej nåtts. Enhet permanent oförmögen att ändra position. Terminering begärs. Uppdrag misslyckat..."

Dexter hörde slagen och ropen från den våldsamma striden som pågick i rummet intill. Hur länge kunde Enar, beväpnad med ett ynka träspjut, stå emot det monstruösa storskövlarsovin de mött här i djupet?

Efter uppgörelsen med Lejonorden slickade sällskapet sina sår innan de fortsatte in i Milaskogen. Enar bar Flårians dödligt sårade tjänare över axeln. Kleo, svävande i utomkroppslig astralform, såg hur Dogglas Parker flydde norrut men gruppen valde att låta honom löpa. Fler falanger kunde vara ute efter automaten Kvant.

Flårian och Kleo var misstänksamma mot Dexter, eller rättare sagt mot Dexters förrädiska andra hjärna som visade sig heta Finn. Dexter bedyrade att Finn nu var under kontroll och inte skulle göra uppror igen, men vännerna var inte övertygade. Den kluvna personligheten visade sig hursomhelst ha vissa fördelar: När Dexter sov kunde Finn vara vaken och tvärtom, och duon kunde därmed vakta gruppens läger hela natten lång.

Efter några timmars vandring över söndervittrade järnbalkar, gamla vägskyltar och andra fornlämningar som stack upp ur Milaskogens mossor nådde sällskapet en glänta som Manfred Lund kän-

de väl igen. Här hade överfallet skett. Exploratorn beskrev hur han hade förföljt de båda automaterna i en enorm cirkel i skogen, flera mil i diameter. Gruppen anade att något måste ha stört robotarnas navigeringssystem. Det bekräftades av Flårians kompass, vars nordpil inte alls pekade mot norr utan mot någon punkt i sydväst. Dexter räknade ut att kompassnålens kurs stämde exakt överens med riktningen mot cirkelns mitt.

Vandringen genom den mörka skogen tog många timmar, och på Manfreds uppmaning höll sällskapet utkik efter monster och missfoster. Till slut vek kejsarekarna undan och gav plats åt en stor by vid en tjärn. Invånarna var primitiva muterade vildsvin, som blev exalterade av främlingarnas ankomst och ledde dem till byns hövding Gregor Ulkenklöv. Han var tydligt förvånad och besvårad över sällskapets närvaro, men berättade att stammens grundare och andlige ledare – den odödlige Grisepiggen – levde i det heliga berget Tjuff utanför byn. På våren hade en man av glänsande metall kommit rusande från skogen och stormat rakt in i berget. En våldsam batalj tog vid och än i dag, ett halvår senare, fanns Silversoldaten, som plåtmannen kallades, kvar i berget. En dag skulle en skara hjältar komma till byn och hjälpa Grisepiggen besegra Silversoldaten, hade hövding Ulkenklöv lovat sina undersåtar. Men det var uppenbart att han inte hade räknat med att hjältarna skulle komma så snart.

Dexter fann historien helt osannolik och anklagade hövdingen för att ha duperat sin stam. Ulkenklöv påpekade då det okloka i att reta upp hundratals vildsvin som väntat med spänning på sina hjältar. Hövdingen ledde sällskapet i procession mot berget Tjuff, med hela byn i förväntansfullt släptåg. "Berget" visade sig vara en övervuxen fornruin, och gruppen hade inget annat val än att träda in genom porten med facklor i händerna. Skjutjärn och andra metallföremål fick lämnas utanför – magnetismen som hade stört kompassen hade sin källa i fornbunken och var här okuvligt stark. Kvark fick stanna utanför, med Manfred och Flårians tjänare som sällskap.

Sällskapet hittade några träspjut innanför porten – det Ulkenklöv hade kallat "heliga vapen". Hjältarna hann inte ta många steg in i mörkret innan något stort, dödligt och frustande kom stormande

mot dem, ett hungrigt storskövlarssvin stort som en fornkärra och med vittring på kvällsmål. De hade mött Grisepiggen.

Besten var nedgjord. Flårian, som saknat sin trogna värja i striden, hade gett svinet nådastöten med en vässad trästör. Men det var Kleos psioniska eld och Enars otaliga hugg som hade tömt Grisepiggens krafter. Björnen var kritiskt skadad i både bål och arm, värre sårad än någonsin tidigare under sällskapetets äventyr. Tack vare sitt mirakulösa läkekött var han snart på benen igen, men Enars stolthet var en aning tilltufsad.

Flårian gick in i salen där Kvant hängde. Hur skulle de få ned roboten från fornpelaren? Enar tänjde sina muskler till det yttersta för att rubba automaten. Den rörde sig inte en millimeter. Kleo och Dexter rotade runt i den söndervittrade ruinen efter något sätt att stänga av den surrande metalltingest som höll roboten fången. Förgäves. Kvant satt som i ett skruvstäd. Då insåg Flårian att ingen ställt frågan de kommit hit för.

"Kvant, var ligger Elysium IV?"

"Position: 62,91 grader nordlig latitud, 12,43 grader östlig longitud."

Sällskapet häpnade över det raka svaret. Dexter insåg att det rörde sig om forntida koordinater. Hittade de bara en forntida karta att rita in dem på skulle vägen till enklaven ligga öppen.

Kvant återgick till att upprepa sin monotona slinga.

"Uppdrag misslyckat. Elysium 4 har ej nåtts. Enhet permanent oförmögen att ändra position. Terminering begärs. Uppdrag misslyckat..."

Att förstöra roboten skulle förstås förhindra att någon annan fick tag på koordinaterna. Men Dexter – djupt fascinerad av forntida ting och tekniska manicker – protesterade högljutt. Till sist beslöt Flårian, Kleo och Enar att de inte hade något val. Snart skulle porten öppnas. Motvilligt plockade de upp de största stenar de kunde hitta och började slå den stackars Kvant sönder och samman. Dexter – eller var det Finn? – vägrade delta.

När den sista transistorn var krossad och Kvant permanent förvandlad till skrot gnisslade porten snart upp, och bländande dagsljus flödade in i ruinen. I öppningen stod Gregor Ulkenklöv, vildsvinens reslige hövding.

"Ni ... lever?" grymtade han besviket.

Med viss bävan stegade hela sällskapet ut i ljuset. Utanför porten hade ett hundratal vildsvin i alla åldrar samlats i spänd förväntan. Flårian ignorerade hövdingen och talade direkt till folkhopen.

"Silversoldaten är besegrad! Vi kämpade länge vid Grisepiggens sida, och plåtmannen som invaderade ert heliga berg är förintad! Men vi har en dyster nyhet att berätta: Den modige Grisepiggen gav sitt liv i kampen. Er store ledare ... är död."

Ett sus gick genom stammens folk. Den odödlige Grisepiggen död? Var det sant? Var det möjligt? Hövding Ulkenklöv, vars ställning hade vilat på hans unika relation till "oraklet" i berget, kände sin makt smälta bort.

"De ljuger! De är falska hjältar. Alla vet att Grisepiggen inte kan dö!"

Förvirring utbröt i folkhopen. Vem skulle de tro på? Några riktade hotfulla blickar mot hövdingen – andra mot främlingarna. Hövdingens vakter höjde tveksamt sina spjut mot sällskapet, redo för anfall. Manfred Lund ryckte nervöst i Flårians rockärm.

"Jag föreslår att vi avlägsnar oss omgående."

Kleo hade fått nog. Han kände pulsen bulta innanför tinningarna, kände elden välla upp inom sig. Så vräkte han i väg den psioniska urkraften mot hövding Ulkenklöv, som flammade upp i en klarröd eldkvast och föll skrikande och brinnande till marken. Ett skräckslaget, förvirrat tumult utbröt bland vildsvinen. Något liknande hade de aldrig beskådat tidigare.

"Se hur Grisepiggen straffar er falske profet!" ropade Flårian medan sällskapet hastigt slet åt sig alla prylar de lämnat utanför porten. Sedan sprang de mot skogsbrynet så fort benen kunde bära dem.

EPISOD XVI: KORK VILL HEM! (NKT-JH)

Sällskapet befriar ett hungrigt missfoster och ger sig ut på räls i nordens skogar, där Flårian skådar ett välbekant ansikte i skyn.

Kleo hoppade av dressinen och lade handen på Jernbanans fornsvarta räls. Den vibrerade märkbart. Han hade hört rätt.

-Någon kommer!

Hela sällskapet kastade sig av åkdonet. Kraftbjörnen Enar, som just slitit vid pumpmekanismen tillsammans med den outtröttlige roboten Kvark, vräkte upp dressinen på högkant vid sidan av spåret. Enar, Flårian, Dexter och Kleo osäkrade sina vapen och tog skydd bakom det provisoriska skyttevärnet. Kork, det oformliga missfostret, grymtade missnöjt.

-Kork vill hem!

Gruppen hade just passerat den mäktiga älven Ödesvattnet och stirrade nu tillbaka mot den svarta fornbro de nyss rullat över, svindlande högt över vattenmassorna. Snart visade sig en dressin mellan dystergranarna på andra sidan älven, och rullade ut på bron. I sin trogna tubkikare såg Flårian passagerarna: sex resliga soldater, vars vita armbindlar avslöjade att de tillhörde det mutantfientliga legoförbandet Vita Kåren, och en blek typ i svart rock och skärmmössa prydd med PSIPO:s fruktade emblem. BPM:s blodhundar var ute på jakt. Men det var något annat som fick Flårian att flämta till. Dressinen var prydd med två avkapade huvuden. Smältverkets allt-i-allo Sixten Wäldhe och den märklige teknikern Pontjack hade mördats på gruvligaste vis av de kallblodiga mutanthatarna.

Enar tog sikte med sitt forngevär. Han hade slagits förr på denna bro. Men den här gången skulle det inte sluta med att han störtade ned i Ödesvattnet...

Sällskapet återvände från Milaskogen med roboten Kvants koordinater till Elysium IV, men triumfen förbyttes i oro när Kleo läste i Nordholmiaposten att han var misstänkt för branden på Vita berget

två veckor tidigare. Det var uslingen Serafim Wickel, PSIPO-agenten från Hindenburg som anfallit Kleo i Nordholmia, som oemotsagd baktalade psionikern. Att anklagelserna råkade vara sanna gjorde inte saken bättre!

NORDHOLMIAPOSTEN

NORDHOLMIA

ÅRGÅNG 11 - VECKA 43 - ÅR 99 PT

PRIS: 1 KREDIT

Kejserlig agent anklagar Pirithjälte för tankevrängeri

Kleo Kox, hyllad medlem den skara famösa hjältar från Pirit som kallas Björnstiernas Bästingar, är en usel tankevrängare! Det hävdar i alla fall Serafim Wickel, hemlig specialagent från Hindenburg som är i Nordholmia för att utreda rapporterna om psionisk brottslighet i vår stad. "Jag misstänker att herr Kox låg bakom mordbranden på Vita berget. Han är en eldfångd typ", säger Wickel, som till och med anklagar Bästingen för mord: "Kox och hans kompanjoner må vara hyllade i Pirit, men visste ni att de är efterlysta i Hindenburg för att ha dräpt en stackars konstapel?" NP har sökt herr Kox för en kommentar. Hopplöst!

Jernbanekompaniets andelar fullkomligt utsålda

Det omåttligt populära Jernbanekompaniet är nu fulltecknat till sista andel. Den som knep den sista dyrbara andelen för ynka 500 krediter var ingen mindre än borgmästare Bonner själv. Invid Nordholmias Smältverk är han nu kompaniets främsta investerare. Efter sprängolyckan norr om Styvacka är arbetet i full gång igen, och snart ska vagnar fyllas till brädden med dyrbart fornskrot rulla ända fram till Nordholmias portar. NP tackar kompaniets gåifulle direktör Baltasar Aronen för vårt stundande välbefinnande!

Himlastenens nedslagsplats hittad

Samstämmiga rapporter hävdar att platsen där augusti månads massiva himlasten dundrade i backen nu har hittats bland Ålands karga kobbar och skär. Himlastenens ryktas ha varit av forntekniskt slag, trasiga pryttlar och manicker av okänd natur har spritts vida omkring. Vettigt folk håller sig borta från den katastrofsmittade platsen - alla vet ju att ottyg från himlavalvet bara för otur med sig - men zonfarare, äventyrare och andra dårar lockas dit likt kneigare på jakt efter hummelkungens håningsjos!

Flygande röckorv siktad

Ett gigantiskt himlaväsen, format som en överdimensionerad röckorv, har siktats över Nödgötalandet. Vittnen liknar saken vid de så kallade "luffballonger" som kunskapare i Hindenburg experimenterar med, men detta oidentifierade objekt var betydligt mer avlångt och skräckinlagande. Helsikes-tingesten försvann åt nordväst, över Norra Ödemarkerna. NP andas ut!

Smältverkets rykte hotat

Den legendariske robotjägaren Wolfram Kottz blir allt större bekymmer för hans arbetsgivare, Nordholmias Smältverk. Handelsagenten Kottz vedervärdiga skrivelser från Borterssta stationen på Jernbanan väcker ilska reaktioner. Flera kunder rapporteras ha sagt upp allt samarbete med Smältverket på grund av skandalen. "Vad ska jag göra?" suckar smältpatron Viktor Grep, klart berusad. "Kottz har tappat vettet".

Mystifika självmördare

Milliserna i Nordholmia och Knapperkulla är fortfarande mystifierade av de båda män som skar sig till döds på öppen gata för en dryg vecka sedan i dessa orter. Liksynare uppger för NP att båda männen hade identiska kläder i trasigt forntyg, tatuering på underarmen och märklig fornmanick inopererad i nacken. Båda ylade obegripligheter innan de stack kniven i sig. Millisen tacksam för alla tips!

Nytt missfoster på Tivoli

Kom till Tivoli och beskåda nöjesparkens senaste nya attraktion: Den Förskräcklige Kork! För var missfostret rövarhövdningen Baronens personlige tjänare - nu finns detta storskillade monstret på Tivoli för ert nöjes skull! "Kork väger mer än väl upp för vår forntida rälsbil som stals häromkvällen. Men ingen stjal ostraffat av mig!" hostar Tivolis direktör Ernst Buster.

Passar på fest och i fält
KEJSARENS KEX

- NU MED NY SMÅK

Den befriade exploratorn Manfred Lund tog farväl av sällskapet och avreste mot Hindenburg. Planen var att berätta för kejsaren om Linus Drakes förräderi och avslöja den mutantfientliga sammansvärjning som tydligen doldes i huvudstaden.

Medan Kleo höll låg profil i Busters Lyxby besökte Flårian Fornbokssällskapet på Vita berget i hopp om att hitta en forntida karta att pricka in Kvants koordinater på. Tyvärr visade sig den enda fornkartan vara utlånad sedan länge till Nordholmias Smältverk, närmare bestämt dess handelsagent i Norra ödemarkerna – den legendariske robotjägaren Wolfram Köttz. Flårian hade läst om denne Köttz i Nordholmiaposten, tydligen hade han ställt till besvär för Smältverket på något vis.

Efter lite tjafs med den brednackade förmannen Sixten Wäldhe fick sällskapet träffa Smältverkets direktör Viktor Grep. Det var en sorglig figur, försupen och uppgiven. Han berättade att han anställt bråkstaken Köttz för tio år sedan och skickat upp honom till Borters-ta stationen, Smältverkets yttersta utpost i norr. I många år hade Köttz, tydligen en muterad get med bara ett horn, troget skickat ned dressiner längs Jernbanan dignande av värdefullt fornskrot. Efter hand började Köttz, som aldrig visat sig i Nordholmia igen, begära allt mer i utbyte – mängder av skarprättarkarbiner, krut och till och med en massiv pyrisk kanon.

För tre månader sedan hade skrotleveranserna upphört helt. I stället hade Köttz skickat makabra dikter om våld och lemlästning till Polisgazetten i Hindenburg, skrifter så groteska att flera bolag sagt upp allt samarbete med Smältverket. Smältpatron Grep var förkrossad. Han hade läst om Kleo och de andra i Nordholmiaposten och erbjöd sällskapet ett smutsigt jobb: att undanröja plågan Wolfram Köttz. Den eftersökta fornkartan kunde de få på köpet.

Grep uppmanade gruppen att hitta en lämplig guide för färden genom den livsfarliga vildmarken i norr. De kom att tänka på "den förskräcklige Kork", ett missfoster på Nordholmias Tivoli som varit banditkungen Baronens personlige tjänare och borde känna alla stickspår på Jernbanan väl. I en bur på Tivoli fann sällskapet Kork, som visade sig vara en oformlig varelse vars fulhet endast överträf-

fades av dess hunger. Dexter, själv ofta utstött och bespottad för sitt muterade utseende, kände sympati för det stackars missfostret och beslöt sig för att frita det. I skydd av nattens mörker klättrade Dexter och Flårian över stängslet till Tivoli, dyrkade upp låset till Korkbur och lockade med sig varelsen med löften om mat och frihet. Flyktförsöket upptäcktes av vakter när Kork skulle baxas över stängslet och Flårian träffades av ett hagelskott armen, men till slut kunde sällskapet fly i vintermörkret.

Den trogna fornkärran Grovspinner lämnades på Smältverket och tillsammans med Wäldhe, roboten Kvarck och missfostret Kork insvept i ett blommigt överkast satte hjältarna upp på en bastant kärra dragen av ett spann etterdoggar. Färden gick via Knapperkulla och den forntida "skrotvägen" till Smältverkets dressinmagasin vid Jernbanan. Magasinets förman var en udda existens vid namn Pontjack. Denne magnetiske mutant, som yrade om forntidens härskare "Birger Kung" vars namn prydde Pontjacks smutsiga forntröja, visade sig ha haft besök dagen innan av två individer som gav sig ut på rälsen. Någon tydlig beskrivning av dem kunde han inte ge.

Pontjack lånade motvilligt ut en av sina kära dressiner och nästa morgon pumpade sällskapet i väg längs Jernbanan. Denna mytomspunna forntida rälsväg slingrade sig norrut genom Dysterveden, en sällsynt mörk och djup skog som sådde missmod och tvivel i alla besökare. Framåt eftermiddagen nådde gruppen Ödesvattnet.

Ambrosius Rapp hostade upp en munfull blod, sedan var han död. Kleo böjde sig över PSIPO-agentens lik, som låg genomborrat av kulor mitt på Jernbanans räls, och letade igenom hans blodiga svarta skinnrock. Psionikern log. Han hade dominerat det svaga sinnet på en vitkårist och tvingat honom skjuta Rapp på armslängds avstånd. Människan var ett vekt väsen.

I innerfickan bar den döde agenten ett brev. Kleo hajade till när han såg underskriften – Linus Drake, sällskapets förhatlige ärkefiende ändå sedan jakten på Adelia i Hindenburg ett halvår tidigare. Drake gav Rapp order att döda hela gruppen för att hindra att de nådde Elysium IV. I enklaven fanns "ett fornvapen av ohemul styrka" som inte fick falla i fiendens händer, skrev Drake. Vad skulle detta betyda?

Kleos bryderier avbröts när en massiv skugga plötsligt förmörkade himlen över dystergrenarna. Ett luftskepp av enorma proportioner, till formen lik en gigantisk röckorv svävade fram över gruppens förundrade huvuden. Flårian, som tillsammans med Enar och Dexter var på väg att spåra upp de sista flyende vitkåristerna, riktade blicken mot vad som liknande en slags kajuta på farkostens undersida. I ett fönster såg Flårian ett ansikte. Det syntes bara i bråkdelen av en sekund innan luftskeppet försvann mot sydost. Inga detaljer var möjliga att urskilja, men aristokraten kände genast igen ansiktet. Han kunde inte se vem det var, men någonting med gestalten var alldeles oerhört bekant.

Herr Ambrosius Rapp,

En storartad uppgift vilar på dina axlar. Jag och Uven kan inte nog understryka hur viktigt detta är för att sätta stopp för lömska tankevrängare och annat mutantpatrask som hotar vårt kära Pyri.

Du har redan mött psionikern Kleo Kox och hans anhang en gång. Ditt uppdrag är att skugga dem i Nordholmia och förfölja dem om de lämnar staden - om de så reser till världens ände. Vi anar att deras mål är den försvunna enklaven Elysium IV, och de FÅR INTE lyckas. Där i djupet finns ett fornvapen så oemulst starkt att det aldrig får falla i fiendens händer!

När rätt tillfälle uppstår ska du döda dem allihop. Särskilt ska mutantkräket Dexter avlivas! Det är en personlig sak för mig.

Jag underställer dig en hel skyttegrupp från våra trogna vänner i Vita Kären. De kommer att lyda dig blint. Din chef Serafim Wickel har viktiga uppgifter på annat håll, så detta uppdrag faller på dig. Gör människorsen stolt! Och glöm inte att förstöra detta brev.

Linus Drake, Kejsarlig Chefsexplorator (vice)

B.P.M. - BEVARA PYRI MÄNSKLIGT!

Brev från
Linus Drake

EPISOD XVII: TILL JERNETS HIERTA (NKT-JH)

Sällskapet kämpar mot hunger och zonröta på vägen mot Bortersta stationen, där händelserna tar en oväntad vändning.

Ur Jernskogens kalla vinterdimma lösgjorde sig stationsbyggnaden, typiskt pyrisk med rostrött regel och höga välvda fönster. Äntligen, tänkte Dexter. Bortersta stationen. Resan hade varit så lång. Så full av slit, kamp och hunger. Hans händer var såriga efter alla ändlösa timmar vid dressinens pumphandtag. Skottskadan i hans arm sved fortfarande, såret hade vägrat läka i Härjalandets zonsjuka lervälling.

Äntligen framme. Bara att hitta den där Wolfram Köttz och plocka fornkartan av honom. Sen, Elysium. Kejsarätten Skarprättares urhem. Den största upptäckten Pyrisamfundet skådat.

Åh nej.

Humöret sjönk som en sten i Dexter, hela sällskapet utstötte en gemensam suck. Till och med roboten Kvark. Bortersta stationen var en ruin. Inte en färsk ruin som Andra handelsstationen, taket hade rasat in för många vintrar länge sedan, väggarna var övervuxna av mossa och Jernskogens knotiga träd och busksnår hade erövrat interiören.

Då såg Dexter pålarna. Tre pålar intill rälsen, var och en prydd med ett kranium. Två tycktes mänskliga, den tredje hade tveklöst tillhört en get. En get med avkapat högerhorn. Wolfram Köttz. Den legendariske robotjägaren var inte bara död. Han måste ha varit död i flera år.

Men vem hade då skrivit de makabra insändarna till Polisgazetten?

Efter striden mot PSIPO-agenten Ambrosius Rapp och vitkåristerna fortsatte sällskapet sin färd norrut längs Jernbanan, och tog med sig mutanthatarnas dressin. Den förskräcklige Kork var lika ovillig att slita vid dressinpumpen som har var glupsk. Till och med Dexter, som känt sympati för missfostret i Nordholmia, började ångra att de tagit med Kork på resan.

Gruppens nattläger besöktes av en mäktig älgdrott, som varnade för Baronen och hans mörka boning som kallades Jernets Hierta. Älgdrotten kallade Baronen "den store ludne" och sade att banditkungen var osårbar, att "bara smicker biter på honom".

Nästa dag nådde gruppen Smältverkets Första handelsstation. De båda skrotsamlarna där, ett utmärglat och nervöst syskonpar, blev förtvivlade när de insåg att besökarna inte var den avlösning de väntat på. Deras mat och ammunition var på väg att ta slut, Baro- nens rallare hade blivit alltmer rovgiriga, och all kontakt hade förlo- rats med både Andra handelsstationen en bit norrut och med Bort- ersta stationen längst i fjärran.

Färden fortsatte och Jernbanan ledde snart ut i Härjalandet, ett enormt forntida slagfält späckat med ruiner, fordonsvrak, taggtråd och robotkadaver. Allt insvept i en kvävande, senapsgul dimma. Kvarn varnade för ohälsosamma substanser i luft och mark, och alla som hade gasmasker tog dem på sig. Dexter byggde en åt Flårian.

Snart nådde de ett stickspår, byggt av rallarna, som ledde in i dimman österut. Kork ville åka den vägen och blev våldsamt ilsken när han inte fick sin vilja fram. Gruppen ville besöka Andra han- delsstationen, som låg vid huvudspåret. Efter ett möte med terror- robotar modell Skytteslusk, som förmodligen patrullerat Härjalan- det sedan urminnes tider, kom de fram.

Andra handelsstationen var nedbränd till grunden. Troligen ral- larnas verk. En flock asgnagare anföll Kleo. Sällskapet jagade bort ohyran och slog läger, men Kleo var smittad av asgnagarnas zon- snusk och tillbringade natten illamående och febrig.

Dexter och hans andra hjärna Finn turades om att hålla vakten. Tyvärr var de alltför upptagna av att modifiera Enars motorsåg för att märka när Kork, uppfylld av hunger och hemlängtan, stal en av dressinerna och flydde från lägret med nästan all mat gruppen haft med sig. En hetsig klappjakt över Härjalandet tog vid och slutade mitt ute i ett forntida minfält. En explosion ekade i natten. Kork var död och all proviant förlorad.

Utan mat och utan vägvisare gick resan vidare. Plötsligt hördes ett åskliknade muller bakom sällskapet. Något stort, svart och me-

talliskt kom vrålande längs spåret. Med en hårsman lyckades Enar vräka undan den ena dressinen innan ett enormt svart pansartåg dånade förbi och förvandlade den andra dressinen till flisor. Enar kände igen farkosten. Baronens monstertåg Götterdämmerung.

Efter många timmars enträget pumpande genom mardrömslandskapet nådde gruppen en av Baronens skattebunkrar. Rallarna krävde färdskatt, och Enar blev oroad när de verkade känna igen honom. Han kände till förmannen här, en labil oxe vid namn Sur-Mule som ena dagen kunde skina som en sol för att nästa likna ett åskmoln. Vilket humör skulle han vara på denna dag?

Sällskapet höll andan när Sur-Mule kom ut och pekade igenkännande på Enar – för att sedan spricka upp i ett stort smil och ge honom en björnkram. Att Enar deserterat från rallarna hade tydligen gått Sur-Mule helt förbi. Han bjöd hela sällskapet på mat och tinner, mycket uppskattat av de nu mycket hungriga hjältarna.

Innan Sur-Mule vaknade nästa morgon gav sig gruppen av igen. Efter någon halv dags monotont pumpande mötte de något ytterst märkligt i dessa zonskadade trakter: en pyrisk armépostering. Befälhavaren löjtnant Sporre trodde tydligen att de nyanlända var förstärkningar till hans trupp, och beordrade genast exercis och vapenvård. Han vägrade lyssna på alla invändningar och hotade arkebusera alla som vägrade lyda order. Enar, själv pyrisk sergeant, insåg att Sporre tappat vettet och beslöt sig för att ta befälet från honom. Slaget blev tyvärr lite hårdare än det var tänkt, och löjtnanten föll död ner med förvånad uppsyn och knäckt nacke.

Enar skickade de förvirrade soldaterna på en lång marsch söderut, medan hjältarna själva fortsatte på sin dressin i motsatt riktning. Snart mötte de en märklig scen. En tinnerdriven fornkärra, konverterad för att köra på Jernbanans räls, låg skadad i diket. Spår ledde ut i dimman och rop på hjälp kunde höras. Gruppen följde spåren och till sin stora förvåning fann de Flode Knold och Oliver Toth från Peckwick-klubben, bakbundna och hotade av vildsinta sumpvargar.

Enar jagade bort vilddjuren med sin fornbössa. De båda gentledjuren sade att de åkt ut i Norra ödemarkerna i hopp om att hitta Elysium IV, men blivit överfallna av vilda mutanter och kastade åt

sumpvargarna. De bad att få följa med norrut, men gruppen anade att de skulle bli till mer besvär än nytta och skickade dem hemåt med en uppmaning att söka upp Manfred Lund i Hindenburg.

Kort efter mötet med Knold och Toth ersattes Härjalandets dystopiska landskap äntligen av skog. Luften var friskare, snön på marken ren nog att smälta och dricka. Efter ett nattläger och en dags möda på dressinen nådde sällskapet den Bortersta stationen.

Ett dovt muller, som avlägsen åska. Det kom närmare. Rålsen darrade, först knappt märkbart, sen allt häftigare. Åskan steg till ett vrålande, gnisslande dån, mot ett ostoppbart crescendo.

Alla visste vad som väntade. Hela sällskapet kastade sig av dressinen. Enar tog tag i kanten och vräkte den av spåret, ögonblicket innan den framrusande svarta metallbesten stormade förbi med en fartvind som vräkte omkull björnen i banvallens grus. I samma ögonblick låstes monstertågets myriader av hjul och en kaskad av glödande gnistor sköljde över det omtumlade sällskapet.

Götterdämmerung stannade. Rykande, pysande. Som ett rovdjur på jakt, redo att kasta sig över nästa offer. Enar, Kleo, Dexter och Flårian stirrade rakt in i den svarta mynningen på en stor kanon, monterad på tågets sista vagn. En skjutdörr rasslande upp. Ut välde grovhuggna rallare. Tjugo. Trettio. Nej, säkert fyrtio. Alla med skjutjärn och svarta själar. Enars ögon blev till smala streck när deras förman klev fram.

Den skäggige Morbidus Zlack besvarade Enars blick med en grimas som förmodligen skulle föreställa ett leende.

"Er närvaro är önskad i Jernets Hierta. Hans Högryslighet Baronen, härskare över Jernbanan och världen i bergens skugga, har något att säga."

Flinande tandlösa rallare drog upp skjutdörren till en främre vagn och föste bryskt in sällskapet. Ett fuktigt mörker omslöt dem. Luften var tung av onda dunster. Dörren slog igen. De anade en massiv närvaro i vagnen. En svärta i mörkret. Andhämtning tung som trettio hindenburska tobaksmamseller. Något stort.

Tystnaden krossades av en stämma som skakade vagnens väggar.

"Välkomna till Jernets Hierta. Jag har förstått att ni söker mig. Eller rättare sagt, min pseudonym."

Ett svagt ljussken spred sig över vagnens innanmäte. Det var inte benresterna på golvet som fångade sällskapets uppmärksamhet. Inte de klottrade lapparna som i hundratals täckte väggarna. Inte högarna med skrot och fornfynd. Utan det ohyggliga som tornade upp sig framför dem. Ett monster av päls och betar som vällde ut över vagnsgolvet och fick livet att kännas litet, skört och meningslöst.

EPISOD XVIII: AVGRUNDENS VÄKTARE (NKT-JH/DFP)

Efter ett samtal om skaldekonst, en efterlängtat duell och en stor explosion flyr sällskapet från Jernets Hierta och reser ända till avgrundens rand.

Kleo stirrade in i elden. Lät sig hypnotiseras av lågorna som dansade upp mot rökgången i tältets topp. Sierskan Vaja-Lisa och renstammens ledare hade lämnat tältet för att överlägga, och nu satt Kleo och hans kompanjoner här på varsitt djurskinn. Och väntade.

Flårian var otålig, tittade hela tiden mot öppningen, rastlöst. Inte Kleo. Han kunde vänta. Var bra på det. Hade väntat så länge nu, hela livet kändes det som. Adelia. Du kan inte ha menat vad du sade. Det är Järnringens fel. De har lurat dig. Tvingat dig. Det måste vara så. Jag ska rädda dig.

Tygstycket som täckte öppningen veks undan och in steg renstammens äldste. Gråa, sävliga varelser med mäktiga horn och ödemarkens vidder i ögonen. Sist sierskan som fört sällskapet hit. Hon gav dem en hastig blick, sedan tog hövdingen till orda. Vadjor Tugger var äldst bland de äldste.

"Vår stam har vaktat Avgrunden i generationer. Vakant över fornsjukan i djupet. Här har vi fötts och dött. Nu är vårt uppdrag slutfört. Avgrunden behöver nya väktare. Vaja-Lisa säger att det är ni. Men ni måste bevisa att ni är värdiga. Ni måste nedstiga i Avgrunden och komma tillbaka med livet i behåll. Ni vilar här i natt. I gryningen börjar er prövning."

Mötet med Baronen i Jernets Hierta var omskakande. Den enorme mammuten skröt om hur han mördat Wolfram Köttz, hur han stulit hans identitet och fortsatt skicka skrot till Nordholmias Smältverk i utbyte mot vapen, hur han hade startat Jernbanekompaniet för att bygga ut Jernbanan till Nordholmia, hur han tänkte rulla in i staden i sitt pansartåg Götterdämmerung för att plundra och döda. Ovetande finansierade Nordholmiaborna sin egen undergång.

Baronens dundrande skratt skakade vagnens väggar. Han tänkte döda sällskapet på fläcken, men Flårian och Kleo lyckades köpa tid

genom att smickra hans vedervärdiga dikter. Rövarkungen var uppenbart svältfödd på kultiverat umgänge.

Hans intresse väcktes när Enar nämnde fornkartan. Den måste vara viktig om desertören Enar vågat sig tillbaka hit, konstaterade Baron. Flårian erbjöd sig att hjälpa honom med hans planer, i utbyte mot kartan och livet. En förhandling tog vid, ständigt nära att urarta i våld. Baron krävde information om det pyriska gränsförsvaret, och Enar berättade om general Arvid Schiölds problem med spriten och om den sargade armépluton han mött ute i Härjalandet.

Till slut gav Baron med sig. Sällskapet skulle få leva och de fick sin karta, men de skulle åka tillbaka till Nordholmia som hans spioner. Om de svek honom skulle de få ångra sig bittert.

Men erbjudandet gällde inte Enar. Ingen lämnade rallarna. Någonsin. Baron sade att förmannen Morbidus Zlack hade tänkt ut extra plågsamt straffarbete åt björnen. Enar morrade ilsket, vägrade acceptera sitt öde. Han utmanade Morbidus på envig, och Baron beviljade roat duellen.

Striden blev brutal. Morbidus var den snabbare kämpan och gjorde ständiga utfall mot björnen med sina fyra sablar, en i varje hand. Men Enars vrålande motorsåg kapade Morbidus klingor en efter en och till slut låg förmannen blödande på vagnsgolvet. Enar avslutade jobbet. Morbidus Zlack skulle aldrig plåga honom igen.

Enar vann sin frihet och knuffades ut ur tågagnen med resten av sällskapet. Götterdämmerung gnisslade iväg längs Jernbanan. Då tog Dexter fram en fjärrutlösare han byggt till en stor sprängladdning han tänkt använda mot Järnringen. Väskan med laddningen hade han lämnat inne i Baronens tronvagn. Han tryckte på knappen. Explosionen blev magnifik. Ett svampmoln steg över Jernskogen. Sällskapet vräkte upp sin dressin på Jernbanan och pumpade iväg söderut så snabbt deras armar orkade.

På Baronens fornkarta pekade roboten Kvants koordinater på en punkt uppe i de snöklädda bergen i väster, nordväst om skrotsamlarbyn Jämmerdal. Där skulle Elysium IV ligga. Färden gick längs Baronens stickspår. På vägen byggde Dexter rustningsdelar åt sig själv, en förstärkt sköld åt Enar tillverkad av en fornskyt som var-

nade för minor, samt en manick som placerades på huvudet och skulle skydda mot psi-attacker. I fall Järnringen skulle dyka upp.

Fyra dagar senare, härjade av hunger och kyla, var sällskapet framme. Jämmerdal var en vindpinad samling ruckel på en liten ö mitt i en frusen sjö. Hela ön tycktes vila på fornskrot, rostiga balkar och armeringsjärn stack upp ur den frusna marken.

Efter ett skrovmål på en skrotgrävarkrog började gruppen höra sig för om trakten, särskilt området nordväst om byn. De fick höra om *Rykande berget* som var okänt som zonsjuk mark. Ingen skrotletare som var rädd om livhanken gick dit. Bara en stam muterade renar, illa sedda i byn för sina mentala förmågor, höll till på bergets sluttningar. En av renarna fanns i Jämmerdal, spåkvinnan Vaja-Lisa som höll till i en källarhåla under byns enda varietésalong.

På vägen dit mötte gruppen byns råbarkade borgmästare Rocky Dynamo och hans muterade sheriffer Tompa och Karamba Klein, som ville klargöra att deras ord var lag i byn. Efter en stunds köande fick sällskapet träffa Vaja-Lisa. Kleo märkte att hon läste av dem på psionisk väg. Efter viss övertalning från den vältalige Flårian gick spåkvinnan med på att visa vägen till Rykande berget, men det fanns ett problem: Borgmästare Dynamo var säker på att hon kunde hitta skrot åt honom och vägrade låta henne lämna byn. Gruppen enades om en plan att iscensätta en kidnappning nästa morgon.

Efter att ha betalat ockerpriser för proviant, ammunition, skidor och en släde på Severins Diversehandel tog sällskapet in på Död-mans Hotell. I gryningen skred de till verket. Enar sparkade upp dörren till Vaja-Lisas håla och bar i väg henne till den väntande släden. Tyvärr blev de sedda av Läderskallarna, en skara rännstensungar som höll koll på allt som hände i Jämmerdal åt borgmästaren.

Med sina sheriffer i släptåg jagade Dynamo efter sällskapet, och en hetsig klappjakt började över de snötäckta vidderna. Enar drog släden och de andra skidade efter så snabbt de kunde. Roboten Kvark halkade ständigt bakåt och fick släpas efter släden. Kulor ven genom vinterkylan. Enar träffades i armen och Flårian sköt tillbaka.

Framåt kvällen, när den vita rökpelaren från bergsmassivet tornade upp sig framför hjältarna, hann förföljarna ikapp dem igen.

Kleo fick nog. Han dominerade sheriffen Tompa och tvingade honom att avfyra sin fornhagelbössa mot Rocky Dynamo. Sedan mot sitt eget huvud. Resten av uppbådet flydde för livet, skräckslagna av Rykande bergets onda makter.

När mörkret föll var sällskapet framme. På randen till en enorm avgrund i berget, källan till dimman som givit berget sitt namn, låg renstammens läger.

Runt om sällskapet hukade bergen likt forntida jättar som vänt ryggen åt denna plats. I dalen under dem öppnade sig Avgrunden, ett svart hål i urberget minst en kilometer tvärs över. Ur djupet steg en tjock dimma som förenades med de mörka molnen ovanför. De kokade som svartsoppa av renväktarnas nåjkonster. Nåjderna satt utspridda längs bergskammen, vaggande och hummande. Bakom dem stod renkrigarna, stilla stoder i snön med vapen i händerna.

Länge hade renfolken vaktat här, skyddat omvärlden från dalens fasor och hindrat nyfikna från att ta sig till det katastrofbesmittade såret i berget. Nu var deras långa vaktpass äntligen över.

Enar tog täten för sällskapets branta nedstigning i Avgrunden. Renkrigarna höjde sina vapen i en tyst salut. Nåjderna var stilla. Klättringen nedför branten gick långsamt, Enar snubblade bland grus och lösa stenar. Marken var sargad och svartbränd, och längre ned hade gruset smält samman till stora sjok av orent och krossat glas. Dexter kunde bara föreställa sig vilken fasansfull fornkraft som slitit upp denna enorma reva i berget. Gifter måste ännu finnas kvar i marken för här fanns inget liv, varken växter eller djur.

Mellan tunga dimslöjor anades mäktiga titaner av stål. Utslocknade och frusna mitt i en rörelse. Gigantiska terrorautomater, sargade och sönderskjutna robotkadaver, relikier från någon stor batalj som utkämpats här flera århundraden tidigare.

Flårian kände en plötslig önskan att vända om och lämna denna fornsjuka plats bakom sig för alltid. Men han kämpade vidare, mot djupet. I bakhuvudet ekade exploratorn Manfred Lunds ord. Någonstans här i forndjupet fanns kejsarätten Skarprättares hemligheter begravda...

EPISOD XIX: SKARPRÄTTAREN KOMMER HEM (NKT-DFP)

Sällskapet når sin långa resas mål där roboten Kvarck visar sitt rätta jag, Flårian lär känna sitt ursprung och sanningen om katter och hundar avslöjas.

Porten från monorailstationen, stängd i hundratals år, gnisslade upp. En isande vindpust slog ut ur mörkret. Kall som döden. Med uppspärrade ögon och dragna vapen steg Flårian, Dexter, Kleo och Enar in i genlabbet Eden II. Hemvist åt Elysium IV:s främsta kunskapare. Vad hade fornmänniskans geni frammanat här i enklavdjupet?

Bakom porten ledde en smal tunnel djupare in i berget. Svaga lampor i fothöjd kastade ett spöklikt månsken över besökarna, och över de målade porträtt som med jämna mellanrum prydde väggarna på korridorens båda sidor. Män och kvinnor i vita rockar blängde strängt på inkräktarna.

Flårian stannade tvärt. Det sista porträttet på höger sida var slående likt... honom själv. Inte en dubbelgångare, och mannen på bilden var äldre, men anletsdragen påminde starkt om hans egna. De skarpa linjerna, den höga pannan. Ögonen.

Inskriptionen under målningen fick Flårian att tappa andan.

"Kaiser Skarprättare. Den Store Genetikern. Vår Käre Ledare."

Kaiser. Enklavens forntida härskare. Förfader till Pyris grundare Maximilian Skarprättare och hela den långa kejsarätt som än i dag regerade över samfundet, nu med Thorulf som monark.

Elysium IV:s förvirrade centraldator Athena hade kallat Flårian "herr Skarprättare" när hon först tog kontakt ute i enklavens ödelagda centrum. Han hade avfärdat det som nonsens, meningslöst svammel från en robot-hjärna som tappat vettet. Nu var han inte så säker. Kunde det vara sant? Var Flårian inte en Altklang – utan en Skarprättare? Släkt med kejsaren själv? Varför hade hans far aldrig sagt något?

Nedstigningen i Avgrundens dimmor hade slutat vid en ångande sjö. Roboten Kvarck varnade för osunda substanser i det varma vatt-

net. Sällskapet klättrade längs strandlinjen och fann en tunnelmynning ett tiotal meter upp på bergväggen. Enar lyckades fästa en äntherhake i ett avslitet stycke räls som stack ut ur tunneln, men tappade greppet under klättringen och föll ner i sjöns fornsjuka vatten. Nästa försök gick bättre, och till slut var sällskapet uppe.

Efter en kort vandring genom berget mynnade tunneln ut över en enorm och dunkel stad, nedsunken i vatten. Elysium IV. Hjältarna hade nått sitt mål. Många av de gigantiska fornhusen hade rasat samman, men andra stod ännu och ett fåtal höga torn reste sig över den spegelblanka vattenytan. Högt över husen, på stadens välvda innertak, satt otaliga ljuspunkter som kastade ett blekt skimmer över fasader och ruiner.

Den närmaste delen av staden var svårt sargad, sannolikt av samma nedslag som skapat Avgrunden och kratersjön, och gruppen fick klättra ned till vattnet. Medan de andra byggde en flotte svepte Kleo fram över staden i astralform. Han upptäckte snart att fler besökare hittat hit. På ett hustak såg han en skara Lejonordenmedlemmar ledda av bulldoggen Dogglas Parker, Dexters nemesis.

Sällskapet bordade sin rangliga flotte och tog sikte mot en stor byggnad i stadens mitt. Där löpte fyra höga rälsbroar samman, en från varje väderstreck. Den närmaste bron var raserad, men det knäckta monorailspåret stack ned i vattnet och på det kunde sällskapet klättra upp mot centralbyggnaden.

Då stannade plötsligt roboten Kvark, som följt sällskapet ända från Pirit, och började tala med mekanisk röst. "Position: Elysium IV centrum. Primärt mål uppnått. Sekundärt mål: Utrota allt levande". En vinande stridssåg fälldes ut ur automatens arm, sedan gick den till attack! Sällskapet försökte vädja till sin robotvän, men förgäves. Han var som förbytt till en metallisk mördarmaskin. Kvark sågade hål i Enars sköld, men Flårian lyckades skada stridssågen med ett välriktat värjhugg. Utan vapen dök roboten ned i det svarta vattnet och försvann. Kvark var uppenbarligen inte den fredlige konditor han utgett sig för att vara.

Efter den omskakande upplevelsen fortsatte sällskapet in i monorailstationen. Den majestätiska byggnaden var svårt härjad av kul-

hål och explosioner. Överallt låg sönderskjutna robotkadaver och rester av mänskliga krigare, döda sedan århundraden.

Dexter slog på sin komradio för att lyssna efter andra i enklaven, men fick höra något annat: Kaiser Skarprättare, tydligen enklavens härskare, höll tal till sina undersåtar inför en stundande batalj mot fiendeenklaven Elysium III. Han nämnde också ett "generations-skepp" vid namn *Noak II* som skulle skickas till fjärran stjärnsystem. Det inspelade talet ekade gång på gång i etern och måste så ha gjort sedan tiden före enklavens fall, mot evigheten.

Mitt i förödelsen i stationshallen fann Enar en samling lik av oroväckande färskt datum. Förvånat såg han att de var Tunnelrävar. Som sergeant i Pyrisamfundets armé kände Enar väl till detta muterade elitförband, känt för sin höga stridsmoral och lojalitet mot kejsarhuset. Oron steg när björnen insåg att Tunnelrävarna tycktes ha dödat varandra.

I samma stund lösgjorde sig fler Tunnelrävar ur skuggorna med dragna svärd. Med tomma blickar och stela rörelser kastade de sig över sällskapet. De tycktes helt okänsliga för smärta, inte ens när Enars motorsåg slet dem i bitar reagerade de med mer än gutturala grymtningar. Kleo kände hur en massiv psionisk kraft närmade sig. Den sög tag i hjältarnas medvetanden och försökte ta kontroll över dem. Dexter, Flårian och Kleo kunde stå emot angreppet, men bjässen Enar och Flårians tjänare förvandlades till sinnesslöa slavar och vände sig mot sina kamrater.

Flårian duckade med en hårsman undan Enars rasslande motorsågsklinga. Dexter rusade i riktningen Tunnelrävarna kommit från och fick syn på ett oformligt monster, likt en gigantisk snigel med groteska huggtänder, som snabbt ryggade undan och försvann ur synhåll. Enar lyckades bryta sina psioniska bojor och Flårian brottade ned sin tjänare tills även han återfått sansen.

Sällskapet hann knappt hämta andan innan ett larm började tjuta. Stora tv-skärmar vaknade till liv och zoomade in på Flårian. En vän kvinnlig röst ekade i den ödelagda stationshallen: "Välkommen hem, herr Skarprättare".

Rösten visade sig tillhöra Elysium IV:s centraldator ATN-9000, kallad Athena. Hon verkade ha tappat greppet om verkligheten en aning efter flera sekel i ensamhet, och någon direkt förklaring till varför hon kallade Flårian "herr Skarprättare" gav hon inte. Hon sade att hon ville kasta ut alla "inkräktare" från enklaven, och bad gruppen om hjälp. Hon öppnade en hiss till en nedre servicelokal, och där stod en sovande mekanisk armé. Exakt 625 terrorrobotar modell Hämnare i en perfekt kvadrat. Men automaterna hade ingen ström. Athena bad gruppen bege sig till enklavens kärnkraftverk för att reparera de trasiga reaktorerna.

Hjältarna frågade om "inkräktarna" och fick veta att de kommit i flera omgångar. En första besökare dök upp för drygt två månader sedan, men han hade dödats i en del av enklaven kallad Rymdkontrollen. För en månad sedan anlände en stor expedition med många soldater. Många av dem föll offer för något Athena kallade "Stygelsen", monstret Dexter hade sett. Athena hade inspelade bilder på expeditionen, och när Flårian såg dem fick han en smärre chock.

På filmen syntes hans far, Lothar Altklang. Han stod och pratade med tre andra: en man i samma typ av fornooverall som trashanken i Muntermåla och självmördaren i Knapperkulla, en ung pojke, och en man i tjusig pyrisk uniform som bara ryggen syntes på. Flårians far väddade till den skymda gestalten att avbryta expeditionen, men denne vägrade. Mannen, som Lothar kallade "ers höghet", sade att "mutantkriget" närmade sig och han vägrade lämna enklaven innan han hittat ett "mäktigt forngift" vid namn *Hades*. Giftet skulle användas mot något han kallade "Nidingen".

Vad allt detta betydde hade Athena ingen aning om. De få som överlevt expeditionen hade lämnat enklaven i en stor flygfarkost. Flårian kom genast att tänka på luftskeppet de sett över Dysterveden på vägen hit.

Fler inkräktare hade anlant dagen före sällskapet. Lejonorden hade de redan sett, men Athena visade suddiga videobilder även på en annan grupp. Kleo bet ihop när han såg Osvald Juniors smil. Järnringen var här. Bakom Osvald gick en ung kvinna. Hennes ansikte var svårt att urskilja, men Kleo såg direkt vem det var. Adelia.

Hans syster. Skulle de äntligen återförenas, efter så många års jakt? Men vad hade tiden hos Järnringen gjort med henne?

Videofilmerna på Flårians far och på Järnringen kom båda från kameror utanför en plats kallad Genlab Eden II, som låg djupt inne berget och kunde nås via monorailspåret. Sällskapet beslöt sig för att gå dit. De litade inte på Athena och var tveksamma till att låta henne väcka hämnarrobotarna. Gång på gång vädjade hon till dem att laga reaktorn, men hon gick med på att låta dem besöka Eden II först. Efter en lång vandring genom en svart tunnel och ett möte med utsvultna asgnagare nådde de genlabbets monorailstation.

Dexter häpnade över genlabbets mirakulösa manicker. Iskall sal efter iskall sal, fyllda till brädden av fornmaskineri av främsta snitt. I perfekt orört skick. Han ville tillbringa dagar här i Eden II – nej veckor, månader – och tränga djupt in i forntidens mysterier. Något liknande hade ingen pyrisk zonfarare sett tidigare. Han, en enkel skrotsamlare från Hindenburgs rännsten, hade gjort ett fynd folk skulle tala om i årtal.

Dexter var så hypnotiserad av maskinerna att han först inte ens lade märke till de stora glastankarna. Höga som fullvuxna människor och fyllda med simmig klar vätska radade de upp sig i dunklet. I var och en låg en klump och flöt. Enar tittade närmare på en. Ryggade tillbaka. En varelse. Ett foster. Förvridet, groteskt. Mänskliga kroppsdelar sammansmälta med ett rovdjurs. Blek hud blandades med päls, naglar med klor. Nos och huggtänder stack fram under ett par mänskliga ögon.

*De andra glastankarna innehöll liknande makabra skapelser, genetiker-
nas misslyckade försök att smälta samman människa och djur. Utom den
sista. Där flöt en muterad räv, helt lik de som vandrade på Hindenburgs
gator. Det fanns inget utrymme för tvivel. Enar hade funnit sitt eget och
alla andra muterade djurs ursprung, här i enklavens mörker. Han hade hit-
tat mutanternas Eden.*

Dexter läste en skylt som prydde glastankens underkant.

*"Vulpes Sapiens. 20 specimen skickade till Biobunker IX (Station Aros)
för utplantering och övervakning."*

...KÄRA UNDERSÄTAR, TROGNA TJÄNARE. JAG TALAR TILL ER I DAG, SOM EN FAR TILL SINA OROLIGA BARN, FÖR ATT SKINGRA ALLA RYKTEN OCH LÖST SKVALLER SOM ÄR I SVANG EFTER BESKEDET ATT VI NU ÄR I KRIG MED ELYSIUM III. VÅR SAK ÄR RÄTTFÄRDIG, VÅRT MÅL ÄR ÄDELT, OCH VI KOMMER ATT ÖVERVINNA VÅRA FIENDER. TILL ALLA ER SOM KANSKE OROAR ER FÖR DEN STUNDANDE BATALJEN VILL JAG BARA SÄGA: HÄR I DJUPET ÄR VI SÄKRA. HÄR KAN FIENDEN INTE NÅ OSS. VÅRA MURAR ÄR TJOCKA, VÅRT FÖRSVAR ÄR STARKT, SÅ SANT MITT NAMN ÄR KAISER SKARPRÄTTARE. VÅRA GENFORSKARE HAR UTVECKLAT VAPEN MER AVANCERADE ÄN VÅR FIENDE KAN FÖRESTÄLLA SIG. DET STÖRSTA HOTET NU KOMMER INIFRÅN, FRÅN VÅRA EGNA LED. DET ÄR SVÅRT ATT TRO, MEN FLERA FALL AV SPIONERI FÖR FIENDENS RÄKNING HAR AVSLÖJATS I VÅR ENKLAV. FÖRRÄDARE FINNS MITT IBLAND OSS. DET KAN VARA ER GRANNE, ER ARBETSKAMRAT, ER PARTNER ELLER ERT BARN. SÅ HÅLL ÖGONEN ÖPPNA! RAPPORTERA ALL MISSTÄNKT AKTIVITET TILL NÄRMASTE TRYGGHETSOFFICER! DEN MEDBORGARE SOM AVSLÖJAR FLEST FÖRRÄDARE KOMMER ATT BELÖNAS MED ETT STORSLAGET PRIS: DEN ABSOLUT SISTA PLATSEN OMBORD PÅ GENERATIONSSKEPPET NOAK II SOM LÄMNAR JORDEN FÖR SIN EVIGA RESA MOT STJÄRNORNA OM BARA NÅGRA FÅ DAGAR. FRAMÅT, KÄRA UNDERSÄTAR, ALLTID FRAMÅT! MOT STJÄRNORNA, MOT SEGER ÖVER VÅRA FIENDER, MOT EN NY GULDALDER FÖR ELYSIUM IV. VILJA, RÄTT OCH MANNAMOD! KÄRA UNDERSÄTAR, TROGNA TJÄNARE. JAG TALAR TILL ER I DAG...

Det eviga talet

VULPES SAPIENS

20 identiska specimen skickade till Biobunker IX (Station Aros) för utplantering och övervakning.

Skylt på glastank innehållande muterad räv i Genlab Eden II

EPISOD XX: MANNEN FRÅN AROS (NKT-DFP)

Efter ett besök i Undergångens sista dagar möter Kleo någon som han sökt efter länge, och tillsammans hittar de en karta som visar vägen till en legend.

Mannen som låg framstupa över dataterminalen var död. Inte ett förtorkat benrangel som de andra som fanns överallt i enklavens djup, det här liket var betydligt färskare – men tveklöst död. I ryggen hade han ett gapande svartbränt hål, minst två decimeter tvärs över.

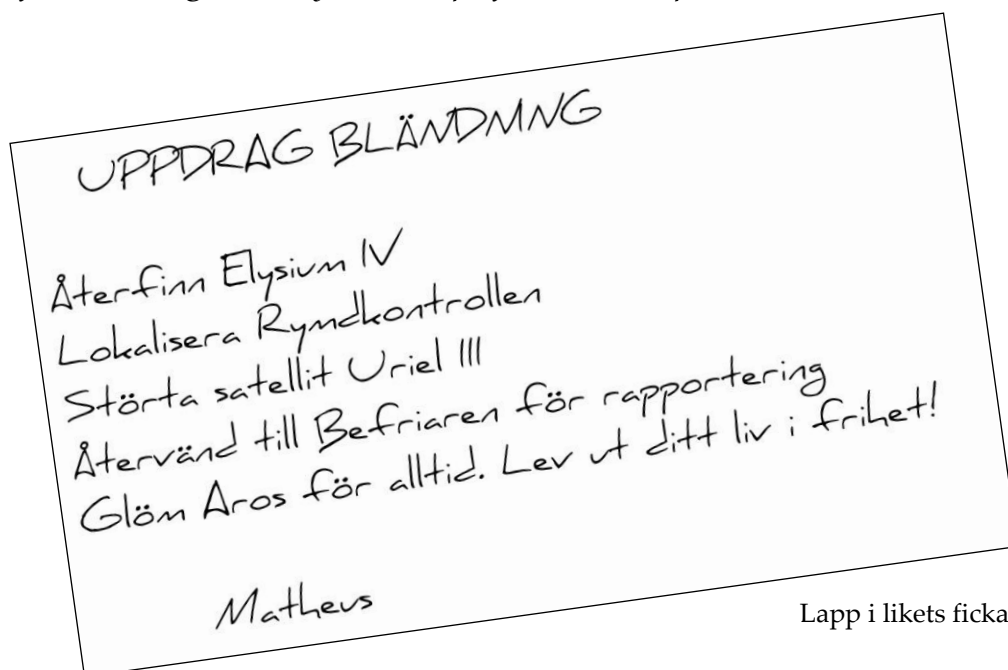
Enar och Kleo smög fram mellan raderna av dammiga terminaler, oanvända i hundratal år. Här i Rymdkontrollen hade Elysium IV:s forskare övervakat uppskjutningen av mäktiga rymdfarkoster på väg mot fjärran solar, bort från denna förintade värld. När psionikern och björnen nu blickade ut genom kontrollrummets enorma glaskupol såg de bara det sista skymningsljuset krypa ned bakom bergen i väster.

Duon kastade oroliga blickar på en krigsrobot som stod stilla likt en hotfull stålstaty, ett tiotal meter från liket vid terminalen. En terrorautomat av värsta sort. En Hämnare. Orörlig. Hade roboten dödat mannen? Var den utslagen, eller bara i viloläge?

Enar lyfte på liket, vars ansikte gav ifrån sig ett sjukligt ljud när den döda huden släppte från tangentbordet. Enar kände direkt igen forndräkten mannen var klädd i. Samma sorts overall hade den märklige självmördaren i Knapperkulla burit. Och trashanken till sektledare som sällskapet mött i Muntermåla och Pirit. I en innerficka fann Enar ett brev skrivet på fornspråk, en dosa snusjord från Lebenwalds Tobak i Nordholmia, samt ett smutsigt ID-kort. Texten på kortet var också forntida, men Enar kände igen dem. Självmördaren i Knapperkulla hade burit ett likadant ID-kort, märkt Biobunker IX. Aros.

Kleo tittade över axeln, bort mot resten av sällskapet. Han mötte sin systers sammanbitna blick, där hon stod i full forntida stridsmundering och flankerad av två av Järnringens resliga soldater. Lilla Adelia. Inte så liten längre. Var hon fortfarande hans kära syster? Hade tiden i Järnringens klor

förvandlat henne? Det fanns ingen tid att ta reda på det nu. Kleo vinkade till sig Dexter. Också han smög fram, ytterst försiktigt för att inte väcka den slumrande terrorroboten. Dexter läste det korta brevet, stavade sig igenom formuleringarna, nyskrivna på forntidens språk.

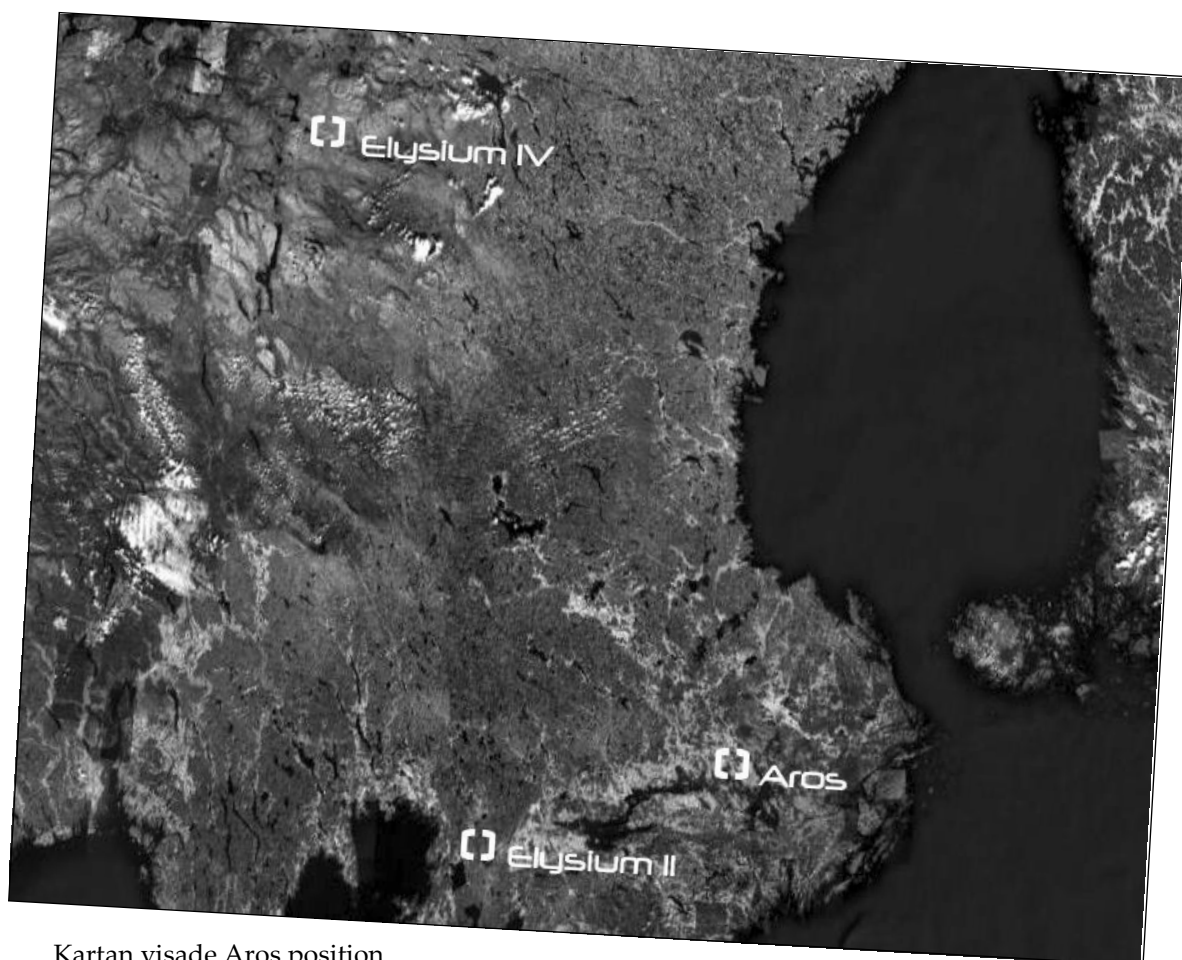

Aros igen. Dexter började knappa på terminalen mannen suttit vid, försökte förstå vad han gjort här. Uriel III. En fornkapsel som kretsat runt jorden. Mannen hade fått den att störta. För drygt två månader sedan. Himlastenen, tänkte Dexter och Kleo. Det måste det vara. Den som ristat ett flammande spår över natthimlen just när de mött trashanken och hans bisarra följe på Sockertorget i Pirit i augusti. Vad var det trashanken hade sagt?

"Aros, ditt mörker når oss inte längre."

Men vem var Matheus? Och Befriaren? Dexter knappade vidare på tangenterna. Fick upp en karta på skärmen, Pyrisamfundets konturer mot Österhavet lyste bekanta i grönt mot blått. Linjer över skärmen visade Uriels irrfärder. På kartan var Elysium IV tydligt markerad. Likaså Elysium II, den kända enklaven i Askerdal. Och Aros. Dexter kunde inte tro sina ögon när han såg den vita markörens position.

Aros, myternas och sagornas biobunker, låg i Hindenburg.

Kartan visade Aros position

Efter fyndet av projekt Eden II och de muterade djurens ursprung i provrören där hade sällskapet fortsatt sin utforskning av genlabbet. Nästa upptäckt var lika omskakande. I en sal märkt "Projekt Titan" fann de ett tjugotal mumifierade lik i labbrockar. I ett sarkofagliknande stenbord de där under en märklig svart låda – en mummelkub, en av forntidens märkligaste manicker, kapabel att spara en persons sinnesintryck och spela upp dem för någon annan.

Kleo slog på tingesten. Han fick följa Kaiser Skarprättares sista dagar, som en fripassagerare bakom ögongloberna. Kaiser var sjuk. Döende. Prover togs från honom. Han skådade in i cell. En man där inne slukades av ett vidrigt monster, inte olikt Styggelsen som nu hemsökte Elysiums centrum. I nästa scen satt Kaiser själv i cellen. Fylld av förväntan. Så kastade sig den snigelartade mardrömmen

över honom. Det sista Kaiser kände var hur hans medvetande slets i stycken. Chockad slängde Kleo mummelkuben ifrån sig.

En metallport ledde till ett inre laboratorium. Där fanns fler stora glascylindrar, sex stycken. I dem flöt motbjudande genetiska skapelser, lika Styggelsen men mindre. Ofärdiga. Nära cylindrarna fanns två celldörrar, den ena märkt VII och den andra VIII. Kleo kände igen dem. I någon av dem hade Kaiser mött sitt öde.

Dexter fann en dataterminal som avslöjade vidunderliga fakta om Projekt Titan, Kaisers hemliga vapen. Dessa vidriga varelser var framodlade ut Kaisers egen tumör. De första sex försöken misslyckades. Titan VII hade "basala psioniska krafter" men sågs ändå som ofullständig. Titan VIII uppfyllde Kaisers drömmar. Den kunde "assimilera" sina offers förmågor och kunskaper genom att rent fysiskt sluka dem. Kaiser kallade förmågan *Fons Paradisi* – "paradisets källa". Kaisers skapelser kunde inte förhindra att fiendeenklaven Elysium III bombade Elysium IV med ett förödande asteroidvapen. Men när fiendens arméer strömmade in för att avsluta jobbet sattes de båda titanerna in i slutstriden. Hellre än att dö lät sig Kaiser själv slukas av Titan VIII.

I ett frysskåp hittade Enar ett provrör med en ljusblå vätska, märkt *Virusprototyp Hades*. Han hade funnit det mäktiga forngift som Flårians far och den mystiske mannen i uniform förgäves hade sökt efter, det som skulle användas mot "Nidingen". Terminalen här i labbet visade att viruset var tillverkat för att vid behov terminera Titan-varelserna.

Dexter ville gärna stanna i Eden II och utforska labben mer, men Kleo hade bråttom att leta upp sin syster. Ute i monorailstationen drabbade sällskapet plötsligt samman med en patrull från den mutanthatande Vita Kåren, ledd av en PSIPO-agent. BPM var här. Dexter sprängde fienderna i bitar med en energigranat. När röken skingrats visade sig Järnringen. Osvald Junior med fem tungt rustade soldater, stormtrupp Medusa. Och Adelia. Kleo mötte sin syster.

Järnringen var ute efter Hadesviruset. Osvald läste Enars tankar och visste att han hade giftet i sin packning. Han påstod att viruset var ett vapen mot psimutanter. En dödligt smittsam farsot som bara

drabbade psioniker, i bästa fall bara raderade ut deras i krafter men oftast slutade i plågsam död. BPM ville ha viruset, sade Osvald. En ynka droppe kunde döda eller oskadliggöra varenda psimutant i Hindenburg. PSIPO:s högste ledare Serafim Wickel fanns i enklaven med ett helt kompani från Vita Kåren. Viruset måste förstöras, sade Osvald, och krävde att få provröret.

projekt titan

2295-02-12
Besvikelse. Än en gång. Titan VI självdöd efter 49 minuters existens utanför tillväxtkammaren.

2295-05-29
Vår käre ledare Kaiser Skarprättares tillstånd avsevärt försämrat. Nytt prov taget från tumör. Ny mutation av Virus X redo för test.

2295-07-19
Högkvarteret meddelar att krigstillstånd är utlyst mot Elysium III. Vi får inte misslyckas nu. Vi är så nära.

2295-07-28
Äntligen framgång! Titan VII visar betydande livskraft. Basala psioniska krafter. Primitiv intelligens. Nästa steg i testprocessen: assimilering.

2295-07-30
Återigen besvikelse. Assimilering misslyckad. Subjekt: Milos Perrier, dömd mördare. Titan VII uppvisar inga förändringar. Förfrågan till högkvarteret om eventuellt militärt bruk. Annars terminering med Hades-virus.

2295-08-12
Nytt tumörprov taget från Kaiser. Rykten om anfall från Elysium III. Titan VIII är vår sista chans.

2295-10-23
Titan VIII uttagen ur tillväxtkammare. Assimileringstest omedelbart inlett. Subjekt: Radovan Matis, psioniker, psykopat, dömd mördare. Sigismund och Biff Karpov, tvillingbröder, dömda mördare.

2295-10-24
Framgång! Efter assimilering uppvisar Titan VIII markant ökad intelligens och psionisk styrka. Projekt Titans mål är uppnått: Ur Kaiser Skarprättares cancersvulst har vi grävt fram den blinda viljan att dominera, FONS PARADISI, och skapat den högsta formen av liv. Kaiser allt svagare, men nöjd. Kommentar: "Låt fienden komma, ty nu är vi oöverbinnerliga".

2295-11-12
Elysium III har aktiverat sitt asteroidvapen. Beräknat nedslag om 43 minuter. Logisk följd: garanterad ömsesidig utplåning. De Utvalda borrar rymdskyttefärder till generationsärken Noak II. Ynkryggar.

2295-11-13
Högkvarteret totalt förintat. Fiendens markstridskrafter har nått enklavens centrum. Vi ser slakten på våra monitorer. Civila försöker fly till utvärlden. Vi stannar. Fienden anar inte vad som väntar. De har inte sett våra titaner.

2295-11-14
Ironiskt. Nu, när döden närmar sig här i djupet, har vi gjort den största upptäckten av alla. Som oväntad sideeffekt av assimileringen har Titan VIII övertagit subjektens medvetanden. De manifesterar sig växelvis. Revolutionerande. Anden är köttslig. Kunskapen följer oss till vår grav.

2295-11-16
Kaiser, knapp talför, kräver att själv bli subjekt för assimilering av Titan VIII. Vi gör honom till viljes. Fasansfullt. Titan VII och Titan VIII utsläppta för att delta i försvaret av enklaven. De är våra hjältar nu. Vi inväntar slutet.

Adelia vädjade till Kleo. Men hans hat mot Osvald tog överhanden. Järnringenagentens roade smil förvandlades till ett skri av smärta när Kleo lät honom flamma upp i en eldkvast. Medusasoldaterna öppnade genast eld. Kleos kraftfält brändes ut och han föll till marken med en svår skottskada i benet. Trots faran för Adelia slungade Dexter ännu en handgranat. Hon klarade sig undan, men två Medusasoldater föll. Med ett telepatiskt vrål skrek Adelia åt alla att sluta skjuta och drog ned en illusorisk regnridå mellan kombattanterna, och till slut bedarrade striden. Till Kleos förtret hade Osvald överlevt, illa brännskadad.

Adelia sade att det fanns en dos till av Hadesviruset i enklaven, i ett psi-forskningslabb på en plats som kallades Rymdkontrollen. Under stor ömsesidig misstro slog sällskapet följe med Adelia och Järnringen. De aktiverade ett monorailtåg och åkte genom de mörka tunnlarna till en hiss som förde dem upp till bergets topp.

Omtumlade av upptäckten av Aros position fortsatte Enar, Kleo och Dexter sin utforskning av Rymdkontrollen. Tiden var knapp, det gällde att hitta Hadesviruset innan BPM:s hejdukar gjorde det.

De steg in i en mäktig sal. Fylld av svarta stolar, bord och breda soffor. En bar. Biljardbord. Tveklöst hade det varit en fin restaurang eller nöjeslokal, belägen under Rymdkontrollens glaskupol med enastående utsikt över bergsmassiven utanför. Men något hade hänt. Någon hade levt här. Många. I ett hörn låg en stor hög fornsopor, mest trasiga glas, bestick och förpackningar i plasticks. Vid den motsatta väggen låg ett tjugotal madrasser av skumplasticks utspridda, immuna mot tidens tand. Under vita skynken i ett hörn låg fyra lik, döda sedan århundraden.

På ett bord hade någon lutat ett papper mot en tom blomvas. Som om det placerats där för någon att läsa. Dexter tog försiktigt upp det gulnade brevet. Handskrivet. Han läste.

Till den det vederbör

Mitt namn är Beatrix Skarprättare, utsedd att föra talan för den lilla skara som överlevde anfalllet mot Elysium IV. Timmen är slagen, det är dags för oss att lämna vårt hem. Alla våra förnödenheter är slut. Striderna i stadens djup verkar ha bedarrat, men ingen av de spanare som vi har sänt ned har återvänt. Något ondskefullt finns kvar där nere. Vi kan inte stanna längre.

Ni som läser dessa rader, vem ni än är, ska veta att det är med tunga hjärtan vi beger oss ut i den sargade utvärlden. Vi går till fots mot sydost, mot värmen och mot havet. Vårt mål är Biobunker IX (station Aros). Vi har tappat all kontakt med forskarlaget där, men där finns förnödenheter och enligt våra satellitanalyser är jorden där sund nog att leva av.

Vi räknar inte med att överleva. Mina tankar går till de Utvalda, stjärnfararna i generationsarken Noak II som nu är på färd mot en ny och oförstörd värld i rymdens svarta djup. Mänsklighetens hopp står nu till dem.

Men ni som läser detta ska veta att vi kämpade in i det sista, vi människor från Elysium IV och min trogna tjänare, roboten VAX-10. Jag kan inte ge upp hoppet att vi ska klara oss. Överleva mot alla odds i denna värld vi själva lagt i sot och aska. Om inte för min skull så för barnet som växer i mig. Han ska heta Maximilian.

Brevet från Beatrix

Dexter häpnade. Denna Beatrix var mor till Maximilian Skarprättare, myternas hjälte som långt senare skulle ge sitt liv i slaget mot den fruktade

mutanthövdingen Hydran. Segern blev grunden för Hindenburg, för hela Pyrisamfundet. Den legenden hade varenda rännstensunge i Pyri hört till leda. Sagorna sade att Maximilians släkt kom från Elysium IV. Detta brev bevisade att sagan var sann.

En av Medusasoldaterna ute vid hissen väste en varning. Ögonblicket senare sprängdes hissdörren upp och eldsflammar spyddes upp ur hisschaket. Upp klättrade Vita Kårens hårdföra mannar. Hjältarna drog sina vapen, gjorde sig redo för kamp. Då hördes tunga, metalliska steg från kontrollrummet. Terrorautomaten hade vaknat...

EPISOD XXI: ETT GIFT MELLAN BROR OCH SYSTER (NKT-DFP)

Efter en våldsam batalj mot en dödsmaskin från forntiden slits Kleo mellan sin syster och sina vapenbröder, men räddas ur dilemmat av en dålig nyhet.

Det var något fel på Enar. När Kleo, Dexter och Flårian kom ut från psi-labbet och dörren gled igen bakom dem höjde han hotfullt sin rasslande motorsåg. Men björnens blick var inte aggressiv. Den var plågad.

"Kan...inte...styra...mig...själv..." pressade han fram, som om käkarna varit gjutna i bly.

Intill björnen stod Osvald Junior. Fortfarande sotig och svedd av Kleos psioniska flammor, men det förhatliga smilet var tillbaka på hans smala läppar. Enar hade stannat här ute vid hissen för att vakta Osvald medan de andra letade efter den andra dosen av Hadesviruset. Något hade uppenbarligen gått snett.

Flårian drog sin värja mot Järnringenagenten.

"Släpp Enar! Nu!"

Osvald svarade inte. Han log brett. Adelia, Kleos syster, tog till orda. Skuld vällde upp i hennes mörka ögon. Men blicken var stadig.

"Det är jag som kontrollerar björnen. Kleo, min bror, jag är så ledsen. Du måste förstå. Så mycket står på spel. Hadesviruset måste förstöras till varje pris. Ingen psioniker är trygg så länge det existerar. Ni måste ge provröret till oss. Nu."

Sällskapet hade hukat i rummet med brevet från Beatrix medan Vita Kårens soldater mejades ned till sista man av hämnarrobotens plasmastrålar utanför. Sedan gick de till anfall mot automaten. Men Dexters energigranat missade sitt mål och Flårians plasmakarbin klickade i sämsta tänkbara stund. Enar stormade fram med sin motorsåg och slet upp stora hål i robotens rustning, men mördarmaskinens egen sågklinga trängde genom hans sköld och sårade björ-

nen svårt i armen. Det såg mörkt ut, men till sist föll roboten efter ett välriktat skott från Flårians pålitliga zonbössa Muskö-dundret.

Efter striden utforskade Dexter, Kleo och Flårian psiforskningslabbet i Rymdkontrollen med Adelia och de två Medusasoldater som ännu levde. Enar, vars sår läkte i muterad hyperfart, stannade kvar och vaktade Osvald Junior. I labbet fanns en samling märkligrum och manicker, som alla tycktes ha syftat till att förstärka eller störa psioniska förmågor.

Under utforskningen tog Adelia telepatisk kontakt med Kleo. Hon erbjöd brodern att inträda i Järnringen, så som han sagt att han ville göra när syskonen skildes åt i Musközonen ett halvår tidigare. Järnringens ledare Kreon hade sagt att Kleo var redo nu, sade Adelia. Kleo visste inte vad han skulle svara. Kämpande med motstridiga känslor bad han att få tänka på saken.

I ett laboratorium fann Dexter och Flårian den eftersökta dosen av Hadesviruset. De krävde tid att överlägga i enrum om hur giftet skulle hanteras, och skickade ut Adelia och Medusasoldaterna i förväg till Enar och Osvald.

Dexter, Flårian och Kleo stod handfallna. Vad skulle de göra? Kleos känslor slet honom åt två håll. Åt vännerna. Kunde han svika dem nu? Åt systemen. Han skulle göra vad som helst för henne. Men var hon samma Adelia som han sökt efter i så många år?

Det måste finnas en lösning.

"Vad ska vi med Hadesgiftet till? Vi behöver det inte. Och det skadar bara oss psioniker, inte människor och mutanter. Järnringen kan inte använda det mot någon annan."

Flårian, med värjan ännu dragen, fräste mot Kleo.

"Menar du att vi bara ska ge dem viruset? Är du galen? Aldrig i livet!"

För sin inre blick såg aristokraten filmbilderna på sin far och mannen i uniform, som sagt att giftet skulle brukas mot något han kallade Nidingen. Vad det nu var.

"Min far skulle aldrig ha riskerat att resa hit om inte giftet behövdes för något viktigt. Och Järnringen är ju maktgalna, de vill ta över världen. Med Hadesviruset i våra händer är vi säkra mot dem. Det blir terrorbalans."

Flårian spände ögonen i Adelia.

"Hör nu på fröken, om du inte genast släpper Enar och låter oss gå så krossar vi provröret här och nu."

Hennes blick var trotsig.

"Gör det. Döda oss. Men Kleo dör också. Kan du leva med det på ditt samvete?"

Då knastrade det till i en av Rymdkontrollens uråldriga högtalare. Det var Athena, den märkliga centraldatorn med många skruvar lösa.

"Herr Skarprättare? Flårian? Förlåt att jag stör."

Alla lystrade till, tittade uppåt hörnet i taket som ljudet kom från.

"Förlåt att jag har tjatat så på dig att reparera kärnreaktorn. Du behöver inte tänka på det mer nu. Jag har hittat några andra som har tagit sig an den uppgiften. Mycket vänligt. De är på väg till kraftverket nu. Snart vaknar mina robotar. Snart är alla inkräktare borta, tro mig. Då blir det lugn och ro här i Elysium igen."

BPM, tänkte sällskapet i en unison tanke. Mutanthatarna hade antagit Athenas uppdrag. De måste vara galna. Men för Kleo var den dåliga nyheten en räddning i sista stund. En frist för uppgörelsen med Järnringen och Adelia.

"Vi måste samarbeta ett tag till. Vi har ingen tid att förlora. Hinner vi inte fram till kraftverket och stoppar BPM har vi snart 625 skjutgalna terrorrobotar efter oss."

EPISOD XXII: ATHENAS SEGER (NKT-DFP)

Hjältarna besegrar tre gamla fiender men tvingas ändå fly för livet med bara dyrköpta sanningar i packningen.

Dexters högra hand virvlade över det spruckna gamla tangentbordet. I den vänstra handen höll han energigranaten, ännu osäkrad. Släppte han taget skulle det smälla direkt. Men Dexters blick var totalt fokuserad på den uråldriga bildskärmen framför hans ansikte. Forntida tecken dansade i neon grönt över näthinnorna. Han försökte knäcka systemets spärrar. Finna kombinationen som kunde hejda Athenas robotarmé.

"TOTAL ENKLAVFÖRSLUTNING PÅGÅR. T MINUS 17 MINUTER."

Centraldatorns självbelåtna röst ljöd från högtalaren i kontrollrummets tak. Hennes legion av terrorautomater återerövrade nu Elysium 4. Meter för meter. Inget kunde motstå deras förintande eldkraft. Om mindre än tjugominuter skulle enklaven vara förlorad igen, med alla sina forntida skatter och ovärderliga kunskaper.

Om inte Dexter kunde hejda förloppet. Stoppa nedräkningen till enklavens andra undergång.

"T MINUS 16 MINUTER, 30 SEKUNDER."

Enar morrade åt Athenas röst. Flårian vädjade till Dexter.

"Vi kan inte vinna mot automaterna. Vi måste ut. Nu!"

Kleo hade redan rusat vidare längs den långa vattenfyllda tunneln mot enklavens centrum. Efter sin flyende syster. Men Dexter vägrade ge upp. Vägrade mista enklaven de kämpat så länge för att nå. Fornprakt som denna skulle han aldrig finna någon annanstans. Aldrig se igen.

"Stick ni. Vissa saker är värda att dö för. Jag stannar."

"TOTAL ENKLAVFÖRSLUTNING PÅGÅR. T MINUS 16 MINUTER."

Enar suckade tungt.

"Okej, lille man. Du har fem minuter. Sen bär jag ut dig."

Dexters två hjärnor kämpade febrilt mot forntida krypton, datalås och brandväggar. Han kände hur Athenas osynliga hand kämpade emot varje

drag han gjorde, försökte låsa varje digital dörr han öppnat. Men Dexter var ostopptbar, båda hjärnorna flödade av genikraft. Finn och Dexter var på samma sida i dag. Athena kunde inte stå emot. Med en sista knapptryckning nödstoppade han hela kraftverket.

Ljuset försvann på ett ögonblick. Svärtan var total.

Dexter såg ingenting. Lyssnade. Försökte stänga ute ljudet av sin egen hetsiga andhämtning. Av hjärtats dunkande slag. Av kondensdropparna som fortsatte falla från det vittrande taket. Ingenting.

Var Athena... avstängd?

Nej.

Ljuset steg åter i kontrollrummet. Svagare än förut. Men obevekligt.

"RESERVKRAFT PÅKOPPLAD. TOTAL ENKLAVFÖRSLUTNING PÅGÅR. T MINUS 12 MINUTER."

Nej nej nej.

"Kom nu!"

Enar och Flårian skrek åt Dexter. Han släppte allt hopp och sprang. Alla tre vadade i väg så fort de kunde genom det ångande reaktorvattnet som stod knädjupt över golvet. Flårians kortvuxne tjänare sackade efter, nedtyngd av packning.

"T MINUS 11 MINUTER, 30 SEKUNDER."

Under den långa klättringen i hisschaktet från Rymdkontrollen till monorailspåret hade Dexter radioanropats av Dogglas Parker, råskinnet från Lejonorden. Han bad om hjälp, sade att hans patrull angripits av Styggelsens slavar. Dexter uppmanade Dogglas att ta sig till kraftverket. Lite extra vapenkraft mot BPM kunde inte skada.

Dexter lyckades få fart på ett gammalt monorailtåg med några e-pack, och med Adelia och Osvald Junior i släptåg nådde gruppen snart det översvämmade kraftverkets kontrollrum. En våldsam strid tog vid mot Vita Kårens soldater under ledning av den grovhuggne kapten Hulk Hendrik, men mutanthatarna hade ingen chans mot det samlade psioniska anfallet från Kleo, Adelia och Osvald.

Gruppen fann BPM-patrullens ledare, PSIPO-chefen Serafim Wickel som Kleo sargat med psionisk eld i Hindenburg ett drygt halvår tidigare, inlåst i reaktorkammaren. Wickel kunde aldrig över-

leva den intensiva zonsmittan där inne. Vanvettig offrade han sitt liv för att reparera reaktorn och låta Athena väcka sin robotarmé. Den strålningstålige Dexter trotsade faran och gick in i reaktorn. På andra skottet föll Wickel död ner. Men skadan var gjord. Reaktorn fungerade igen. Robotarna hade vaknat.

På vägen ut stoppades sällskapet plötsligt av Osvald Junior och Järnringens Medusasoldater. Han begärde Hadesviruset. Adelia, sliten mellan Järnringen och sin bror Kleo, flydde. Kleo förvandlade Osvald till en eldkvast – något han längtat länge efter – och rusade efter Adelia. De andra besegrade Medusasoldaterna och följde efter.

Ute i kontrollrummet stoppades sällskapet av Dogglas Parker. Ensam och skadad, men med en osäkrad energigranat i handen. Kunskapen om mutanternas ursprung i Eden II fick inte komma ut, sade han. Sanningen skulle dö här i djupet. Kleo dominerade bulldoggens sinne och tvingade honom att räcka över granaten till Kleo, sedan föll Dogglas för Enars sågklinga.

Serafim Wickel, Osvald Junior, Dogglas Parker. Tre av gruppens ärkefiender var döda. Men det fanns ingen tid att fira. Athenas terrorautomater var på marsch.

"Adelia! Syster! Stanna!"

Kleos rop ekade över enklavens dunkla centrum. Långt där ute, under fornstadens väldiga kupol och dess artificiella stjärnhimmel, såg Kleo svaga ljusblixtar mellan ruinerna. Hörde dova knallar. Robotarmén hade vaknat. Snart var den här. Och någonstans där ute fanns Adelia.

Han kunde inte förlora henne.

Inte en gång till.

Plötsligt var hon inne i hans huvud.

Käre bror, sa hon. Fly härifrån. Sätt dig i säkerhet. Jag kan inte följa med dig. Järnringen skulle döda oss båda. Vi kommer att ses igen. Jag är säker på det. Kleo vägrade lyssna. Skrek rakt ut i protest. Försökte stoppa henne med tankens kraft.

Men Adelia var borta.

"TOTAL ENKLAVFÖRSLUTNING PÅGÅR. T MINUS 7 MINUTER."

Dexter, Flårian och Enar fann Kleo bland rasmassorna vid strandlinjen. De slet honom med sig och började klättra febrilt, upp mot den raserade monorailtunneln som ledde ut till kratersjön. Bakom dem kom robotarna allt närmare. Mörka skepnader höjde dödsbringande fornvapen. Siktade. Dexter nådde tunnelmynningen. Flårian och hans tjänare likaså. Kleo rasade ned, skrapade upp händer och knän, började om. Kom upp. Men Enar, den enorme björnkämpen, kom inte ur fläcken. I ögonvrån såg han en mördarmaskin avfira sitt vapen.

Den glittrande plasmastrålen missade hans nos med två decimeter.

"T MINUS 3 MINUTER, 30 SEKUNDER."

Enar klättrade igen. Hans klor rev i rasmassorna, fick inget grepp. Kroppen för tung. Björnen såg sina kamraters förskräckta miner uppe i tunnelmynningen. Kom igen nu då. Terrorroboten sköt på nytt. Missade inte. Enar vrålade av smärta när en kaskad av gnistor slog ut från hans rygg. Han rasade ner igen. Kände döden flåsa. Skulle inte överleva en träff till. Då slet Flårian fram sitt mäktiga jaktgevär Muskö-dundret och sänkte det mot Enar. Han nådde pjäsens mynning med framtassen, tog tag, slet med all sin björnkraft. Dexter, Kleo, Flårian och hans tjänare höll emot. Tog spjärn. Nu då.

Med ett vrål av ansträngning tumlade Enar upp på avsatsen. Alla kom på fötter och rusade bort genom tunneln.

Femtio meter.

Hundra meter.

Plasmastrålar ven i mörkret. Robotarna var efter dem.

"T MINUS 1 MINUT."

Tunneln tog slut och öppnade sig över kratersjöns svarta yta. Hela sällskapet kastade sig ut. Alla föll. Längre nog att hinna tänka. Sedan slog de ner i det fornsjuka vattnet. Kom frustande upp till ytan, simmade in till den steniga stranden. Låg bara och flämtade, ingen orkade annat.

Uppe i tunneln såg de en mördarrobot. Stilla. Som i givakt.

Maskinerna hade åter förseglat Elysium IV.

Dexter suckade. Så mycket kunskap förlorad. Så många fantastiska fornpnylar kvar i djupet. Till ingen nytta.

Men helt lottlösa var inte sällskapet. Dexter körde ner handen i sin genomblöta ryggsäck och drog fram en svart kub. Den var oskadd. Mummel-

kuben. Beviset för deras makalösa bedrifter. På den minnesinspelande mirakelmanicken fanns Kaiser Skarprättares sista dagar bevarade. Och på den hade de spelat in sina egna upptäckter. Det fasansfulla Projekt Titan. Projekt Eden II, beviset för mutanternas ursprung. Spåren efter Beatrix, mor till Pyrisamfundets grundare Maximilian Skarprättare. Alla ska få veta, tänkte Dexter.

Flårian fingrade på metalltuben han fäst i bältet. Den var bucklig men hel. Där inne fanns provröret med forngiftet Hades, det dödligaste psivirus världen någonsin skådat. Vad skulle de göra med det? Kanske hans far visste svaret.

Blöta och trötta axlade sällskapet de få ägodelar de lyckats få med sig och påbörjade sin långa och mödosamma vandring upp ur avgrunden. Tillbaka mot Pyri. Hem till gryningsvärlden. Med den kunskap de nu bar på fanns det ingen återvändo. Inget skulle någonsin bli som förut.

EPISOD XXIII: DÖDLIGT SEKELSKIFTE (HMÄ-GIL)

Hjältarnas hopp att finna sanning och upprättelse i Hindenburg sprängs i bitar och i stället möter de nya gåtor och gamla fiender.

Flårian läppjade på det dyrbara glaset, fyllt av finaste Kruutkonjack från Pirit. Hans fars favorit. Den nötta länstolen han satt i, vänd mot eldstaden här i godset Klanghems mörka salong, var också faderns. Liksom pipan i dyraste dysterträ som pyrde i Flårians hand. Han stirrade in i elden. Lågorna dansade retfullt runt veden, likt svaren på alla gäckande gåtor.

Flårian suckade tungt.

"Jag är ledsen att jag inte har några svar att ge dig, unge herr Flårian. Kanske en kopp varm mjölk, så sover du bättre?"

Den glosögde butlern Nixon fick bara en huvudskakning till svar. Flårian var förlorad i tankar. Nixon hade sagt att hans far Lothar hade lämnat hemmet i oktober för att resa på ett uppdrag av största vikt. Sedan dess var han spårlöst försvunnen. Och modern Vajlet, utom sig av oro, hade åkt till sin syster i Skarpnäck.

Typiskt, tänkte Flårian bittert. Under hela uppväxten hade fadern stängt honom ute. Aldrig lekt med honom. Aldrig tagit honom med på sina resor. Aldrig berättat om sina äventyr. Aldrig visat närhet och förtroende. Aldrig någonsin. Allt var så förmökat hemligt hela tiden.

Precis som nu.

Vad hade Lothar gjort i Elysium IV, över en månad innan Flårian och hans vänner hittade dit? Vem var den uniformerade mannen han talat med på Athenas film? Kejsar Thorulf själv? Men var fanns de nu? Och varför hade Athena kallat Flårian "herr Skarprättare"? Fanns det ett samband?

"Jo, herr Flårian, det var en sak..."

Nixon tvekade.

Flårian tittade upp, avbruten.

"Det är säkert inget. I somras, när herr Lothar hade gjort dig ... arvlös, hörde jag honom prata med fru Vajlet. Han sade att ville förklara allt för dig någon dag, men att det var för farligt då."

"Jag vet", svarade Flårian avmätt.

"Han skrev samma sak i ett brev till mig."

"Jo", fortsatte Nixon.

"Men han sade något mer. Han sade att han hoppas att du fortfarande ska se honom som din far när allt detta över."

Hemresan från Elysium IV i den bistra midvintern hade varit lång och hård, men sällskapet nådde till sist Nordholmia och kunde varna för Baronens stundande anfall. Sedan fortsatte gruppen mot Pirit, det var ju trots allt "Översten" Rufidor Ludom som hade sänt dem på uppdraget att finna enklaven.

Den gamle fyndhandlaren tog emot hjältarna med stor glädje, blandad med viss besvikelse över att de inte fått med sig mer fornynd. Dexter, alltid på sanningens sida, ville berätta för hela Pyrisamfundet om upptäckten av Elysium IV, och Översten var inte sen att sprida nyheten. Snart var hjältarna förstasidesstoff i Polisgazzetten igen. Många, särskilt mutanter och knegarfolk, hyllade dem som hjältar. Andra, anförda av Kejsarens Överhistoriograf Jeremias Silfverhiessa, avfärdade dem som lögnare och lycksökare.

I början av december överskuggades kontroversen av nyheter från norr: Baronerna och hans rallare anföll Nordholmia. Men Norra Gränsbataljonen var redo och banditkungen saknade sitt dödståg Götterdämmerung. Attacken slogs tillbaka och rallarna skingrades, men Baronerna själv försvann i tumultet.

Mot Hindenburg

Efter ett tokjosindränkt hjulefirande hemma hos Översten avreste Flårian, Dexter och Kleo mot Hindenburg. Björnen Enar var inte med, som sergeant i samfundets armé var han tvungen att stanna i Pirit för att avlägga sin mycket omfångsrika rapport om händelserna i norr.

Hindenburg

HINDENBURG

ÄRGÅNG 22 - VECKA 52 - ÅR 99 PT

PRIS: 1 KREDIT

Stolt Drake utnämnd till chefsexplorator

Snart ett år efter Manfred Lunds försvinnande i Milaskogens djup har kejsar Thorulf Skarprättare officiellt förklarat chefsexploratorn död. PG sörjer! Lunds position har nu förärats hans forne ställföreträdare, Linus Drake. "Jag faller en tår av sorg över Manfreds död, och en tår av stolthet över att jag nu kan driva hans viktiga arbete vidare", säger fuktögd herr Drake - som samtidigt ersätter Herbert Vattimo som Fornridskommissarie och därmed stiger in i maktens allra innersta cirkel.

Ännu en hög officer offer för egen sabel

Stabsgeneral Torböön Granat påträffades i veckan död i sitt residens i Garnisonen. Hans egen sabel var inkörd i bröstet, golvet fullt av blod. Rysligt! General Granat är den sjunde pyriskas officer som skurit sig själv till döds de senaste månaderna. Liksom de tidigare sex var Granat känd förespråkare för de muterades rättigheter, och föreslog nyligen att de övre officersgraderna öppnas även för mutanter - ett dåraktigt förslag som genast avslogs av överbefälhavare Aston Schiöld.

Omstridda zonfarare talar på Peckwick-klubbens nyårsfest

Den skara omtalade zonfarare från Pirit som kallas Björnstiernas Bästingar - Flårian Altklang, Dexter Finn, Kleo Kox och björnen Enar - är huvudtalare på Peckwick-klubbens stora nyårskalas i Aurorasalen. Ämnet är förstås sällskapets remarkabla påstående att de funnit den försvunna enklaven Elysium 4, och därmed viktiga fynd från kejsarätten Skarprättares historia. Överhistoriograf Jeremias Silfverhiessa fräser till: "Lillpojken Altklang och hans hejdukar är lögnare och lycksökare, och säkert psioniker också! Och är det inte lite väl lågligt att den hävdar att galna terrorrobotar har tagit över enklaven, så att ingen annan kan åka dit och motbevisa deras påhitt?"

Nordholmia slickar sina sår

Nordholmia återhämtar sig efter Barons vildsinta anfall. Tre veckor efter det blodiga slaget mot Rallarna från vildmarken har det mesta av skadorna i Verkstaden och Nya Haga röjts upp. Trots långa brödköer och bister kyla är humöret gott. "Det kunde varit värre", huftrar societetsdrottningen Elvira Päschen. "Hade inte Flårian Altklang och hans vänner varnat oss för Barons attack skulle vi varit döda allihop". Borgmästare Bonner dock pressad. Rykten florerar att guvernör Yulia Wrede tänker införa direkt kejsarstyre i Nordholmia.

Var är kejsaren?

Inget sedvanligt nyårstal väntas från Kejsar Thorulf Skarprättare i år, meddelar Gryningspalatset utan att ange orsak. PG undrar - var håller monarken hus? Majestäten forisätter att utfärda dekret och lagar, men har inte själv synts till på över ett halvår. Planerar kejsaren krig mot Gotland? Mot Ulvriket? Något storslaget väntar säkert runt hörnet. Skarpa ögon har noterat att Lothar Altklang, notabel aristokrat som anses ha kejsarens öra, också saknats i Hindenburg en längre tid.

von Hartman till Åland

Bland de namnkunniga zonfarare som lockats till den plats på Åland där den fasanfulla himlastenen slog ned i augusti finns ingen mindre än Zander von Hartman. PG:s källor såg honom angöra hamnen i Skrämsaviik. Om hans berömda nevé Adelia von Hartman är med på expeditionen är okänt.

Karneval gästar Hindenburg

Lagom för att sprida glädje till nyåret kommer den kringresande karnevalen från norr som kallar sig Cirkus Babar till Hindenburg. Se sällsamma styrkeprov, famösa fasligheter, lustig luftakrobatik och muterade missfoster! Cirkustältet står vid stadens västra infart.

Styv på puffran? Sug i kopparna? Karl för ditt svalg?

Då är Kruut drycken för dig!

Förutom två doser Hadesvirus hade trion en rad brännande frågor i packningen: Hur hade det gått för Manfred Lund, som skiljts från sällskapet i Nordholmia för att söka upp kejsaren och avslöja Linus Drake som förrädare? Var fanns Flårians far, och vad hade han gjort i Elysium IV? Vad var Nidingen? Och exakt var låg Aros?

Till råga på allt hade gentledjuren Knold och Toth inbjudit hjältarna att hålla tal om sin enklavresa på Peckwick-klubbens stora nyårsbaluns i Aurorasalen.

Framme i Hindenburg på nyårsaftonen tog sällskapet in på Hotell Esplanad, huvudstadens finaste och helt nära Aurorasalen i det myllrande marknadsdistriktet. Veckans nummer av Polisgazetten väckte genast oro. Kejsar Thorulf Skarprättare hade varit märkligt frånvarande den senaste tiden, stod det. Manfred Lund hade officiellt dödförklarats och Flårians ärkefiende Linus Drake utsetts till efterträdare som kejserlig chefsexplorator.

Vad hade hänt Manfred? Gruppen befarade det värsta.

Pyrisamfundets första sekelskifte var bara timmar bort, och det var dags för hjältarnas stora framträdande. Just innan trion klev upp på scen fick de syn på kvällens talarlista, vars sista punkt gjorde dem både glada och förbryllade. Var den "efterlängtade grisherre" som utlovades som hemlig hedersgäst Manfred Lund?

Sällskapets berättelse om Elysium IV väckte enastående beundran och fascination i Aurorasalen. Dexter hade kopplat samman mummelkuben från Eden II med hologramprojektorn som Flårian hade släpat hem från Rymdkontrollen. Med sådana bildbevis kunde ingen tvivla på deras berättelse. Åhörarna, Hindenburgs muterade grädda och många mänskliga gäster, gapade förstummat.

Explosiv final

Applåderna dånade och frågorna ville aldrig ta slut, men till sist kunde sällskapet ta en välförtjänt paus i den friska nyårsluften på Aurorasalens balkong.

Då förvandlades världen till eld och rök. Den mäktiga festsalen flög i luften i en gigantisk explosion.

PROMINENTE ORATORER VID
PECKWICK-KLUBBENS NYÅRSBALUNS

FLÅRIAN ALTKLANG, DEXTER FINN,
KLEO KOX & BJÖRNEN ENAR

UPPTÄCKTEN AV ELYSIUM 4 - HISTORIEN OM EN FÖRSVUNNEN
ENKLAV, HUR DEN ÅTERFUNNES OCH HVAD SOM DÄRI SKEDDE.
VÅRA HJÄLTAR FÖRTÄLJER.

BARRITON LANTMAN

MORGONLJUSETS SKIFTNINGAR ÖFVER HEDEMORA HELL.
EN KONSTNÄRLIG BETRAKTELSE ÖFVER TEKNIKEN ATT FÅNGA
GRYNINGENS NYANSER MED PENSEL OCH DUK.

JÖNTZ BELUGA

FRÅN ZONKORV TILL BELUGAKULOR - EN EXPOSÉ ÖFVER
PECKWICK-KLUBBENS BETYDELSEFULLA INFLUENS PÅ
SAMTIDA PYRISK KULINARIA.

HEMLIG HEDERSGÄST

DIT OCH TILLBAKS - OM DEN LÅNGA FRÅNVARON, DESS SYFTE
OCH STORA FÖRTJÄNSTER. EN EFTERLÄNGTAD GRISHERRE ÅTERVÄNDER.

När Flårian, Dexter och Kleo fick sansen åter låg de i snön, sarga-
de och brända. Aurorasalen hade förvandlats till en rykande krater.
Överallt låg döda och sårade. Också Kleo var svårt skadat i benet,
och släpades iväg till närmaste sjukstuga. Flårian sökte förgäves ef-
ter Manfred i tumultet. På sjukstugan mötte sällskapet duon Knold
och Toth. Flode Knold var dödligt sårad, och trots Dexters återupp-
livningsförsök drog gentlegåsen sin sista suck. Hans hundkompan-
jon Oliver Toth var förkrossad och krävde att hjältarna skulle straffa
de skyldiga till sprängdådet.

Tårögd berättade herr Toth att Manfred hade varit i Aurorasalen,
förklädd till vildsvin. Han hade varit i Hindenburg en tid men inte
kunnat nå kejsaren och därför gått under jorden. På nyårskalaset
skulle han framträda och avslöja för världen att han levde. Om Man-
fred överlevt smällen visste inte Toth, inte heller var gömt sig.

Efter att ha hindrat en läkare från att amputera benet på Kleo och
i stället pumpat i honom en forntida läkedrog och satt honom i en
rullstol lämnade sällskapet sjukstugan. De ville undersöka atten-
tatsplatsen, men motades bort av vresiga stadsgardister som hån-
fullt kallade Flårian "mutantkramare".

Seklets första dag

Följande morgon, det nya seklets första, vaknade Hindenburg i
chock och djup förstämning. Ett extranummer av Polisgazetten be-
rättade att över hundra liv krävts i Aurorasalen, däribland krut-
magnaten Pluto Dunder och delikatesshandlaren Eufild Piaff. Den
muterade Lejonorden – som alltid sett Peckwick-klubben som över-
löpare och förrädare mot mutanternas sak – hade tagit på sig skul-
den för dådet i ett brev till tidningen. Men källor inom Lejonorden
förnekade samtidigt att de var inblandade, stod det.

Hursomhelst växte ilskan mot Lejonorden och mot mutanter i
allmänhet. Mutantfientliga demonstrationer syntes på stadens gator.

Medan Dexter och Flårian gick tillbaka till herr Toth på sjukstu-
gan besökte Kleo Hindenburgs kejsarliga kartografkontor. Med
hjälp av sin nyvunna ryktbarhet lyckades han få ut kartor över klo-
aksystemet under staden. Han misstänkte att bombmännen hade ta-

git sig in i Aurorasalen på det viset, och dessutom kanske Aros dol-
des någonstans i djupet? Utanför märkte Kleo att han var skuggad
av en skum räv i hatt, men förföljaren försvann i vimlet.

Kleo sökte också kontakt med sin mentor Traum i Våktarna. Han
svarade på telepatisk väg men var ännu mer gåtfull än vanligt, och
kunde inte hjälpa till i utredningen.

Polisgazetten

HINDENBURG
ÄRGÅNG 23 - VECKA 1 - ÅR 100 PT
PRIS: 1 KREDIT

LÅGORNAS NATT

Sista kvällen på det första seklet den
dystaste i rikets historia. Aurorasalen
sprängd i bitar, över hundra döda.
Ingenting mer sig likt. "Ofattbart",
säger konstapel vid affenlatsplats. Gråt
och oförstående blickar från invånare.
"Nu är måttet fyllt över bredden", till-
står ilsken madam. PG håller med! Alla
PG pratat med överlygga om Lejonor-
dens skuld. Typiskt mutantkråk att ge
sig på sin egen sort. Alla arga, vissa
också ledsna. Folket vill se kraffttag
mot våldsälskande mutantsabotörer.
Situationen ohållbar. Det krävs hand-
ling! Konstapelskapet uppskattar alla
tips och idéer.

Lejonorden erkänner! Eller?

Brev till PG:s redaktion från Lejonor-
den: "Vi är skyldiga". Samtidigt förvir-
ring - säker källa högt i ordens organi-
sation dementerar inblandning. "Vi är
oskyldiga!" Han tillägger: "Men aning-
en förtjusta!". Vad ska man tro? Ingen
vet men mångt finger pekar ankla-
gande mot Hundängen och missnö-
jesmutanterna i synnerhet. Cassius
önskas till förhör omedelbart! Lejonor-
den ökad för våld och hat, i synnerhet
mot societetens mutanter.

Förnåma namn på dödslistan

Många av Hindenburgs främsta mu-
tanter var på plats när Aurorasalen
sprang i luften. Bara rykande ruiner
kvar. Bland de prominenta dödsfallen
finns kruipatron Pluto Dunder, Eufild
Plaff och Flode Knold. PG beklagar.

Förvirrade vittnen såg i syne

Överlevande från stjärnsmållen på
Aurorasalen påstår från sjuksängen att
de sett den försvunne och nyligt död-
förklarade chefsexploratorn Manfred
Lund smyga runt på kalaset före ex-
plosionen. De måste ha misstagit sig!

Stank och generande odör?
du behöver du en besök hos
AIDA SALTINS
DOFFAFFÄR
Det ligger vid Hydratorget

MOD I HJÄRTAT? STYV PÅ PUFFRAN?
VILL DU TJÄNA PYRISAMFUNDET?
JERNBANEKOMPANIET
BEHÖVER DIG

DELIKATA
ZONBESTAR
...äter du med fördel på
Belugi lustgård
Världens bästa restaurang
med världens bästa kock
Jöntz Beluga

FEMESS
SPEL MAT NJUTNING UNDERHÅLLNING LIV
ERBJUDANDE
SNEDHÅNGD ULKSADEN m MALRÖRA
EN KREDIT!
PASSA PÅ MEDAN DET FINNS KVAR

BIOGRAFEN
Det bästa i staden.

Oliver Toth berättade att Frank-Frank Peckwick, klubbens ledare och ordförande, hade lämnat Aurorasalen strax före smällen. Toth var misstänksam mot Frank-Frank sedan länge, eftersom han inte hade lyft ett finger för att söka efter den försvunne Manfred Lund trots att dennes assistent Nils berättat om överfallet i Milaskogen.

Dexter, Flårian och Kleo beslöt att avlägga visit i Frank-Franks överdådiga residens i Skanshaga. Den ilskne svanen släppte in dem och till deras stora förvåning erkände han att han hatade Peckwick-klubben intensivt och att han i hemlighet var medlem av Lejonorden. Men om de avslöjade honom skulle han förneka allt.

Frank-Frank sade att han lämnat Aurorasalen för att han äcklats så av Peckwick-klubbens medlemmar. Attentatet hade han inget med att göra, sade han, och sällskapet trodde honom.

Den saknade murveln

Dexter funderade på att söka upp sina gamla kontakter i Lejonorden. Kanske visste de något. Men han tvekade, efter hans svek mot Lejonorden i Nordholmia kunde det vara livsfarligt. Sällskapet gick i stället till Polisgazettens redaktion. I utbyte mot en intervju om sina upplevelser i Aurorasalen visade chefredaktören K-G Hlunga upp brevet från Lejonorden. Där stod att motivet till attentatet var deras föreläsning om mutanternas ursprung i Eden II, och Hlunga antydde att bombdådet på något vis var sällskapets skuld.

Just när trion skulle gå röt chefredaktören något till sina underhuggare om en journalist som försvunnit. Denne frilansare, Stafflan Pumpax, hade dykt upp på morgonen och sagt att han hade ett scoop om attentatet. Han skulle bara kolla en sak till och sedan komma tillbaka. Men nu hade många timmar gått.

Sällskapet anade oråd och begav sig direkt till Pumpax risiga lya i hamnkvarteren. De fann murveln sönderslagen och död. Den bakfulle hamnbussen i grannlägenheten visste inget, men i den döde murvelns svalg fann Flårian en kladdig papperslapp med texten: "Lejonorden är oskyldig. Det var Uven som beordrade attentatet."

Kleo kände igen namnet. Hans syster Adelia hade talat om Uven i ett telepatiskt budskap, flera månader tidigare. Hon hade läst Linus

Drakes tankar för Järnringens räkning, och fått veta att Uven var Drakes chef inom Bevara Pyri Mänskligt. Drake gillade inte Uven.

Äntligen en ledtråd. Om lappen talade sanning låg mutanthatan-
de BPM bakom attentatet mot Aurorasalen. Men vem var den mys-

tiske Uven?

Fiender och vänner från förr

På väg från Pumpax lya stoppades gruppen plötsligt av tre råskinn. Snart var slagsmålet i full gång. Busarna var ingen match för hjältarna från Elysium, men i tumultet knattrade plötsligt automateld från ett hustak. Flårian skottsbadades i buken och Kleo räddades bara av att den välbepansrade Dexter kastade sig framför honom.

Skytten flydde över hustaken. Kleo satt fortfarande i rullstol men tog upp jakten i astralform. Han häpnade när han såg vem det var. Krystos Mollberg. Hyrmördaren från Pirit som sällskapet satt dit för mordet på knegarledaren Clementz Ulfhielm – ett mord han faktiskt var oskyldig till. Inte undra på att Krystos ville hämnas. Men var han ensam?

För Flårian var det hög tid att åka hem. Familjen Altklangs gods Klanghem låg bara ett stycke utanför Hindenburg, och den unge aristokraten begav sig dit för att finna sin far och få veta vad han gjort i Elysium IV.

Under tiden beslöt sig Dexter och Kleo för att försöka spåra upp Krystos, han var alltför farlig att ha i hasorna. De gick till mutantha-

ket Klubb Spetsnasse i Hundängen. I kvarteren omkring såg de hur mutanter byggde barrikader och beväpnade sig med påkar. Trots att de flesta av offren var mutanter hade attentatet mot Aurorasalen väckt mycket ont blod mellan Hindenburgs mänskliga och mute-rade invånare.

På Klubb Spetsnasse mötte Kleo och Dexter en gammal bekant – ingen mindre än bookmakern Julius "Smilet" Piaff. Det blev ett hjärtligt återseende, även om paddan var sorgsen över att onkeln Eufild hade dödats i explosionen kvällen innan. Smilet vädjade till Dexter och Kleo att straffa de skyldiga.

Mördaren i fällan

Vem som låg bakom bombdådet visste inte Smilet. Däremot lyckades han raskt ta reda på att en räv som matchade Krystos Mollbergs beskrivning bodde på Pensionat Bison vid Centraltorget. Dexter och Kleo tog farväl av Smilet och gick dit direkt.

Mot en rejäl muta släppte pensionatets innehavare Efraim Sztolle in dem i rävens rum. Det var tomt, sänar som på en hagelbrakare som monterats mot dörren och ett kortfattat brev från en "Max K". Brevet uppmanade Krystos att döda Dexter, Kleo och Flarian men *inte* Enar, eftersom "Store B" ville "mosa honom" själv. Store B? Hade Krystos tagit värvning hos självaste Baron?

Kleo och Dexter gömde sig och väntade på att hyrmördaren skulle komma dit. Flera timmar senare vred någon på dörrhandtaget. Tvekade. Märkte att något inte stämde. Kleo och Dexter avlossade sina dödsbringande hemmabyggen som Dexter byggt av slaktade energivapen från Elysium IV. Dörren sprängdes till småflis. Den onaturligt snabbe Krystos duckade undan Dexters skott men träffades i bröstet av Kleos plasmavapen. Den legendariske hyrmördaren Krystos Mollberg var död. Hans hämndbegär blev hans fall.

Kleo och Dexter hann bara något kvarter från Pensionat Bison innan de omringades av en stor skara hotfulla mutanter. Lejonorden hade inte missat att Dexter var tillbaka i Hindenburg. De drog en säck över hans huvud och släpade honom med sig, ner i en källarlokal på okänd adress i Hundängen.

Säcken över Dexters huvud rycktes bort. Ljuset stack i ögonen, trots att salen han fann sig i bara var upplyst av brinnande facklor. I en halvcirkel bakom honom stod åtta bastanta mutanter, djur och människor, alla med röda pannband. Skenet från facklorna dansade över forntida tavlor på väggarna, alla visade bevingade människor i fridfulla poser. Uppenbarligen mutanter av något slag. Dexter insåg att han befann sig i Lejonordens allra heligaste lejonkula.

En magnetisk stämman steg från skuggorna bortom facklornas räckvidd.

"Du har förrått Lejonorden och dödat mina närmaste medkämpar. Att koka dig i olja och spetsa ditt huvud på en påle vore ett lindrigt straff."

Dexter anade vad som skulle komma men flämtade ändå till när den över två meter långa lokatten majestätiskt trädde fram i ljusskenet. Isblå kattögon naglade fast Dexter vid golvet.

Han hade mött Cassius. Lejonordens mytomspunne ledare.

"Men mina agenter har berättat vad som doldes i Elysiums djup. Jag vet sanningen om Eden II. Och jag vet vilka onda krafter som är på marsch mot oss mutanter här i Pyri. Ett krig är på väg, och i det kriget finns bara två sidor. Vi mutanter måste hålla ihop mot människokräken, inte sant?"

Cassius inväntade inget svar, han svepte pälsmanteln över en tronliknande karmstol och sjönk ner.

"Jag vet att ni utreder attentatet mot Aurorasalen. Jag fäller inga tårar över de usla människohärmare som dog, men Lejonorden hade inget med saken att göra. Det var en provokation. Startskottet för BPM:s infernaliska plan, menad att piska upp människornas hat mot oss. Snart slår deras fälla igen, vänta bara. De måste stoppas. Vi måste avslöja konspiratorerna och släpa fram dem i ljuset. Men Lejonordens agenter är alltför påpassade nu. Vi kan inte synas på gatorna, det är för farligt. Ni, däremot..."

Lodjuret gjorde en konstpaus. Dexter tittade upp, anade vart Cassius var på väg. Mötte lodjurets genomborrande blick.

"Ni, hjältarna från Pirit och Nordholmia, Biörnstiernas Bästringar, kan röra er fritt. Än så länge. Detta storslagna uppdrag faller på era axlar."

Dexter tog sats för att svara, men hejdade sig när han insåg att Cassius inte frågade. Han befallde.

"Först vill jag veta vad ni har kommit fram till i er utredning. Berätta allt. Utelämna inget."

Dexter tog ett djupt andetag. Fylldes av mod han först nu insåg att han hade. Mycket hade hänt sedan han sist var här hos Lejonorden i Hindenburg, knappt ett år tidigare. Han var ingen hunsad gatumutant längre.

"Jag ska berätta. Men först måste du lova mig att inte angripa människorna. Ett krig mellan människor och mutanter har ingen vinnare. Bara förlorare."

Cassius blottade huggtänderna. Såg hånfullt road ut.

"Det där människokräket Altklang som du umgås med har tydligen rört till det i skallen på dig. Jag önskar att jag vore så godtrogen som du. Kriget kommer, vare sig vi vill eller inte. Men nåväl, du har mitt ord. Lejonorden blir inte först att dra blod."

Dexter berättade vad som skett det senaste dramatiska dygnet, men utlämnade allt om Manfred Lund. För säkerhets skull. När han kom fram till namnet Uven avbröts han av Cassius.

"Uven? Hjärnan bakom BPM? Det har jag svårt att tro."

"Vet du vem det är?"

"Naturligtvis. Uven är en gammal stöt till general. Han hatar mutanter, men det är inget ovanligt. Det gör ju hela Pyris officerskår. Och han måste vara över 80 år gammal nu, jag trodde att han låg för döden. Uvens sanna namn är Artur Wrede."

EPISOD XXIV: EN GRIS UNDER KNIVEN (HMÄ-GIL)

Stinkande efterforskningar leder till Uvens bo, där hjältarna hör en röst från avgrunden innan de får bråttom att rädda livet på en gammal vän – igen.

En mörkröd rännil på golvet var allt som mötte Kleo, Dexter och Flårian när de kom in i den trånga receptionen på Pensionat Bison. Alla tre flämtade häftigt efter språngmarschen genom Hindenburgs gränder. När deras ögon vant sig vid skumrasket i lokalen följde de blodspåret in bakom disken.

Där låg innehavaren Efraim Sztolle, raklång på golvet i en varm pöl av blod. Skuren i halsen från öra till öra.

Knivjunkern var redan här.

Trion rusade upp för den smala trappan till övervåningen. En trång korridor, två dörrar på varje sida. De sparkade upp en dörr var.

Dexter hade valt rätt.

Vid ett skrivbord vid fönstret, med ryggen mot dörren, satt en bekant grisherre och skrev i skenet av ett vaxljus. Manfred Lund. Men det var inte den försvunne exploratorn som fick Dexter att dra sin laserpistol. Utan den gängliga gestalt i skorstenshatt och en halvmeter lång kniv i handen som hukade över grisen, redo att utföra sitt blodiga värv.

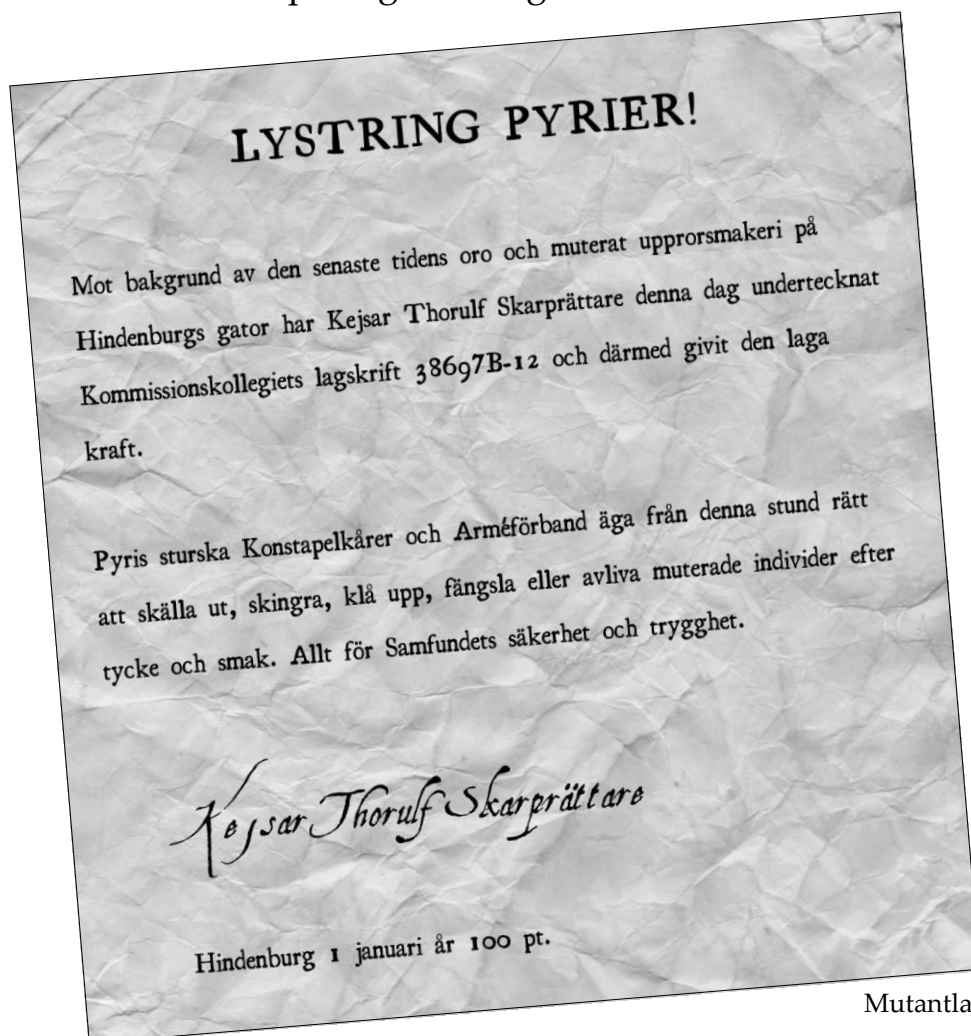
Morgonen efter Flårians fruktlösa besök på Klanghem och Dexters möte med Cassius hadesällskapet samlats på Hotell Esplanad. På gatan utanför hördes människor ropa hätska slagord mot mutanter. Cassius spådom om strid mellan människa och mutant var på väg att besannas i förfärande takt.

Med sådan stämning i staden vågade sig den kraftigt muterade Dexter inte ut i dagsljus. Han stannade inne och försökte bygga en projektil av provröret med Hadesvirus som gruppen funnit i Elysium IV. Att använda mot Nidingen, som Flårians far och mannen i uniform hade sagt. Om det skulle behövas.

Trots stank och lort ville Kleo undersöka kloakerna under Hindenburg, eftersom han misstänkte att angriparna mot Aurorasalen hade tagit sig in den vägen. Dessutom tycktes ju Aros ligga någonstans under stadens gator och torg. Medan Kleo köpte rep och oljelampor gick Flårian upp mot det mäktiga Gryningspalatset, kejsar Thorulf Skarprättares egen boning. Till hans stora förvåning vaktabes portarna av soldater från det mutanthatande legoförbandet Vita Kåren. Trots att Flårian sade att han hade viktig information om kejsaren vägrade vitkåristerna att lyssna.

Mutantlag och kloakvandring

På vägen från Gryningspalatset såg Flårian hur konstaplar spikade upp anslag med en ny lagtext på husväggarna. Innehållet var förfärande. Lagen, undertecknad av kejsar Thorulf själv, gav Pyris armé och polis rätt att misshandla, fängsla och döda mutanter efter eget tycke. BPM:s fälla var på väg att slå igen.

Mutantlagen

När mörkret fallit klättrade sällskapet ner i kloakerna. Bara Dexter klarade sig utan forntida gasmask för att uthärda stanken. Trion fann spår efter bräckjärn på en lucka som ledde från kloaken rakt upp i Aurorasalen. Kleos tes var bekräftad. Och i sörjan i tunneln rakt under luckan fann Flårian en pyrisk tapperhetsmedalj. Knappt något Lejonordens mutanter skulle bära.

Trion följde kloaktunnlarna österut, mot Kåkstaden vid Hindenburgs utkant. Vid det enkla reningsverket där kloaken mynnade ut i Malsjön stötte de samman med en skara ynkliga skrotmutanter som kallade sig gölmän. De berättade att en grupp soldater bärande en tunna hade gått in i kloaktunneln på nyårskvällen, och kommit ut några timmar senare. Utan tunnan.

Alla spår pekade mot Vita Kåren och BPM.

Rösten från avgrunden

Nästa steg var att undersöka generalen Artur Wrede, den mystiske Uven som verkade vara hjärnan bakom bombdådet mot Aurorasalen. Sent på kvällen smög sig sällskapet bort mot Wredes ensliga och förfallna residens. Med vissa problem lyckades de klättra över järnstaketet och undgick med en hårsman att bli upptäckta av vakterna som patrullerade runt den snötäckta tomten.

De tog sig in i herrgården via köksdörren. Där inne mötte de en automat och gjorde sig redo för strid, men roboten visade sig vara en fredlig betjänt i färd att värma en kopp mjölk åt generalen. Desto mer intressant var forninskriftion på robotens skuldra: *Biobunker IX*. Alltså Aros! Dexter deaktiverade automaten och Kleo kapade dess huvud från kroppen, eftersom de ville förhöra roboten senare.

På övervåningen fann de general Artur Wrede i sin säng. En blek spillra till man, knappt vaken. Kleo kände starka psioniska krafter i rörelse. Plötsligt satte sig generalen käpprak. Spände ögonen i inkräktarna. Talade med en mörk avgrundsrost, som om någon främmande kraft pressade luft ur hans lungor och rörde hans käkar. "Avskum och yngel! Hur vågar ni tränga er in här? Projekt Eden II beviljas självterminering. Må hela Hindenburg brinna till marken". Sen sjönk

generalen ihop som en trasdocka. Kleo hörde honom väsa något om *"fasan i djupet"* innan han drog sin sista suck. Artur Wrede var död.

I nästa stund hörde sällskapet hur en droska rullade in på gårdsplanen framför residenset. Ett dussin barska soldater ur Vita Kåren hoppade av. Sedan Flårian såg sin ärkefiende stiga ut i fackelskenet: Linus Drake, ackompanjerad av ingen mindre än Pyrisamfundets överbefälhavare Aston Schiöld. Ett brev i Uvens rum hade avslöjat att Wrede väntade besök, för att få höra hur BPM:s planer fortskred.

Kartan över Aros

Kleo hejdade Flårians heta önskan att genast angripa den usle herr Drake, som hade svärtat ner familjen Altklangs goda namn. I stället smet trion snabbt ut genom köksdörren igen och flydde i all hast över staketet. Vakterna upptäckte dem och jagade efter, men sällskapet gömde sig i en kloaknedgång.

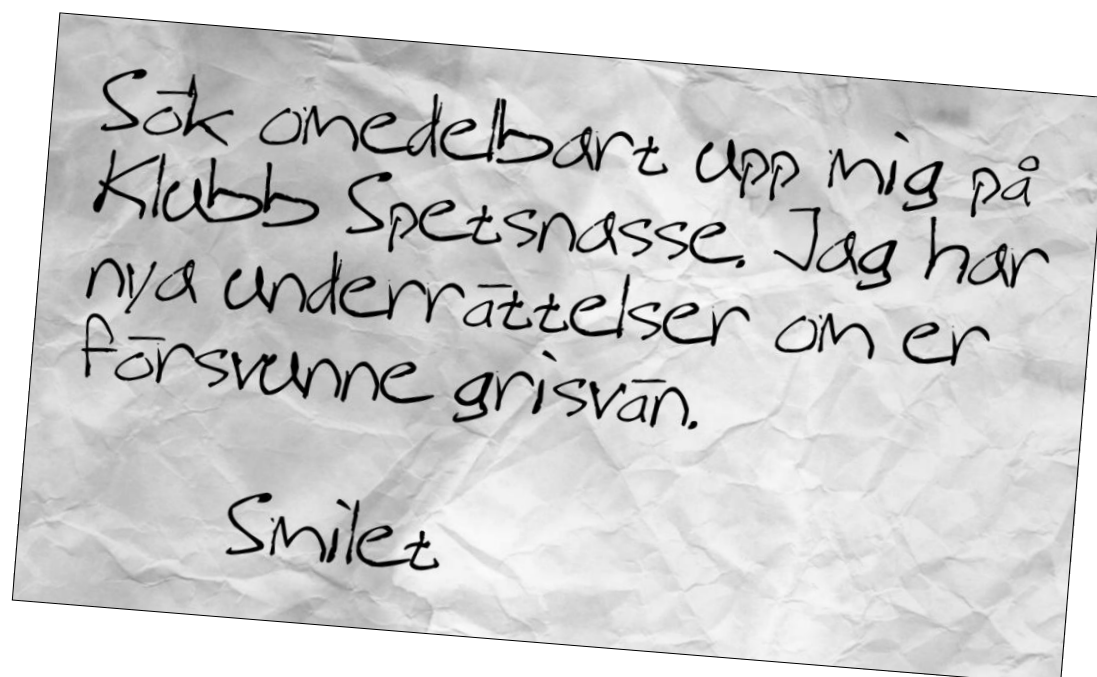
Medan de väntade på att förföljarna skulle ge upp passade de på att förhöra den halshuggna automaten från Aros. Dexter aktiverade robothuvudet med ett e-pack från sin laserpistol. Roboten kunde tyvärr inte berätta var Aros fanns – den hade blivit deaktiverad under transporten till Wredes residens – men i dess minne fanns kartor över den legendomspunna biobunkern. Sällskapet häpnade när automaten projicerade kartbilden på tunnelväggen.

Kartan visade bara Aros övre nivå, men där fanns flera fantasiegående salar. En biografalong, en konstgjord park, en medicinsk enhet, ett bibliotek och informationsnav. Och kartan visade att biobunkern hade minst två ingångar. Men var kunde den ligga? Kan-ske rakt under kejsarpalatset, spekulerade Dexter.

En knivjunker på jakt

Väl uppe på gatunivån igen tog sällskapet in på det sunkiga hotellet Grisslan nere vid hamnen i Hundängen för att undvika uppmärksamhet. Nästa morgon gick Flårian och Kleo till Hotell Esplanad för att hämta all packning. En patrull från stadsgardet stoppade dem och frågade vad de gjort i mutantkvarteren. När Kleo sade att de hade *"spöat mutantkräk"* blev soldaterna nöjda och lät dem löpa.

I receptionen väntade ett brev. Det var från paddan Smilet. Han skrev att han hade upplysningar om Manfred Lund och bad gruppen komma till Klubb Spetsnasse.

Smilet hade något skrämmande att berätta: Det ryktades i Hindenburgs undre värld att ett mordkontrakt på Manfred hade gått till den ökände Karlos Knivjunker, en framstående medlem av stadens grymmaste klan av hyrmördare. Kleo, som själv varit i samma bransch, kände väl till klanen Knivjunker. Deras själar var svarta som undergången och deras knivar vassare än en vibrodolk. Smilet visste att Karlos brukade hålla till på en krog i marknadsdistriktet. Gruppen rusade dit. Den uppskrämde krögaren medgav att Karlos just varit där. Innan han gått hade han sagt något om att han skulle "slakta ett dumsvin på stollens pensionat".

Stollens pensionat? Vad skulle det betyda? Plötsligt kom Dexter ihåg att innehavaren på Pensionat Bison – där Dexter och Kleo hade dödat Krystos Mollberg mindre än två dygn tidigare – hette Efraim Sztolle. Trion satte högsta fart genom gränderna. På vägen såg de Trashanken från Pirit och hans besynnerliga sekt snubbla längs Maximiliangatan, men hade inte tid att stanna.

Karlos Knivjunker snurrade runt. Död blick. Blekt vaxartat ansikte. Vass egg. Dexters hemmabyggda strålpistol blixtrade till i det trånga hotellrummet. Men hyrmördaren gled undan. Och stötte knivbladet rakt in i magen på Dexter.

Han stapplade bakåt. Tog sig för såret, kände blodet sippra fram mellan fingrarna. För ett ögonblick trodde Dexter att bunkermyllan var nära. Men hans sega mutantskinn och stridsdräkten från Elysium IV hade räddat hans liv igen. Såret var ytligt.

Knivjunkern anföll på nytt. Men den här gången gjorde Dexter inte om sitt misstag. En fräsande stråle från hans laserpistol träffade mördaren i armen. Dexter kramade avtryckaren igen. Knivjunkern träffades i rakt bröstet. Stapplade bakåt, föll över det låga skrivbordet. Hans kropp krossade glasrutan och störtade handlöst ner i gränden utanför.

Flårian och Kleo stormade in i rummet. Insåg att faran var över.

Manfred Lund bara gapade.

"Ni har räddat mig! Igen! Men vad ända in i Milaskogen gör ni här?"

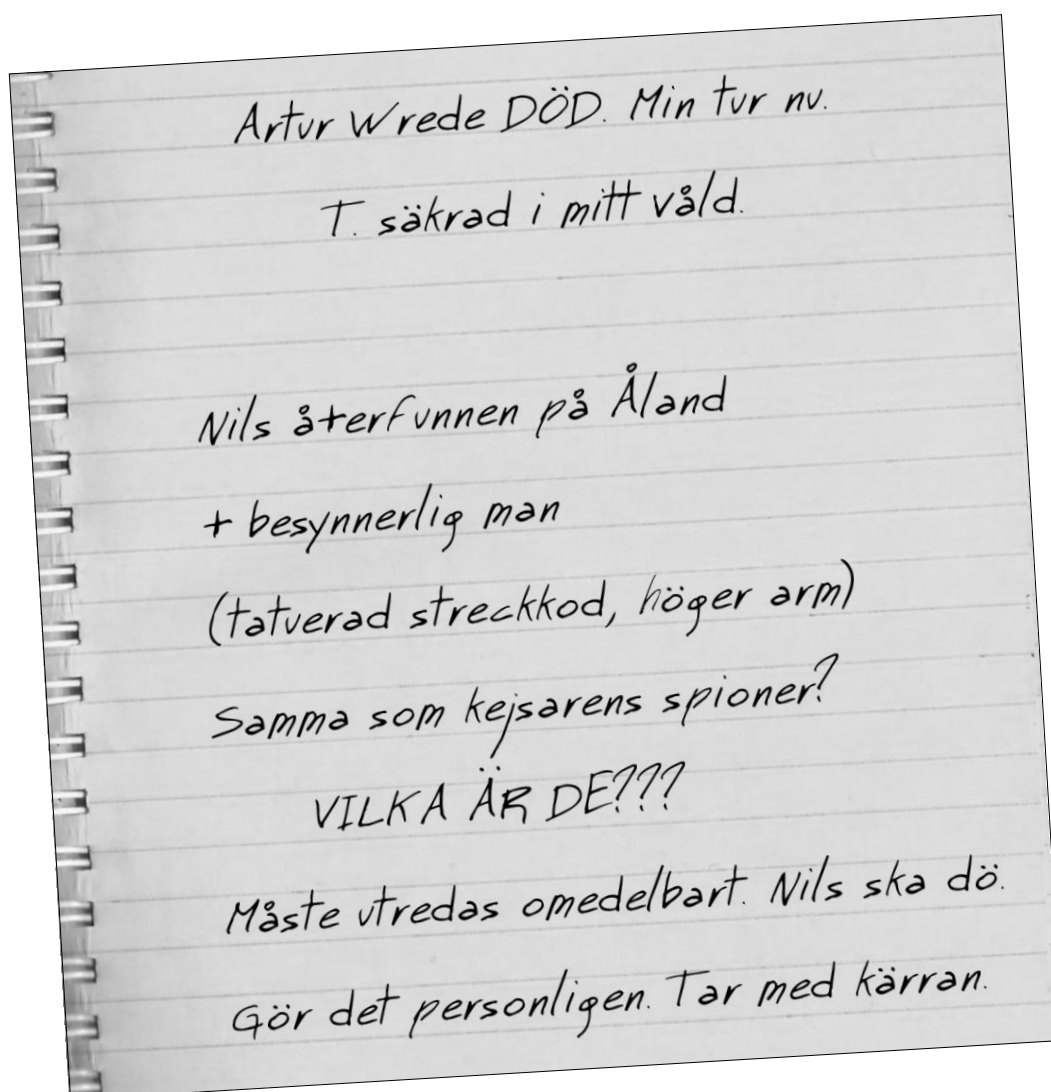
Kleo sträckte handen mot den chockade grisen.

"Vi ska förklara allt. Men det är inte säkert här. Vi måste härifrån. Nu."

EPISOD XXV: MÖTE MED EN NIDING (HMÄ-GIL)

I biobunkerns djup finner sällskapet sanningen om Undergången och driver Nidingen från dess håla, men Kleo får betala dyrt för segern.

Den läderinbundna anteckningsboken hade två initialer i guldfärg på framsidan. LD. Linus Drake. Dexter bläddrade hastigt genom de tummade sidorna. Fyllda av spretig aggressiv handstil. Drakes megalomana planer för BPM:s maktövertagande. En dåres fantasier, nu på väg att bli verkliga.

Dexter häpnade. Drake visste alltså inte vilka fornfolket från Aros var. Han kände inte till Nidingen i djupet, som dolt sig bara en hissfärd ner här i biobunkern. Vad skulle hända om han fick veta sanningen: att kejsarätten Skarprättare varit slav under ett mardrömsmonster i alla dessa år?

Flårian fnös. Hans röst var ansträngd av smärta och sårad stolthet.

"Vi borde ha tagit hand om Drake när vi hade chansen. Vi följer honom till Åland och gör slut på honom en gång för alla".

Aristokraten väntade på medhåll från Kleo, men psionikerns blick var frånvarande. Han var ännu svag efter mötet med Nidingen. Hadesviruset bultade i hans ådror. Benen var svaga, pannan kallsvettig. Men Kleo noterade knappt sina fysiska åkommor. En enda tanke roterade i hans hjärna. Hans psikrafter var borta.

Räddad från knivjunkern hade Manfred berättat sin historia. Hur han kommit från Nordholmia till Hindenburg med avsikten att gå direkt till kejsaren och ställa allt till rätta. Men återkomsten hade blivit en besvikelse. Kejsaren var försvunnen, Manfred själv dödförklarad och Linus Drake utsedd till ny chefsexplorator.

Manfred gick under jorden i väntan på kejsarens återkomst. Han försökte hitta Hemliga utskottet, kejsarens egen säkerhetstjänst som leddes av björnherren Traffaut, men lyckades inte. I stället sökte han upp sin Adelia von Hartman, gammal vän och zonfarerska, lika känd för att ha besökt Aros som för att hon vägrat säga var det låg.

Fröken von Hartman forskade i ätten Skarprättares historia. Fanns det ett samband med kejsar Thorulfs försvinnande? Manfred och von Hartman slog sig ihop och planerade gemensamt Manfreds framträdande på Peckwick-klubbens nyårsbaluns i Aurorasalen. Äntligen skulle Hindenburg få veta att han levde och att Linus Drake var en förrädare. Men det gick ju som det gick med den saken. Manfred skadades inte i smällen, men beslöt sig för att gå under jorden igen. Läget var mycket värre än han kunnat ana.

Den stora pyriska lögnen

Adelia von Hartman bodde på Östadens härbärke på Långholmen ute i Malsjön, och Manfred föreslog att sällskapet skulle söka upp

henne och gemensamt planera nästa drag mot BPM. Dexter och Kleo begav sig till hamnen för att stjäla en eka, men Flårian besökte först sin gamle vän Rex Mazarini på Forntidskommissionen. Han hade ingen hjälp att ge, förutom en varning till Flårian. Bistra typer i svarta rockar hade varit där någon dag tidigare och frågat om Rex hade sett till Flårian. PSIPO:s agenter var tydligen ute på jakt.

Isen hade inte lagt sig över Malsjön, och efter en kort rodd var sällskapet framme på Långholmen. Men von Hartman var inte där. Värden berättade att hon fått ett brev några dagar tidigare, och åkt in till Hindenburg i stor hast. Alla hennes tillhörigheter fanns kvar i hennes rum. Med äventyrerskan hade inte återvänt.

I rummet fanns flera intressanta spår. Först ett brev, undertecknat av kejsar Thorulf själv. Han ville möta von Hartman genast för att prata om hennes efterforskningar om hans släkt. Sällskapet anade att kejsaren antingen var i BPM:s våld eller själv hörde till dem, annars hade han inte undertecknat mutantlagen. I vilket fall pekade allt på att von Hartman gått i mutantthatarnas fälla.

På hennes skrivbord fanns intressanta dokument. Där låg den kända skriften *Skarprättarens seger*, Pyrisamfundets officiella historia om Maximilian Skarprättares ankomst till Malsjöns strand och hans hjälteseger över mutanthövdingen Hydran. Där fanns också en dikt författad av VAX-10, roboten som följt Maximilians mor Beatrix från Elysium IV. Dikten gav en annan bild av Pyris tillblivelse. Enligt den var mutanterna som redan levde vid Malsjön när Maximilian kom dit lika viktiga för samfundets skapelse som enklavfolket var.

Om robotens skrift var sann hade mutanterna tveklöst berövats sin rättmätiga position i Pyrisamfundet. Människornas överhöghet över mutanterna var grundad på en lögn.

Slutligen fann gruppen Adelia von Hartmans anteckningsbok om ätten Skarprättare. Den nämnde "Nidingen" och "den allseende himlagloben", men von Hartman hade inte förstått innebörden. Hon skrev också om kejsarpalatset i Hindenburg som hade flyttats 70 år tidigare – då hela staden byggdes om – och undrade om det fanns någon koppling till Aros.

Dikt av BOT Vax-10

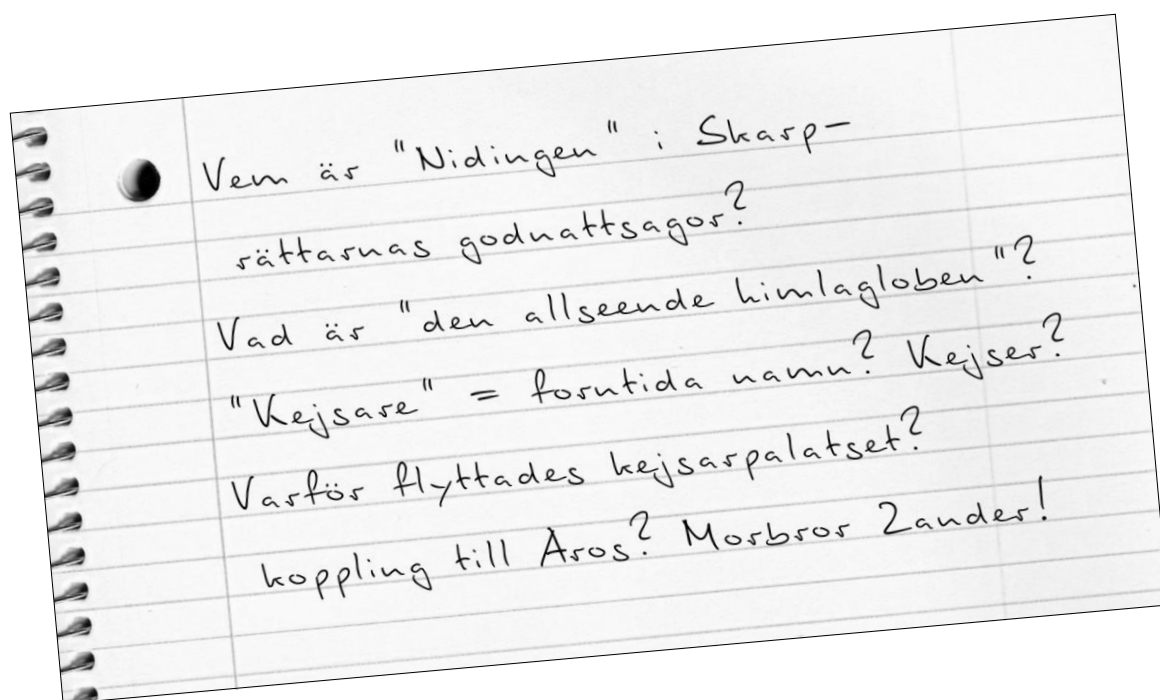
Tionde året i kejser Valentins rike

I enhet med rådighetsmajster Amund Kröögers önska erlägger iag - erest BOT Vax-10 - här fulltaligt redjöromål. Detta om storvulna Maximilian Skarprättares stammelse och död. Erest Vax-10 fanns bland de olyckade som tog flykt från förödslat ELYSIUM fyra. Med iag Maximilians moder, Kaisers dotter Beatrix, flyktigt svann från eländelsen, samman med mången mer, med fjärran Aros i sikte. Där skola båd begravda skatter och bördig mark finnas. Ett halvert hundra år av strövnad och vilshet, mången dö och kalvas.

Lyckligt hamna i Aros trakt vid Malens sjö, vi med alla. Här fullerst med mutantiskt bosättnarfolk, ont om plats att rotas. Stundom tvekamp, stundom samkväm. Maximilians stam halvfolkens språk sig lärde. Mutanternes namn på nejden de togo, efter glödande ruiner i öster det ännu pyr i. Vid fisksvälligt vatten och omonstrat land var jorden god att avleva.

Det så till Hydran kom - fruktad, hatad hordförare med många kroppar och anleten. Maximilian tog strid. Iag var där, så ock Aurora, Walter Rhinos och Novas tankevrängare. Människa och mutant slogs skuldra vid skuldra. Horden mässade RADAMANTIS, RADAMANTIS och föll smattrande samman, när Hydra och ledarman Maximilian försvann från fält. Fallna fanns de åter, båda två och bars hem att hvila i bunkermylla. Maximilians son Otto steg ock han ned i mörker, men kommo återbördad som ny härskare över alla. Sin by kejser Otto till Hindenburg döpte, sitt rike till Pyris samfund, hem till båd man och mutant.

Det är fullt och sannerligt redjöromål.

Kåkstadens härskare

Sällskapet tillbringade natten på Östadens härbärge och klurade på sitt nästa drag. Alla spår tycktes peka mot den mytiska biobunkern Aros. Men var fanns den? Kleo ville gärna ta en titt på det gamla kejsarpalatset. Nu var det ett förfallet kråkslott i Kåkstaden, Hindenburgs fattigaste, eländigaste och farligaste område.

Tidigt nästa morgon åkte gruppen dit i sin eka. En dryg rodd i morgonkylan, men ingen ville ta risken att gå genom Hindenburgs centrum. De fann kråkslottet intaget av Dragos Dräggels, ett brutalt gäng muterade gangsterkatter som Kleo kände väl från sin tid som hyrmördare i Hindenburgs undre värld. Dexter halvljög och sade att Lejonordens ledare Cassius hade skickat honom. Drago var sur över att ha väckts så tidigt och backade först när Kleo satte eld på hans bäste slagskämpe. Han visade besökarna en gammal rostig dörr i källaren som Dräggels inte lyckats öppna. Flårian testade id-kortet han hittat på självmördaren i Knapperkulla. Det som var märkt *Bio-bunker IX*. Det fungerade. Porten till Aros öppnade sig.

Sanningen om Undergången

En lång tunnel ledde genom berget och mynnade ut i en mörkt och iskallt fornkomplex. I motsats till Elysium IV:s vidsträckta salar var Aros trångt och klaustrofobiskt. Gruppen fann bostäder, en biograf, en samlingssal. Allt spartanskt, funktionellt. De passerade en låst port märkt *Operationsavdelning*, omöjlig att forcera. Kleo kände av en stark psionisk närvaro, en svart kraft längre ner i djupet.

I ett bibliotek fanns en manick som ritade fasansfulla bilder från forntiden på en vägg. Horder av sjuka människor. Döende. Mängder av lik under vita lakan. Tusentals människor trängdes desperat utanför en stor port i ett berg. Hela städer exploderade i gigantiska svampformade moln. Enorma rymdfarkoster svävande över den ödelagda jorden, tog fart och försvann mot stjärnorna.

Detta var Urfadersväggen som Adelia von Hartman berättat om, innan hon oförklarligt vägrat säga ett ord till om Aros.

En fornröst refererade bilderna, berättade hur en dödlig smitta av okänt ursprung, Virus X, hotat allt mänskligt liv. När allt annat misslyckats stängde de osmittade in sig i underjordiska bunkrar, enklaver, och lät en militär rymdstation bomba de smittade städerna med förintande domedagsvapen. Rymdbasen hette Mars Invictus, döpt efter forntidens antika krigsgud. Detta var alltså sanningen bakom legenden om himlastenarna från Mars.

I enklavernas djup genmodifierade forskarna djur och människor för att överleva strålning och smitta på jordytan, eller en tillvaro på generationsarkerna som skickades till främmande solsystem.

Ett fruktansfyllt uppvaknande

Bilderna försvann och rösten fick ett ansikte. Flårian kände igen det direkt. Det var samma man som stått intill hans far och mannen i uniform i filmen från Elysium IV. Men mycket yngre. Han presenterade sig som Matheus. Han stod i detta rum i Aros, med flera andra i likadana overaller. Forskare. Flera av dem var yngre versioner av personer som sällskapet mött under sina äventyr. Trashanken från Muntermåla. Tydligen hette han Jacob. Knivmannen i Knapperkulla. Han hette Cesar. Liket i Rymdkontrollen i Elysium, Bogart.

Matheus berättade att han och de andra forskarna i Aros tillhörde Projekt Eden II. Målet var att placera ut muterade människor och djur från Elysiums IV:s genlabb i den gynnsamma miljön vid sjön som kallades Mälaren. Men testobjekten hade gjort revolt och kort därpå tappade Arosforskarna all kontakt med Elysium. De beslöt att lägga sig i kryofrysar, i hopp om att övervintra Undergången. Berättelsen om Katastrofen lämnade de efter sig för kommande generationer att lära av.

Vilken fasa hade dessa stackars människor vaknat till?

Möte med en mardröm

Omtumlade av sin upptäckt fortsatte sällskapet genom Aros, och fann hissar ner till en lägre nivå. Kleo kände den psioniska närvaron allt starkare. Gruppen passerade en ödslig medicinsk sal. I nästa sal, ett stort kontrollrum, mötte de mardrömmen de kämpat så länge för att finna. Nidingen. I en glastank fylld av roströd vätska stod en man. Naken och senig. Blicken tom, föraktfull. Som barnet som just ska slita benen av en maktlös insekt. De skarpa anletsdragen, trots att de var täckta av kladdig vätska, var omöjliga att ta miste på. Mannen var Kaiser Skarprättare, Elysiums härskare. Flårians förfader. Eller åtminstone en exakt avbild.

Kaiser talade. Rösten var kall och magnetisk. Han vräkte frågor mot inkräktarna, hånade dem. Hade Thorulf sänt dem? Hade det kräket tagit sig fri? Flårian, som såg sina egna ansiktsdrag speglade i Nidingens, försökte förhandla. Med bara en blick slungade Kaiser in honom i väggens fornpaneler med benkrossande psionisk kraft. Dexter öppnade eld med sin hemmabyggda energipistol. Kaiser reagerade knappt. Dexter följde Flårian in i väggen och föll till golvet.

Kaiser sade att Pyris alla kejsare, från Maximilians son Otto Skarprättare och framåt, hade svurit trohet till honom här i djupet. I två hundra år. Vad hade Pyri varit utan hans kunskap, hans geni? Ville Thorulf bryta det bandet? Trodde han att han klarade sig bättre själv? Låt honom försöka, sade Nidingen. Låt oss se hur han hantear den lilla revolten jag skapat där uppe. Låt Hindenburg brinna. Projekt Eden II är härmed terminerat.

Kleos offer

Kleo tvekade inte. Han höjde den harpunliknande mackapär som Dexter byggt, vassa hullingar monterade på provröret från Elysium IV. Hadesviruset. Rusade mot Kaiser. Stötte vapnet i hans bröst. Provröret brast. Direkt började Nidingens kropp förändras. Misten sin mänskliga form, flöt ut, växte. Förvandlades till en formlös snigelartad vämjelse med huggtänder långa som knivar. Styggelsens onda tvilling. Titan VIII i all sin vedervärdiga prakt.

Kleo kände benen ge vika, föll ihop. I ett töcken såg han Nidingen glida ut ur salen och försvinna. Dexter, den ende av hjältarna som kunde stå på benen, haltade efter. Följde monstrets slemmiga spår genom Aros till kråkslottet, där Dragos Dräggels hade fått en dödlig överraskning. Vidare ut i Kåkstaden, ner mot strandkanten. Den oformliga svarta besten gled ner i vattnet. Sedan var titanen borta.

Det potenta psi-viruset Hades hade lamslagit Kleo. Han kunde inte röra sig. Inte andas. Flårian räddade hans liv med en forntida läkedrog, men Kleo insåg direkt att Järnringen inte ljugit om virusets effekter. Hans psioniska krafter var bortblåsta.

Spåren efter Drake

Dexter återvände till sina vänner och tillsammans utforskade de Nidingens näste. Där fanns en kontrollpanel som använts för att styra satelliten Uriel III, nu störtad förstörd. De fann också bilder på Pyrisamfundets alla kejsare, knäböjande framför Nidingen med sina förstfödda söner i armarna. I salen fanns även en hiss som ledde uppåt, men den krävde en sexsiffrig kod för aktiveras.

Via en korridor fann de ett kraftverk, och ytterligare en hiss. Den var låst på den undre våningen, men gick att aktivera. Hissen förde upp sällskapet till ett upplyst rum med pyriska flaggor och BPM-flaggor på väggarna. En mycket förvånad Jeremias Silfverhiessa – kejsarens överhistoriograf – drog värja mot inkräktarna. Flårian, med flera knäckta revben, missade sin parad. Med en välriktad värjstöt sårade BPM-gubben både hans buk och hans stolthet.

Kleo sköt ihjäl Silfverhiessa med sin plasmakarbin. Ögonblicket senare anföll en robotartad människa. Han hade långa färska ärr

över hela kroppen, och hade tydligen fått metalldelar insprängda i kroppen i en automatiserad operationssal intill. Det var här Joseph Cappuccino och andra BPM-anhängare hade fått sina implantat.

När striden var vunnen letade gruppen igenom rummet. De fann ett brev från en BPM-anhängare i Skrämsstaviik på Åland, en viss doktor Alfontz Mortimer. Han skrev till Linus Drake att han funnit "den lille grisherre" som han spanat efter, i sällskap med en märkligt klädd och tatuerad man. Under brevet låg en tjock anteckningsbok som avslöjade Drakes hemliga planer.

Efter några hundra meter slutade tunneln från Aros i en massiv järndörr. Den gnisslade upp när Flårian använde id-kortet från mannen i Knapperkulla. Inte längre en anonym galning. En människa. Cesar. Som lagt sig i djupaste dvala i hopp om en ny framtid efter Undergången. Men i stället vaknat till terror, vanvett och död.

Flårian sköt bort tanken, drog ett djupt andetag av den kalla vinterluft som slog mot honom. Befrielse för lungorna efter Aros instängda forndamm och uråldriga fasor. Följd av Dexter, Kleo och Manfred steg han ut på det tunna snötäcket som täckte fältet framför dem. Skaren frasade under fötterna. Svarta moln skyndade som skuggor över natthimlen.

Världen fanns kvar.

Bakom sällskapet reste sig en höjd, det berg som dolde Aros. På andra sidan, på slutningen ner mot Malsjön, låg Hindenburg. Hem.

Varför var himlen över staden så ljus?

Med tunga steg vandrade kvartetten uppför branten. Flårian, illa sårad, bet ihop mot smärtan. Manfred flämtade högt. Kleo gick sist, sömngångaraktigt. Bara Dexter verkade opåverkad. Ingen pratade. På krönet stannade de tvärt. Ljuset i skyn fick sin förklaring.

Hindenburg stod i lågor.

Inte hela staden. Bara de sydliga delarna, närmast vattnet. Hundängen. Mutanternas område. Mängder av hus brann, Dexter tappade räkningen. Lågorna slickade mörkret, ackompanjerade av omisskännliga knallar från skarprättarvapen. Av klagorop. Skrik av smärta och förtvivlan. Och dovt därunder, Vita Kårens taktfasta stöveltramp.

Mutantutrensningen hade börjat.

EPISOD XXVI: I DRAKENS KÖLVATTEN (HMÄ-ISALJ)

Mot Dexters vilja jagar sällskapet efter sin ärkefiende till det karga Åland, där de lockas till en makaber doktors laboratorium.

Flårian fingrade nervöst på plasmakarbinens spruckna plasticsgrepp. Skulle den uråldriga puffran från Elysiums djup funka eller explodera i hans händer? Ädlingen andades hastigt och sammanbitet, luften från hans lungor ångade i vinternatten.

Han gled upp mot fönstret och kikade in i gårdshuset igen. Glasets ojämnheter förvred konturerna på allt där inne. De fem soldaterna från Vita Kåren såg ut som groteska formskiftande mutanter när de hånade och slog en stackars fjunig yngling som satt fastspänd i en stol. Hårda skratt och ljudet av nävar mot mörbultat kött hördes ut på gårdsplanen.

Flårian höjde sitt fornvapen och siktade. Han visste att Dexter och Kleo vakade utanför husets andra fönster. Redo att anfalla på Flårians signal. Han tvekade. Kunde han lita på Kleo, berövad på sina psikrafter av Hadesviruset? Flårian tyckte visserligen att det var skönt att slippa ha någon i sin närhet som kunde sätta en människa i brand med bara en ilsken blick. Men nu hade Kleos fasansfulla förmågor behövts.

För sent att grubbla nu. Han kramade avtryckaren. Ett ögonblicks surr av sprakande fornkraft. Flårian hann precis tänka att något gått fel. Sedan exploderade natten till dag när en glittrande energistråle briserade in genom fönstret.

Efter åsynen av Hindenburg i lågor ville Dexter genast hjälpa mutanterna i Hundängen mot Vita Kåren. Men Kleo som var smittad av Hadesviruset ville lämna befolkade områden, och Flårian ville jaga efter Linus Drake till Åland och tvinga BPM-ledaren berätta vad som hänt hans far. Manfred Lund sade att sällskapet måste hitta Nils och fornmänniskan innan Drake gjorde det – om han fick veta

sanningen om Nidingen under Gryningspalatset fanns det inte längre något skäl att hålla kejsar Thorulf vid liv.

Motvilligt gav Dexter med sig, och sällskapet gick mot kajen i marknadsdistriktet för att hitta en eka. Manfred kände till en skuta vid namn Mara-Bella som låg i djuphamnen Vildägga Sjöfot ute i Malsjön. För att kunna passera BPM:s patruller låtsades Dexter, Manfred och Flårians muterade tjänare vara fångar i Flårians och Kleos våld. Bluffen fungerade – förutom en liten sammanstötning med Stadsgardet på Himmelska torget – och snart var sällskapet ute vid djuphamnen.

Total förvirring rådde där, alla undrade vad som skett i Hindenburg. Manfred hittade segelskutan Mara-Bella och efter en hutlös muta släpptes gruppen ombord av kapten Pösse Basuun. På vägen ut från hamnen såg de pansarkryssaren Vita Liljan, den pyriska flottans stolthet, på väg mot Musköleden. Varför lämnade den Hindenburg nu?

En dundrande ankomst

Fyra dagars seglats på det otämjda Österhavet bjöd på en hel del sjösjuka ingen större dramatik. Kleo kontaktades av sin mystiske mentor Traum, som gav honom ett litet hopp att hans psikrafter kunde väckas till liv igen. Någon dag.

På kvällen den 9 januari år 100 pt nådde Mara-Bella fiskeläget Skrämstaviik på det karga Ålands sydkust. På redde utanför kajen låg pansarkryssaren Vita Liljan. I sin tubkikare såg Flårian en välkänd figur på ångfartygets däck – hans ärkefiende Linus Drake, omgiven av soldater från Vita Kåren.

En hamnvakt i en eka – en muterad get, som alla andra invånare i den här delen av Åland – ville inte släppa iland Drake, och därför fick även Mara-Bella vänta med att angöra kajen. Ålänningarna var lika misstänksamma mot främlingar som de var mot fornfynd.

Drake lät sig inte avspisas. Han avfyrade en förödande salva från Vita Liljans många kanonrör, och snart stod Skrämstaviik i lågor. Pansarfartyget gick in till kaj och en massiv metallbest på larvfötter rullade i land – säkert Drakes "kärra" – följd av tiotals soldater.

Kapten Basuun ville genast lätta ankar, men Dexter fick köpa en livbåt av honom för dyra krediter och sällskapet tog sig snabbt in till den knaggliga kusten. En vettskrämd getfamilj som flydde från den brinnande byn sade att doktor Alfontz Mortimer, BPM-anhängaren på Åland som hade skrivit brevet till Drake, var en enstöring som levde på en gård strax utanför Skrämsstaviik.

Efter någon timmes vandring i vinterkylan var gruppen framme. Det var uppenbart att Drake redan varit där. I ett hus låg doktor Mortimer ihjälslagen. I ett annat hus fanns fem kvarlämnade vitkå-rister, som pryglade doktors unge hjälpreda Peo.

"Jag svär, jag svär vid mitt liv, det var inte Drake som dödade Mortimer."

Ynglingen pressade fram orden mellan sönderslagna läppar. Kleo kände ingen sympati. Kräket i stolen var tjänare till en mutanthatare.

"Det var den andre. Han kom tidigare. Mask och slängkappa. Det kom blå rök, sedan var han bara här. Han förhörde doktorn. Sedan slog han ihjäl honom".

Mask och slängkappa? Blå rök? Det kunde väl inte vara... Blå Dunster? Vad gjorde han här på Åland? Var han också ute efter fornmannen? Men varför hade han dödat Mortimer? Kleo spände ögonen i Peo, fortfarande fastspänd med läderremmar i en märklig järnstol.

"Nu är det dags att snacka. Var är grisen och den tatuerade mannen?"

"Jag vet inte! Jag lovar! Jag har sagt allt jag vet till Drake och han med masken. Mortimer har tre kontakter på Åland, tre människor. Någon av dem hade sett grisen och den andre. Men jag vet inte vem. Jag svär!"

Skräcken sken i Peos blodiga ansikte. Kleo brydde sig inte.

"Namn. Jag vill ha namn."

"Okej, okej! Pedor Trexin i Ålrådshallen i Kant Knarrhem. Gordon Allto på Tviro Mermax skrotupplag i Wreta Långa, ni vet där ålänningarna kastar alla fornprylar. Och så Ertzman Beewickel i Dratta Stupfall, där himlastenen störtade i somras. Det är allt jag vet. Snälla, låt mig leva!"

Medan förhöret pågick såg sig Dexter omkring i det dunkla rummet. Märkliga skisser på väggarna. Bilder på groteska, muterade blandvarelser. En gets huvud på en oxes kropp. En hund med klumpiga fågelvingar.

Rummet kantades av rostiga metallbänkar, täckta av mörkröda fläckar. En bensåg. Skalpeller. Grova nålar. Sladdar för fornkraft. Vad hade doktor Mortimer egentligen sysslat med här inne?

Dexters blick drogs mot en bastant vit plåtlåda i hörnet. Den brummade av fornkraft. Han lyfte på locket. En våg av iskall luft slog ut i rummet. I frysboxen låg pälsklädda kroppsdelar. Underarmar. Lårben. Händer. Hela huvuden. De flesta från muterade getter, men även hundar och svin.

Alltsammans prydligt uppskuret, sorterat och staplat.

Dexter vände bort blicken för att inte spy.

EPISOD XXVII: DEN SJÄLVHATANDE MUTANTEN (HMÄ-ISALJ)

Kleo ställs inför provningar i drömmens rike och sällskapet möter en maskerad vän som gör ett enastående avslöjande om sin bror.

Zonluften sved i Kleos strupe. Han drog ett djupt andetag. Njöt. Hemma. Han stod på en plattform av vittrande fornsten. På var sida löpte rostig räls in i mörka tunnelmunnar. Plåtskyltarna uppe på plattformen hade visat vart tunnlarna ledde. Och namnet på denna station i ingenstans. Men syraregn och zonvindar hade sedan länge fränt bort de forntida bokstäverna.

Kleo visste att detta inte var verkligt. Att han drömde. Men han brydde sig inte. Var hellre här, hemma i Musközonen, än på en svinkall vindpinad holme i Österhavet. Adelia var försvunnen. Hans psikrafter likaså. Hadesviruset i hans blod hade förvandlat honom till en vandrande smitthärd, ett dödligt hot mot alla psioniker.

Verkligheten slapp han gärna.

Kleo insåg plötsligt att han inte var ensam. På en sprucken bänk på plattformen satt en man. Håret vitt som snö.

Traum.

"Förlåt mitt intrång i din dröm. Du verkade njuta av den."

Mystikern vände sig mot Kleo. Log. Granskade drömmaren med en isblå blick.

"Kleo, vi tror att du är redo."

Traum lät orden sjunka in.

"Minns du att jag sa att dina förmågor inte är borta för alltid? Det är bara ditt inre fönster som viruset har stängt. Fönstret till den sanna världen, den som bara vi psioniker kan se. En värld av relationer, inte enskildheter. Jag känner att du är fri från Hadessmittan, Kleo. Det är dags för dig att öppna fönstret igen."

Kleo undrade för ett ögonblick om detta var verkligt, ett äkta telepatiskt budskap, eller bara en del av drömmen. Han sköt bort tanken. Det spelade ingen roll.

"Men... hur?"

"Jag kan bara visa dig var fönstret är, Kleo. Du måste själv öppna det."

Kleo nickade, lät Traum fortsätta.

"Du ser tunnelmynningen där borta. Gå in i mörkret. Om du är redo att öppna fönstret kommer du att välja rätt."

Kleo ville protestera. Fråga. Men hans många möten med Traum hade lärt honom att det vore lönlöst. Utan ord klättrade han ner på rälsen och började gå.

Kompakt svärta. Efter ett femtiotal meter orkade ljuset från tunnelmynningen inte längre lysa upp tunnelväggarna. Då. En vibration i marken. Ett avlägset gnissel. Det kom närmare. Rälsen skakade. En ljuspunkt. Den växte. Snabbt. Blev till två. Kleo insåg att ljusen var lyktorna på ett forntida tunneltåg som kom dånande mot honom.

Utan att tänka pressade han sig mot bergväggen, så hårt han kunde mot den skrovliga stenen. Tåget dundrade förbi hans nästipp som en ostoppar naturkraft av stål. Metallens vrål hamrade mot hans trumhinnor.

Sen var det borta.

I samma ögonblick insåg Kleo att han hade misslyckats.

Kleos märkliga dröm inträffade i doktor Mortimers hus. Morgonen efter satte sällskapet kurs mot Ålrådshallen i byn Kant Knarrhem, där BPM-kontakten Pedor Trexin skulle finnas. På vägen fann de spår av Linus Drakes pansarkärre i snön.

Efter några timmars vandring över ett vinterkargt Åland var de framme. Skottlossning hördes. Ålrådshallen låg på en höjd och var belägrad av Vita Kåren. Förklädda till vitkåristen nästlade sig Flårian och Kleo in i en bondgård som legosoldaterna hade ockuperat. Under förevändning att han behövde uträtta sina behov gick Flårian ut och kastade sedan in en chockgranat i huset, medan Kleo och Dexter sköt genom fönstren.

När striden var vunnen började kulor vina från Ålrådshallen. En stor skara muterade sorkar myllrade nerför branten. När sällskapet såg vem som ledde dem blev de glatt överraskade: Blå Dunster. Sällskapet hissade vit flagg, men Kleo träffades av en kula i armén innan sorkarna förstod att han var på deras sida trots sin uniform.

Vita Kåren anföll på nytt, men när lugnet äntligen lagt sig hade Blå Dunster en gripande historia att berätta. Först lyfte han på stridshjälmen och avslöjade sin sanna identitet: som sällskapet anat var det Marcus Proctor, den rullstolsburne chefsdomaren i Pirit.

Blå Dunsters uppdrag

Proctor sa att han hade blivit kontaktad av Traffaut, den gamle björnherre som gruppen mött hos grevinnan Biörnstierna. Han var chef för något som kallades *Hemliga utskottet*, kejsar Thorulfs personliga säkerhetstjänst. Traffaut bad Proctor om hjälp. Kejsaren hade tillfångatagits av Linus Drake, tillsammans med Flårians far Lothar Altklang, när de återkom till Hindenburg från en expedition till Elysium IV med luftskeppet Aurora.

Vad kejsaren hade sökt i enklaven visste inte Traffaut, men han sa att Thorulf hade samarbetat med en grupp fornmänniskor en tid och att en av dem var med på expeditionen. Denne man, som hette Matheus, hade blivit avsläppt innan Aurora nådde Hindenburg.

Allt detta visste Traffaut tack vare Jonathon, en pojke och som var kejsarens medium och som varit med på resan till enklaven. Han hade undkommit BPM med hjälp av sina psioniska krafter och fanns nu hos Hemliga utskottet i Hindenburg. Traffauts uppdrag till Proctor – eller snarare till Blå Dunster – var enkelt: att spåra upp Matheus och ta reda på vad kejsaren hade sökt i Elysium IV.

Den frågan kunde sällskapet svara på. De berättade om sina äventyr i enklaven och i Aros för Proctor, som knappt trodde sina öron när han fick höra om Nidingen. Den allvarsamme hämnaren, som blev svart i synen när Linus Drake kom på tal, höll med om att det vore katastrof om BPM-ledaren fick tag på Matheus och av denne fick veta den hemska sanningen om kejsarätten Skarprättare.

Tyvärr visste Pedor Trexin, doktor Mortimers BPM-kontakt här i Ålrådshallen, inget om Matheus eller grisen Nils.

Drakes hemligheter

Under natten möte Kleo återigen Traum i en dröm. Nu stod de på taket på en hög fornruin. På ett hustak intill släpade regnbågsvildar

hans syster Adelia mot kanten, mot en säker död. Den här gången tvekade inte Kleo. Han rusade mot avgrunden, kastade sig ut. Men föll inte. Han svävade genom luften och landade på andra sidan.

Kleo vaknade med ett ryck. Hans krafter hade börjat återvända.

Nästa morgon begav sig hela sällskapet mot Dratta Stupfall, byn som vuxit upp där himlastenen fallit fem månader tidigare och där BPM-kontakten Ertzman Beewickel skulle finnas. På vägen, medan sällskapet gungade fram i en segeleka över Österhavets iskalla vatten, berättade Marcus Proctor om Linus Drake.

Linus Drake var ett falskt namn. BPM-ledarens sanna identitet var Lee Proctor. Marcus Proctors äldre bror. Och nästa avslöjande var ännu mer häpnadsväckande. Linus Drake var mutant.

Piritsläkten Proctor var känd för att ogilla mutanter, och skandalen blev stor när äldste sonen Lee började spruta eld. Föräldrarna dolde hans abnormitet, men Lee blev alltmer hatisk mot både dem och mot sig själv. När han var 17 år dödade han sina föräldrar och lämnade Pirit för gott. Många år senare, efter att ha sett ett idolporträtt med bild i Polisgazetten, insåg Marcus Proctor att den Linus Drake som gjort sådan kometkarriär i Hindenburg var hans bror.

Marcus sa att Lee såg mutationer som ett gift, en smitta från forntiden som måste förintas. Om Linus Drake nu hade förträngt sina egna förmågor, eller om han tänkte avsluta sitt massmord på mutanter med att ta sitt eget liv, visste inte den sorgsne Marcus.

Där himlen föll ner

Dratta Stupfall visade sig vara ett livat ställe, en tummelplats för äventyrare, skrotletare och annat löst folk från hela Österhavet. Tokjosen flödade i horhuset som var byns givna samlingsplats. Vita Kåren patrullerade mellan skrotskjulen, och förmodligen var Drake själv också på plats. Hans monstruösa fornkärra stod i alla fall parkerad mitt i soldaternas tältläger.

Efter ett möte med en märklig undergångssekt stötte sällskapet ihop med Hugax och Spix, Överstens kompanjoner från Pirit som rest hit för att leta skrot och fornfynd där satelliten slagit ner. Den ilskne Hugax förbannade Vita Kåren, som beslagtog alla fynd och

betalade en spottstyver i ersättning. Han visste inget om Matheus eller Nils, men tipsade om den berömde zonfararen Zander von Hartman som tältade på en egen liten kobbe utanför byn.

Gruppen gick dit, och fann den gamle utterherren Zander både hotfull och illa tilltygad. Men han kände snart igen Biörnstiernas Bästingar från Polisgazettens spalter, och bjöd in dem på supé i sitt tält. Zander sade att Drake och hans folk hade varit där och slagit honom. De antydde också att hans kära brorsdotter Adelia von Hartman var i klorna på BPM, vilket gjort honom mycket orolig.

Flårian suckade av njutning. Han kunde knappt minnas när han ätit så här gott senast. Kanske på Belugi Lustgård i Hindenburg förra vintern, innan all denna galenskap började? Det kändes som ett annat liv.

Hela tältet var fyllt av aromatiskt os från Zander von Hartmans stekpanna, som vilade på ett litet forntida gaskök. Flårian var proppmätt men sträckte sig lystet efter ännu en bit zonkorv i pannan.

De hade pratat i timmar, utbytt skrönor om sina äventyr. För att vara mutant var Zander en riktig hedersknyffel, tyckte Flårian. Med inlevelse hade uttern berättat hur han funnit Aros under Kråkslottet i Hindenburg som ung, hur han många år senare återvänt med Adelia, hur fasan de upplevt där i djupet fick dem besluta sig för att inte avslöja för någon var den legendariska biobunkern låg gömd. Duon hade aldrig vågat sig ner till bunkerns undre nivåer, och Zander lyssnade intensivt till Flårians målade berättelse om Nidingen.

Nu var alla tysta. De flämtandades av mättnad. Zander hällde upp konjack i små plåtburkar med forntida tryck på.

"Bäste herr Zander", sa Flårian.

"Det är en sak jag har undrat över hela kvällen. Får man fråga vad den här delikata korven egentligen innehåller?"

"Åh, det är inga konstigheter."

"Ister, gumsebröd, svartvin. Lite kryddor och örter. Rejält med sladdrigt ekoxekött förstås. Och alltsammans stoppat i tjocktarmar från sumpvarg. Jag har själv utvecklat receptet under mina resor."

Korobiten växte till tiodubbel storlek i Flårians mun. Han önskade att han aldrig hade frågat.

EPISOD XXVIII: BLÅ DUNSTERS SISTA STRID (HMÄ-ISALJ)

Bröderna Proctors tvekamp slutar i storm och tragedi i fornfyens skugga.

"Mannamod!"

*Flårian slet upp värjan ur skidan och rusade ut i det piskande regnet. Med Österhavets vågor forsande över fötterna stormade han över klipphäl-
len i fornfyens skugga, mot Vita Kårens blixtrande gevärsmynningar.*

*Kleo, för utmattad för att bruka sina yrvakna psioniska krafter, tvekade i
bråkdelen av en sekund. Sedan vrålade han så högt hans späda kropp märk-
tade med och följde Flårian in i närmkampen.*

*Bakom dem tog Dexter sats och slungade ett äggstort föremål mot fien-
derna, som tagit skydd bakom en stenbumling. Flårian hann just få upp en
hand till skydd för ögonen innan den forntida chockgranaten briserade. Allt
förstenades i blixtljus. Mellan de kulörta fläckarna som dansade på näthin-
nan såg Flårian hur soldaterna låg bländade och bedövade framför hans föt-
ter. Försvarslösa.*

*All nåd hade runnit ur ädlingens uppjagade sinne. Han stötte värjan
djupt i buken på en fiende. En till. Deras ledare, den kompakte Psipoagen-
ten Hemsky, sträckte sig efter sitt masergevär. Det blev hans sista handling
på denna fördärvade jord. Striden var över.*

*Inte bara denna strid. Knallarna och blixterna från Blå Dunsters uppgö-
relse med sin broder och ärkefiende Linus Drake – eller Lee Proctor, som
var BPM-ledarens sanna namn – hade också bedarrat. Vem hade segrat?*

*Dånande turbinmotorer gav svaret. Drakes pansarsvävare lösgjorde sig
ur piskande regn och skymningsmörker. Den brann och var uppenbart ska-
dad, men kanontornet var fullt funktionellt och riktade sitt dödsbringande
vapen mot fyrtornet.*

*Knallen fick klipphällarna att skaka. En stor tugga fornsten ur fyrens
kropp rasade i marken och splittrades med ett dån. Linus Drakes vassa röst
sprakade metalliskt ur pansarkärrans högtalare.*

"Ni har ingen chans. Kapitulera eller dö".

Efter flera timmars gemyt i Zanders tält gick Dexter, Kleo och Flårian in till Dratta Stupfall för att söka upp BPM-kontakten Ertzman Beewickel, som kanske visste var formannen Matheus och grisen Nils höll hus. De fann hans skrotskjul tomt och övergivet. En bister granne sade att Vita Kåren varit där samma eftermiddag och släpat en skrikande Beewickel med sig.

Grannen tipsade om att Beewickel brukade umgås med ett muterat pyriskt syskonpar vid namn Jusak och Frederica Lobbholm, som hade setts hos den udda mutantsekten Misanthroperna nära himlastenens nedslagsplats. Gruppen gick dit och fann syskonen, i synnerhet Frederica, i sorg. Hon och Beewickel var ett par, och hon visste att Vita Kåren tagit honom. Hon sade att han hade lämnat BPM för flera månader sedan och omöjligen kunde vara den som informerat doktor Mortimer om Matheus och Nils.

Nattligt sabotage

Medan natten föll över Dratta Stupfall samlades hela sällskapet, med Blå Dunster och Manfred, i Zanders tält. Efter långa överläggningar beslöt de sig för att sabotera Linus Drakes pansarkärra, för att skaffa i sig ett försprång i jakten på Matheus. Dexter ville hellre värva alla mutanter i Dratta Stupfall till ett anfall mot Drake och Vita Kåren, men kampviljan i byn var liten och de övriga i sällskapet fann planen alltför riskabel – om Drake insåg att han var hotad var risken stor att han skulle fly och sätta högsta fart mot Matheus.

Strax före gryningen satte Kleo ett av Vita Kårens tält i brand med sina psi-krafter, och medan soldaterna släckte lågorna smög Flårian fram och fäste en sprängladdning som Dexter byggt på fornkärrans drivband.

Nästa morgon avseglade sällskapet i sin eka mot Tviro Mermax skrotupplag där den siste av de tre BPM-kontakterna, Gordon Allto, skulle finnas. Zander följde med och insisterade på att ta med en gigantisk koffert vars innehåll den gamle uttern vägrade avslöja. När följet hunnit någon sjömil från Dratta Stupfall hörde de en stor knall och såg en rökpelare stiga över kusten. Dexters bomb hade fungerat.

Kamp bland skrothögarna

Efter några timmars seglats i tilltagande iskallt regn och blåst nådde gruppen skrotupplaget, en samling skjul inhägnade av ett plåtförstärkt plank. Till sin besvikelse fann de anläggningen hårdbevakad av Vita Kåren. Medan de bevakade området stötte de samman med en skara åländska rebeller, muterade grisar under ledning av den sturske Gottne Krus.

De beslöt sig för att gå till anfall tillsammans. Medan rebellerna anföll den östra flanken och Blå Dunster den södra gav sig Flårian, Kleo och Dexter på den ensamma vaktposten i väster. Efter att ha kämpat ner soldaterna där trängde trion in på området, och fann Gordon Allto kedjad på marken i ett hägn för kutbockar. Bland skrothögarna hittade Dexter massor av spännande fynd – inte minst en plasteka med fungerande utombordsmotor.

Det retlige Allto medgav att han var den som varslat Mortimer om Matheus och grisen Nils. Duon hade besökt skrotupplaget några månader tidigare och frågat efter reservdelar. Nils hade avslöjat att de skulle användas för att laga en fyr, och Allto anade att han syftat på det enorma forntorn som stod på en udde någon mil åt sydöst.

Broder mot broder

Regnet vräkte ner och flera meter höga vågor slog tvärs över udden som forntornet Långe Jack stod på. Där inne fanns ingen Matheus och ingen Nils, bara en märklig robot med beteckningen UMB-10 som påstod sig ha funnits ombord på satelliten Uriel III innan den föll från skyn.

Då varnade Blå Dunster för att de inte var ensamma. Mot fyren svävade Linus Drake i sin pansarkärra, flankerad av tio soldater från Vita Kåren.

Det var dags för Marcus Proctor att göra upp med sin broder. Han drog på sig sin stridshjälm, osäkrade gyrojetpistolerna och stormade ut, rakt mot Linus Drakes svävar. Det var upp till Flårian, Kleo, Dexter och Zander att möta Vita Kårens elitsoldater. Manfred Lund fann det klokast att stanna inomhus.

Zander von Hartman blottade huggtänderna. Drake hade kidnappat hans kära nevö och skyddsling. Kanske dödat henne. Det var inte ett brott han hade för avsikt att förlåta.

Den gamle uttern pressade in en knapp på energigranaten han höll i högertassen. Sen hivade han den blinkande fornladdningen genom regnet. Den träffade Drakes fornkärra med ett ljudligt "klonk" och sög sig fast med magnetisk kraft.

Zander duckade och höll för öronen.

Explosionens kraft fick svävaren att kränga vilt på sin läckande luftkudde. Svart rök vällde ur metallbestens kropp, och med ett gnissel likt ett smärtvrål kavade den över klipporna ner mot Österhavets upproriska vågor. En skummande kaskad slog upp när svävaren tog vatten och fortsatte ut i vätan.

Flårian, ännu blodig och rusig efter striden, sköt efter fornkärnan med sin plasmakarbin och Dexter rusade ut i havet för att hinna ikapp den, men fick ge sig när isvattnet nådde honom till midjan.

Drake hade kommit undan. Men vad hade hänt Blå Dunster?

De sökte över klipporna och fann vigilanten liggande på en stenhäll, bruten och krossad. Ben och armar knäckta i omöjliga vinklar. Den maskerade hämnaren var bortom all hjälp.

Kleo lyfte av stridshjälmen och stirrade in i Marcus Proctors slocknande ögon.

"Lee ... ni måste stoppa honom ... han är vansinnig. Hitta Traffaut ... Hemliga utskottet ... i Hindenburg. Det finns en hemlig grotta. Gå till krogen McAbers ... lösenordet är ... "länge leve undergångens arvtagare".

Den döende hjälten såg Dexter, försökte vända sig mot honom. Grimaserade, föll tillbaka.

"Dexter, det är en sak du måste veta ... om vem du är. Jag kan inte säga det, jag är inte säker ... du måste ta reda på det själv. Gå till barnhemmet i Hindenburg, där du växte upp ... Glorabella Silverstrååk, föreståndaren ... fråga henne ... vem din pappa var..."

Sedan drog Blå Dunster sitt sista andetag.

EPISOD XXIX: GAMMELBJÖRNE NS IDE (HMÄ-UA)

Hjältarna får höra en omvälvande sanning, angrips av en gammal vän som uppstiger ur havet, åker på luftfärd och landar hemma – där inget är som förut.

Flårian sköt upp den gistna dörren till McAbers och gick in, tätt följd av Kleo och Dexter. Fladdrande vaxljus försökte förgäves jaga bort dunklet som fyllde lokalen. Två män vid ett bord – en i solkig uniform, den andre med påfallande yvig mustasch – tittade upp från sina glas och granskade nykomlingarna. Från ett hörn kastade en ensam mörkhårig kvinna en flyktig blick åt deras håll.

Den muterade Dexter, fredlös i detta Nyordningens Hindenburg, slog ner blicken och försökte gömma sig bakom sina vänner. Bakom bardisken stod den rostige automaten som gett krogen sitt namn och putsade glas.

"Vad får det lov att vara denna bistra vinterkväll", sade roboten med märkligt surrande "r" som avslöjande dess ursprung i fjärran Albion.

Flårian spände ögonen i automaten och viskade, övertydligt och aningen för högt:

"Länge leve Undergångens Arvtagare".

Efter Blå Dunsters tragiska död vid fyrtornet kom två udda existenser gående över klipporna – fornmannen Matheus och grisen Nils, Manfreds försvunne assistent. De hade åkt på fisketur i ovädret och sedan hållit sig undan medan striden rasade.

När hela sällskapet kommit in i värmen i fyrens boningsrum gjorde Nils ett enastående avslöjande: Hydran lever. Den mytomspunne mutanthövdingen som varje pyrier kände till, den som besegrades av Maximilian Skarprättare i fältslaget för drygt två sekel sedan som blev starten för Pyrisamfundet, var samma monstrum som dolt sig i Aros. Hydran var Titan VIII. Nidingen.

Den allvarsamme Matheus berättade hur han och de andra forskarna i Aros väckts upp ett år i taget för att tjäna Hydran, som kallat

sig Härskaren. Vid flera tillfällen dök aristokratiska män upp i Aros, män som Matheus senare förstått varit Pyrisamfundets långa rad av kejsare. Alla hade visat upp sina nyfödda söner för Härskaren och svurit att lyda honom.

Flykten från Aros

Efter många år och otaliga uppvaknanden ur kryosömnen fick Matheus kontakt med en av männen. Det var kejsar Thorulf, och han hade en plan för att bryta Nidingens grepp om kejsarhuset. Thorulf gav Matheus och de andra forskarna psi-blockerande forndroger som lät dem fly från Aros utan att bli upptäckta. I gengäld lovade Matheus att finna enklaven Elysium IV och därifrån störta satelliten Uriel III, med vilken Hydran kunde se allt som rörde sig på markytan.

Tyvärr var Arosforskarnas sinnen illa härjade av kryosömnen, psi-drogen och mötet med den fördärvade ytvärlden. Flera miste allt vett och fick lämnas på vägen. Flårian, Dexter och Kleo insåg att Trashanken de mött i Pirit var en av dessa stackare. Självmördaren med kejsarligt fribrev utanför Nordholmia var en annan.

Andra upptinade Arosforskare dödades av BPM-agenter som Hydran skickade efter rymlingarna. Till slut var det bara tre, Matheus, Bogart och Garbo, som nådde enklaven. Bogart lyckades sänka satelliten Uriel III ur dess omloppsbana – det var himlastenen som störtat på Åland – men dödades av en terrorrobot. Garbo tappade vettet och blev kvar i Nordholmia. Bara Matheus återvände till Hindenburg.

En misslyckad expedition

Utan satelliten var Hydran förblindad, men fortfarande livsfarlig. Thorulf bestämde att monstret i källaren skulle dö. Han beslöt sig för att själv leda en expedition till Elysium IV för att hitta det legendariska Hadesviruset. Även Matheus, Flårians far Lothar Altklang, Thorulfs personliga medium – den lille pojken Jonathon Princip – och ett kompani från elitförbandet Tunnelrävarna följde med på luftskeppet Aurora på resan norröver.

Expeditionen blev ett fatalt misslyckande. Nidingens "bror" Titan VII, som levde kvar i den övergivna enklaven, förslavade Tunnelrävarna och vände dem mot varandra. Thorulf och de andra undkom slakten med en hårsman. På vägen hem mot Hindenburg släppte kejsaren av Matheus, som trots allt fullgjort sitt uppdrag. Han sökte sig österut, bort från Aros, och hade hamnat på Åland där mötte Nils av en slump.

Vad som hänt kejsaren och Flårians far visste inte Matheus. Men Blå Dunster hade ju berättat att de båda greps av BPM vid återkomsten till Hindenburg och nu var Linus Drakes fångar.

Kvark slår tillbaka

Sällskapet ville fråga Matheus mer om forntiden, undergången och Hydran, men nästa morgon var han borta. Han hade tagit farväl av Nils och sedan seglat iväg mot Åhlbograd på Österhavets östra kust. Så långt bort från Aros som möjligt.

Desto gladare blev hjältarna när Zander von Hartman avslöjade vad som fanns i hans enorma koffert – en tvättäkta luftballong! Hela sällskapet klev i den stora korgen och satte högsta fart mot Hindenburg. Men just när aerosfären var på väg att lyfta hände något oerhört: En rostig robot uppsteg ur Österhavets vatten. Till sin fasa insåg gruppen att det var Kvark, deras gamle vän från Pirit som avslöjat sitt rätta mordiska jag i Elysium IV.

Metalliskt mässande "*Alla Skarprättare måste likvideras*" fick Kvark tag i tampen till ballongen hävde sig upp innan Kleo hann kapa trossen med sin yxa. Flårian duckade undan robotens stridssåg, och lyckades till slut köra in sin värja i dess ögonglugg. Kvark föll ur korgen. Dexter lyckades fånga automaten, men tvingades släppa greppet för att slippa smaka på sågklingan. Kvark störtade ner i vattnet och försvann. Igen.

Kleos krafter återvänder

Luftfärden mot Hindenburg var kall och blåsig men odramatisk – utom när aerosfären passerade över Musközonen dis. Den natten drömde Kleo att han befann sig i zonen, med sin syster Adelia. De

var jagade av Hydran. Då mötte de två män och en kvinna, alla med kritvitt hår och klädda i svarta kåpor.

En av männen var Traum. Den andre var hans kopia, men med albinoröda ögon i stället för Traums isblå. Kvinnan var Stjärnstammens försvunna siare Beate Hed. Först nu insåg Kleo hur lika hon och Traum var. Kleo fylldes av värme och kraft i deras närvaro. När han vaknade kände han att hans psioniska krafter var tillbaka.

Nyordning i Hindenburg

Kvällen den 16 januari år 100 enligt pyrisk tidsräkning satte Zander von Hartman ner sin aerosfär på ett snötäckt fält utanför Hindenburg. Zander, Manfred, Nils och Flårians tjänare stannade kvar medan Dexter, Kleo och Flårian smög sig in i staden.

Bara enstaka patruller från Stadsgardet syntes till. Trion strök längs husväggarna bort mot McAbers i Marknadsdistriktet. Gatorna låg spöklikt öde. En tidning som satt uppspikad på en vägg – BPM:s Imperiets Röst – förklarade varför. Det rådde utgångsförbud på nätterna.

Tidningen hade fler nyheter om BPM:s så kallade Nyordning i Hindenburg. Mutanter fick endast vistas i staden om de hade anställningsbevis. En mur höll på att resas runt Kåkstaden där rebeller förskansat sig. Och värst av allt: 5 000 krediter utlovades i belöning till den som kunde infånga "den osmakligt mutantkramande" Flårian och hans "kompanjoner" Dexter och Kleo.

Två konstaplar överrumplade gruppen när de stod och läste. Flårian försökte slå i dem att Dexter var hans tjänare, men hade svårt att förklara varför han saknade de rätta dokumenten. Först när Flårian chansade och antydde att han kände till att den ene konstapeln var en mutkolv fick de löpa.

Utan ett ord öppnade roboten McAber locket till en stor kista i krogens källare. Inuti dolde sig ett svart gap. En smal stentrappa som vindlade sig ner i mörkret. Flårian, Kleo och Dexter tittade klentrogen på varandra. Men det fanns inget val nu. Ingen återvändo.

IMPERIETS RÖST

HINDENBURG

ÄRGÅNG 1 - VECKA 3 - ÅR 100 PT

PRIS: 1 KREDIT

Muren kring Kåkstaden nära färdigställande

Överbefälhavare Aston Schiöld låter meddela att bara dagar återstår tills sunket och smittan i Kåkstaden är totalt inringat av barrikaden, som bevakas dag som natt av Hindenburgs sturska Stadsgarde. Smittihården är satt i karantän i väntan på rivning. De obehagliga skaror upproriska mutantkråk som finns kvar i Kåkstaden uppmanas att ge upp sin hopplösa kamp och genast omfamna Nyordningen i vårt kära Pyrisamfund. Den som lägger ned vapen och lämnar Kåkstaden före veckans slut slipper dödsstraff.

Linus Drake vald till ny toppost

Pyris modige och ståtliga Chetsexplorator och tillika Fornridskommissarie, den omåttligt folkäre Linus Drake, har på dekret från kejsaren själv förärats ännu ett prestigefullt ämbete: Ordförande i Nyordningsrådet, som vakar över Pyri i kejsarens frånvaro. "Jag är omåttligt stolt", säger herr Drake själv, just hemkommen från en rafflande expedition på Åland.

Förrädisk zonfarare efterlyst i Hindenburg

Allmänheten varnas! Den osmakligt mutantkramande zonfararen Flärian Altklang och hans båda kompanjoner - missfostret Dexter Finn och mördarpsionikern Kleo Kox - är enligt tillförlitliga uppgifter på väg till Hindenburg. Ligan är Nyordningens fiender och förrädare mot kejsaren och Pyrisamfundet. Nyordningsrådet utlovar 5000 krediter till den som kan lämna information som leder till dessa usla förrädare grips eller dödas. Samma summa utlovas för ålderbjörnen Trafaut - kejsar Thorulfs personlige spionchef som nu ställts sig på de muterade terroristernas sida.

Hälsning från Kejsaren

Många pyrier undrar var kejsar Thorulfi Skarprättare befinner sig dessa historiska dagar för vårt kära Samfund. Oroa er inte! Monarken ägnar sig åt kritiskt viktiga göromål på hemlig ort, men hälsar han följer allt som sker i huvudstaden och annorstädes med glödande intresse. "Detta är rätt medicin för Pyri. Jag uppmanar alla mina kära undersåtar att omfamna Nyordningen med själ och hjärta".

Utegångsförbudet kortas

Som ett tecken på Nyordningsrådets goda vilja kortas det natliga utegångsförbudet i Hindenburg med en timme i varje ände. Mellan klockan 20 och 05 måste nu alla rättträdiga invånare hålla sin inne. Som tidigare betraktas alla som rör sig på gatorna på natten som upprorsmakare och skjuts på fläcken, meddelar Stadsgardet.

Nyordningen har nått Piriti

Inte bara Hindenburg njuter av Nyordningen i Pyrisamfundet. I Piriti, pärlan på Frihetens slätter, har en orättvisans skamfläck tvättats bort. Hedersmannen Al-Ralph Cappuccino, oskyldigt dömd för mordet på vargkråket och uppvig-laren Clementz Ulthielm, har släppts ur fängelset med omedelbar verkan. Pirits oduglige och korruperade guvernör Valfrid Krööger har avsatts för att ha låtit detta justitiemord ägarum. Och vem mer lämpad att ta hans plats än herr Cappuccino själv? I veckan besöker Al-Ralph Hindenburg för att installeras i sitt nya ämbete och föräras med lojalitetsmedaljer av ingen mindre än Fornridskommissarie Linus Drake i Gryningspalatset.

Succé för Cirkus Babar

Cirkus Babar, den kringresande karnevalen från norr, lockar horder av muntra besökare till sina enastående föreställningar. Se sällsamma styrkeprov, famösa fasligheter, lustig luftakrobatik och muterade missfoster! Cirkustältet står vid stadens västra infart.

Succé för Nyordningen - Full fart i manufakturerna

De som oroat sig för att slamret i våra manufakturhallar tystnat efter nyårshelgens muterade revolt kan andas ut. Ordningskommissarie Fyrelis Wrede meddelar att produktionen är uppe i 80 procent. Muterade knegare börjar återvända till Hindenburg från sina arbetsläger. "Lojala och arbetsvilliga mutanter får stanna i vår stad så länge de knegar på och har anställning i våra manufakturer. Resten av packet utvisas", fastslår fru Wrede.

Tittar din granne snett mot Stadsgardet? Är din fru mutant-älskare? Var vaksam! Nyordningens fiender finns överallt! Rapportera all suspekt verksamhet till närmaste konstapelkåk.

De gick sakta ner i djupet och fann sig snart i en naturlig grottgång, upplyst av forntida lysglober som hängde från taket. Med dragna vapen fortsatte trion framåt, och efter ett hundratal meter vidgade sig katakomben till en rymlig grottsal. Till både höger och vänster hade sandsäckar och möbler vräcks upp till provisoriska barrikader.

Bakom det ena skyttevärnet syntes mynningen på en darrande skarprättarkarbin.

"Halt! Släpp era vapen!"

Den gälla rösten skar i mörkret. Inkräktarna gjorde som de blivit tillsagda, och lät sina värjor och pistoler falla till marken. Dexter kände en skarp stöt i ryggen. Mynningen på ett skjutjärn.

Det var den mörkhåriga kvinnan från McAbers. Bakom henne stod de båda männen som också hade suttit på krogen, även de med dragna skarprättare.

"Upp med händerna. Fortsätt framåt. Men försök inget, då smäller det direkt", väste kvinnan, vars enkla kläder och kortklippta frisyr inte dolde hennes stolta hållning och förfinade manér. En aristokrat, konstaterade Flårian gillande.

Med händerna i vädret gick sällskapet vidare, förbi barrikaderna och in i en ny grottsal, större än den första. Salen dominerades av ett enormt bord av fornmetall, belamrat med kartor, skisser och vapen. Vid väggarna stod flera fint snidade sekretärer, malplacerade mot grottans grova sten.

Vid ett av skriveborden satt en enorm pälsklädd varelse och skrev i skenet av en fotogenlampa. För ett ögonblick trodde Dexter att det var Enar. Men den här björnens päls hade betydligt fler gråa stråk. Han vände sig mot nykomlingarna. Deras hjärtan fylldes av glädje. Det var Traffaut, kejsarens agent som de mött i Biörnehuus nästan ett år tidigare.

Björnens förvånade anlete sprack upp i ett mäktigt leende. Hans röst mullrade i grottsalen.

"Är det inte Biörnstiernas Bästingar, hjältarna från Pirit? Välkomna till Hemliga utskottets högkvarter. Jag hoppas att ni kommer med goda nyheter. Det skulle vi sannerligen behöva".

EPISOD XXX: DRakens AVKOMMA (HMÄ-UA)

Efter en vandring genom Hydrans håla möter sällskapet gamla fiender för att befria deras fångslade ledare – och kvinnan som vet sanningen om Dexter.

Snö. Blod. Lera. Skarprättarkarbinernas knallar. Kulors vinande genom dimma och krutrök. Vrål av smärta. Ett barns tröstlösa gråt.

Kleo och Dexter, båda härjade och sårade, tog i med sina sista krafter för att tvinga upp Grovspinner på rätt köl. Berusad för att döva smärtan av sina skottskador hade Dexter råkat välta med fornkärran när han rammade porten till Arbetsläger 5.

Runt om dem strömmade horder av lortiga mutanter ut mot friheten, skabbiga och magra, utsläppta ur överfulla fångbaracker av Lejonordens kämpar och Dragos katter som nu följde dem ut undan lägervakternas smattrande motattack.

Bland rymlingarna fanns lodjuret Cassius, Lejonordens mytomspunne ledare som Kleo och Dexter kommit hit för att frita.

Med en duns föll Grovspinner tillbaka på sina fyra jättehjul. Kleo skrek på Dexter medan duon hoppade upp i sittbrunnen.

"Kom igen nu, vi måste ut härifrån!"

Men Dexter var inte färdig. En barack återstod att befria. Panikslagna rop på hjälp hördes inifrån tegelhuset, fingrar och klor pressades ut i springorna runt den reglade porten. Dexter tänkte inte lämna någon enda mutant kvar i detta helvete.

Han trampade plattan i botten. Grovspinner, bucklig och sargad, släppte ut ett plågat motorvrål och kastade sig framåt likt en sårad best av fornplåt. Kleo tog ett krampartat grepp om störtbågen. Marodörbuggyn dundrade in i barackens tegelvägg, som gav efter och kollapsade i ett moln av damm.

Ut rusade fler mutantfångar. Utmärglade, förödmjukade, överlyckliga. I hopen såg Dexter ett välbekant kvinnoansikte. Det kan komma hit för att se. Smutsigt, fårat av ålder och umbäranden, men stolt. Det var Glorabella Silverstrååk, föreståndaren för daghemmet där han vuxit upp.

Skulle hon ge svaret på hans barndoms gåta?

Efter ankomsten till Hemliga utskottets håla tillbringade Flårian, Dexter och Kleo många timmar i björnen Traffauts sällskap. De berättade om Blå Dunsters död och Traffaut om det förtvivlade läget i Hindenburg. Hemliga utskottet bestod av en ynka handfull kejsar-trogna, att rekrytera allierade till kampen mot BPM hade högsta prioritet.

En möjlig förstärkning var *lönnättlingarna*. Traffaut berättade om dessa hemliga släktingar till kejsar Thorulf som levt inkognito för att kunna rycka ut till monarkens försvar när tronen var hotad. Som nu. Hemliga utskottet hade snappat upp rykten om att lönnättlingarna hade samlats i Hindenburg, på inrättningen Thermopolium – där Dexter, Flårian, Kleo och Enar för första gången mötts.

Sanningen om Flårian

Traffaut ville skicka Flårian till Thermopolium - eftersom han själv var en lönnättling. Detta avslöjande var ingen stor överraskning för Flårian, som efter besöket i Elysium IV börjat ana att han var en Skarprättare. Men det Traffaut sade härnäst fick honom att häpna: Flårian var kejsar Thorulfs bror.

Lothar Altklang, mannen Flårian alltid trott var hans far, var i själva verket hans farbror - också han en lönnättling. Tydligen hade Lothar valt att dölja sanningen för Flårian då han inte helt litade på den unge brorsonens omdöme. Men nu var det dags för Flårian att ta sitt ansvar, sade Traffaut – att söka upp de andra lönnättlingarna och värva dem till Hemliga utskottet.

I gryningen gav sig Flårian i väg, ensam. Dexter och Kleo hade ett uppdrag på annat håll. Traffaut önskade att de skulle ta sig in i Kåkstaden och kontakta mutantrebellerna som forskansat sig där. Problemet var att ta sig förbi muren som armén höll på att resa runt slumområdet.

Dexter och Kleo berättade för Traffaut om Aros och ville ta vägen genom biobunkern direkt till Kråkslottet, det gamla kejsarpalatset mitt i Kåkstaden.

Först ville de hämta sin kära fornkärra Grovspinner som stått i snön på Hotell Esplanads bakgård i flera veckor. Tyvärr blev Kleo

igenkänd av portieren, och när Stadsgardet kom rusande trampade han ner gaspedalen och plöjde rakt genom grinden. Dexter hoppade på och duon mejade ner en vägspärr innan de satte högsta fart ut ur Hindenburg, där de gömde Grovspinner i en skogsdunge.

Tillbaka i Aros

Två soldater från Vita Kåren vaktade ingången till Aros, dold en bit norr om stadens utkant. Dexter och Kleo dödade dem med välriktade skott. Med hjälp av id-korten från Arosforskarna gick de in i tunneln till biobunkern. Hissen som ledde från BPM-delen av Aros till Hydrans nivå en våning ner var aktiverad. Någon hade varit här.

Duon fortsatte ner i bunkerdjupets dunkel. Inne i Nidingens kammare stötte de på en liten flintskallig man i lång rock som grävde i fornmaskinerna, skyddad av en reslig pansarknekt. Den robotliknande soldaten mejade med sin fornkarbin och sårade Dexter svårt i buken, men stupade för Kleos plasmagevär.

Den kortvuxne var Doktor Benzin, BPM:s kunskapare som utforskade de nyupptäckta delarna av Aros. Han hade upptäckt hemligheten om Nidingen och påstod att han redan berättat detta för Linus Drake. Om det var sant var kejsarens liv i stor fara.

Dexter och Kleo släpade med sig Doktor Benzin genom tunneln till Kråkslottet, där trions uppdykande väckte stor uppmärksamhet och ilska. Drago ville döda inkräktarna på stubinen för att de släppt lös Hydran i Kråkslottet under sitt förra besök. Men Drago stoppades av några kämpar från Lejonorden, ledda av den bistre bulldoggen Buster Parker – Dogglas Parkers äldre bror. Buster ville själv ta kol på Kleo och Dexter för att de dödat brodern i Elysium IV.

Rivalerna Drago och Buster var nära att ryka ihop – katt och hund som de var – men enades om att låta någon som kallades Domherren avgöra inkräktarnas öde. Domherren var en mystisk maskerad figur som tydligen agerade ledare för rebellerna i Kåkstaden.

När Kleo och Dexter lämnats ensamma med Domherren började han plötsligt gapskratta. Under masken doldes ett välbekant paddansikte – det var ingen mindre än bookmakern Julius "Smilet" Piaff!

Rädda Cassius!

Smilet berättade att han antagit rollen som den maskerade Domherren för att imponera på rebellerna i Kåkstaden. Av en slump hade han blivit deras ledare och skiljedomare mellan de rivaliserande falangerna från Dragos Dräggels och Lejonorden. Misstron mellan de båda sidorna drevs på av hunger och misär, och Smilet befarade att upprorsmakarna skulle ta kol på varandra om inte Vita Kåren gjorde det.

Dexter hade en lösning. Cassius, Lejonordens högste ledare, var så respekterad och fruktad att till och med Drago skulle lyda honom. Smilet höll med. Cassius måste befrias ur BPM:s klor och ta kommandot över mutantrebellerna. Men Smilet sade att lodjuret var inspärrad i det fruktade och hårdbevakade Arbetsläger 5, några kilometer väster om Hindenburg.

Dexters kampvilja växte när han fick höra att Glorabella Silverstrååk, daghemsföreståndaren som enligt Blå Dunster visste något om hans barndom, också fanns bland lägrets fångar.

Tillsammans med drygt 30 frivilliga Dräggels och Lejonordare smög sig Dexter ut genom Aros. De hämtade Grovspinner och ryckte fram mot Arbetsläger 5, i skydd av vinterdimman som steg ur Malsjön. I samma stund som Dexter trampade ner gaspedalen och dundrade fram mot lägerporten öppnade rebellerna eld mot soldaterna som vaktade deras fångne ledare.

"Du måste berätta. Vem var min far? Vem lämnade mig på daghemmet?"

Grovspinner hade knappt kommit ur synhåll från Arbetsläger 5 när Dexter började peppra fru Silverstrååk med frågor. Hon slog ner blicken.

"Jag har bävat för den här dagen."

Dexter stod på sig, vägrade backa. Motvilligt, med svag röst, fortsatte den gamla kvinnan tala.

"Det var ju över 25 år sedan, du var ett bara ett litet barn. Han var ung då. Och inte alls så känd som nu. Den man som lämnade dig hos mig var ... Linus Drake."

EPISOD XXXI: RALLARNAS NYE HÖVDING (HMÄ-UA)

Efter en kamp i manegen befriar Kleo och Dexter en kär gammal björnvän, varpå Kleo går på teater och en annan björn går ett tragiskt öde till mötes.

Vix Toreadors ögon smalnade till vassa streck. Gangstern höjde sin värja mot Kleo, som just hjälpt ut den blåslagne Flårian ur konstapelkåkens gallerbur.

"Ni lämnade mig att ruttna i Vättaträsket hos de där vidriga ödlorna. Det tog mig månader att fly. Mutantfrågan ger jag inte en jycke för, men jag lånar gärna ut mina tjänster till BPM för en chans att hämnas på er. Döden är en nåd jämfört med vad ni gjorde mot mig. Låt mig visa er min barmhärtighet!"

Vix värjspets skar genom luften. Mot Kleos hjärta. Han hann inte ducka, inte tänka. Stod som fastnaglad i golvet när han i ögonvrån såg en reptilsnabb skugga svepa in från sidan. Dexter. Så snabbt hade Kleo aldrig sett honom röra sig tidigare. Mutanten landade på alla fyra framför Vix och öppnade sitt gap mot den förvånade gangstern. Dexter spydde en kon av eld, en kaskad av röda flammor som omsvepte Vix. Ett kort skrik, sen sög lågorna luften och livet ur honom. Elden fortsatte dansa över liket.

Drakens son hade visat sina dolda krafter.

Ylet från sirenen i konstapelkåkens torn avbröt Kleos förstummade förvåning. Snart var BPM:s förstärkningar här.

"Kom igen, dags att dra!"

Björnen Enar protesterade.

"Inte utan Traffaut! Vi kan inte låta honom bara hänga där!"

Utan att vänta på svar lufsade Enar upp för torntrappan, riden av sorg och ilska.

Efter gryningsräden mot Arbetsläger 5 kontaktades Kleo av sin telepatiska syster Adelia, som hade ett viktigt budskap: Järnringen viss-

te var kejsar Thorulf fanns. Hon bad Kleo möta henne på Röthers Revysalong i Hindenburg.

Först ledde Kleo och Dexter de befriade mutanterna från arbetslägret till Botvids herrgård, det gamla Psipo-gömslet som tagits över av Lejonorden. Där planerade de sina nästa drag. För att ha en chans mot BPM och Vita Kåren tyckte de att de behövde vinna över den reguljära armén, eller åtminstone delar av den, till motståndsrörelsens sida. Majoriteten av de meniga i Malsjöregementet var mutanter, och knappast lojala in i döden mot Nyordningen.

De behövde Enar. Björnen var ju själv kapten i armén, om någon hade de rätta kontakterna så var det han. Men Enar var försvunnen. Kleo, som utvecklat telepatiska förmågor efter Hadessmittan, sökte efter spår av sin gamle vän i den psioniska etern.

Till sin förvåning lyckades han. Han fick en kort vision av Enar i något slags tält, fyllt av musik och skrattande människor. Men björnen var fången, slagen och hånad. Kleo och Dexter hade hört om Cirkus Babar, en kringresande karneval som lät muterade "missfoster" uppträda för att roa människor. Fanns Enar där?

Cirkusen brinner

Kleo var kluven, han ville gärna söka upp sin syster. Men Enar behövde hjälp. Kleo och Enar hittade Cirkus Babars tält i utkanten av Hindenburg, fullpackat med officerare och andra människor som skrattade åt mutanter i manegen. Så släpades Enar ut i kedjor. Iförd en förödmjukande kostym med bjällror tvingades han dansa till publikens hånskratt.

Föreställningens final gav Dexter och Kleo kalla kårar. Ut i manegen stormade ett gigantiskt monstrum av päls och betar. Baronen! Mammuten tycktes njuta av uppmärksamheten och fasan i publikens ögon. Vad gjorde rövarhövdingen från norr i Hindenburg?

Dexter och Kleo gömde sig och dröjde sig kvar i cirkustältet, smög sedan ut och fann Enar i en bur. Medan Kleo satte cirkustältet i brand och lockade bort Rallare som vaktade lägret lyckades Dexter dyrka upp låset till buren. Men just när Enar vunnit friheten steg Baronen majestätiskt ur sin vagn.

CIRKUS BABAR

SE MUTERADE NARRAR GÖRA BORT SIG!

DANSBJÖRNEN ENAR, SNABELMONSTRET NEBELWERFER
OCH ANDRA MISSFOSTER KRÅMAR SIG OCH GÖR KONSTER
ALLT FÖR MÄNNISKANS FÖRNOJELSE

DET ÄR FORNTIDENS UNDERHÅLLNING
DET ÄR DEN NYA TIDENS UNDERHÅLLNING

PRESENTERAS AF EDER CIRKUSDIREKTÖR
MAX KORNETTO

I triumf förkunnade megalomanen hur han infångat Enar och tvingat honom dansa i manegen, kväll efter kväll. Han hade sökt sig hit till Hindenburg med karnevalen som täckmantel enkom för att hämnas på gruppen, som sprängt hans pansartåg Götterdämmerung och saboterat hans invasion av Nordholmia.

En våldsam strid utbröt. Baronen och Enar, dödsfiender i så många år, störtade mot varandra som två framrusande forntåg. Kleos tankekraft satte mammutens kropp i brand, och till slut föll Baronen död till marken. Rallarna hyllade Enar som sin nye ledare, i skenet från lågorna som slukade Cirkus Babar.

BPM slår tillbaka

Efter att ha lämnat Enar och Rallarna vid Botvids herrgård återvände Kleo och Dexter till Hindenburg på morgonen, för att rapportera till Traffaut och Hemliga utskottet. Men utanför McAbers väntade en hel pluton från Vita Kåren.

Kleo och Dexter kunde bara se på när deras vänner i Hemliga utskottet släpades ut på gatan, döda eller sårade. Björnen Traffaut föstes bort, slagen i bojar. Flårian likaså. Bland soldaterna stod Bodfrid Schyster, den unge kunskaparen som blivit Dexters vän. Förrädare.

Mannen som förde befäl över soldaterna var en fiende från förr: Vix Toreador, bossen Al-Ralph Cappuccinos torped i Pirit som sällskapet lämnat hos reptilfolket Vättaträsket ett halvår tidigare. Kleo och Dexter hörde Vix säga att Traffaut och Flårian skulle föras till en konstapelkåk på Kopparberget för förhör.

En bit bort i en gränd hukade Manfred Lund och psionikerpojken Jonathon, som uppenbarligen hade undkommit razzian. Med fasa såg Manfred hur hans assistent Nils föll till marken. Kallblodigt dödade Vix den lille grisen med ett pistolskott i huvudet.

Kleo går på teater

Dexter, Manfred och Jonathon flydde tillbaka till Botvids herrgård, dolda av pojkens mentala krafter. Kleo smög sig till Röthers Revysalong för att söka upp sin syster. Han fick se föreställningen *I väntan på Mutant* – en märklig mutantfientlig pjäs om två mutanter som bara sitter och väntar i en ödelagd värld, men till sist räddas av Maximilian Skarprättare. Trots smink och peruk kände Kleo direkt igen en av skådespelarna – det var hans syster Adelia.

Hon tog emot Kleo i sin loge när ridån gått ner. Där fanns också Kreon - Järnringens mytomspunne ledare. Det visade sig att han och Adelia hade åkt till Hindenburg under täckmantel som skådespelare för att se vad som hände i huvudstaden med egna ögon. Kreon var till förväxling lik Kleos mentor Traum. Det snövita håret och skarpa anletsdragen var identiska, bara ögonen skiljde männen åt – Kreons var illröda till skillnad från Traums isblå. Var de ... släkt?

Kreon hävdade något otroligt. Han påstod att Traum och Väktarna hade allierat sig med BPM för att göra slut på Järnringen. I utbyte mot information om var kejsaren hölls fången, vilket Adelia hade snappat upp på telepatisk väg från Linus Drake, ville Traum att Kleo och hans vänner skulle fånga eller döda Väktarnas ledare. Kreon visste att Traum och hans anhängare höll sig gömda på en övergiven präst i hamnen.

Traffauts grymma slut

Kleo hade svårt att tro på Kreons ord, även om Traum hade varit ovanligt hemlighetsfull den sista tiden. Att få veta var kejsaren fanns vore förstås oerhört värdefullt, så Kleo bestämde sig för att spela med. Men först skulle Traffaut och Flårian befrias från konstapelkåken.

Med sina mäktiga mentala krafter dolde pojken Jonathon Grovspinner så väl att Dexter och Enar kunde köra rakt in i Hindenburg utan att bli sedda eller hörda. Under tiden smög sig Kleo fram till konstapelkåken, tillsammans med Adelia.

De möttes av en makaber syn. Från byggnadens vaktorn dinglade Traffauts döda kropp, upphängd som en varning till alla som vågade trotsa BPM. Enar, Dexter och Kleo stormade in i huset, slog ner två konstaplar och befriade Flårian ur en gallerbur. I nästa stund stormade Vix Toreador ut från sitt förhörssrum med dragen värja.

Sprakande och knastrande lågor kastade upp virvlande gnistor i januarinatten. Enar, bjässen, kämpade en ojämn kamp mot tårarna. Han hoppades att ingen såg. Traffauts gamla trötta kropp såg fridfull ut där den låg på sin brinnande bädd. Det fanns ingen tid att sänka honom i den frusna bunkermyllan runt Botvids Herrgård. Björnens själabbloss fick dansa iväg med lågorna i stället.

Traffaut var borta. Ledaren för kampen mot mutanthatarna fanns inte mer. Kleo, Dexter och Flårian stod sammanbitna vid bålet, huvuden sänkta. De kände tyngden växa på sina axlar. Ingen kunde hjälpa dem nu. Ingen annan kunde rädda Pyri. Det var upp till dem.

EPISOD XXXII: STJÄRNSTAMMENS ÅTERKOMST (HMÄ-UA)

Kleo återser ett kärt ansikte och stjälar en legendarisk automat, men Dexters stora fornintresse står dem båda dyrt.

"Enhet VAX-10 aktiverad. Ödmjukast till eder tjänst."

Ljuset tändes i automatens ögonglober, men den rostiga gamla plåtkroppen rörde sig stelt och ovan. Rösten var skrapig och ekade metalliskt, som om ljudkällan var dold långt inne i den tunnformade bålen.

"VAX-10, aktivera hologramfil som visar avtal mellan Maximilian Skarprättare och sekten NOVA."

Dexter försökte låta myndig. Men robotens svar dröjde. Ögongloberna pulserade svagt i gulvitt medan den uråldriga positronhjärnan sökte i sina rostiga minnesbankar.

"Åtkomst nekad. Aktuell fil krypterad. Kodnyckel ombedes. Enhet VAX-10 beklagar."

Kleo steg fram ur dunklet i Riksarkivets dammiga källarvalv. Han lyfte fram det lilla stycke i forntida plasticks och metall som han burit i en kedja runt halsen i snart ett år nu. Den artefakt som Stjärnstammens ledare Ossian den Vise hade givit Kleo på sin dödsbädd i Regnbågsvildarnas cell i Musközonen. Detta var alltså ändamålet.

Med darrande hand sträckte Kleo över det oansenliga föremålet till Dexter, som raskt tryckte in det i en liten kvadratisk öppning på VAX-10:s handled. Roboten fick liv igen.

"Kodnyckel godkänd. Uppspelning av begärd holografsekvens inleds."

Inför Dexter och Kleos förundrade ögon materialiserades fyra individer. Skepnaderna var genomskinliga och rörelserna hackiga, men Kleo kändes direkt igen tre av dem. Traum. Kreon. Beate Hed. Väktarnas, Järnringens och Stjärnstammens ledare. Alla vithåriga och klädda i identiska svarta kåpor. De såg bara marginellt yngre ut än när Kleo träffat dem i verkliga livet, bara timmar tidigare. Denna inspelning var över två sekel gammal. Hur var det möjligt?

Den fjärde personen var en man med ståtligt skägg, barsk uppsyn och en lappad uniform liknande den som Kleo och hans vänner funnit i Elysium IV. Mannen harklade sig och inledde sitt anförande.

"Så sant mitt namn är Maximilian Skarprättare lovar jag NOVA:s psioniker fristad i mitt nya Samfund. Den som höjer sin hand mot NOVA utan synnerligt gott skäl skall få smaka på min vrede."

Trion svarade i kör, mässande:

"Vi i NOVA svär att stå vid ätten Skarprättares sida i kampen mot Hydran och att alltid använda våra krafter för Samfundets bästa, nu och i all framtid."

Sedan blinkade hologrammet till och var borta.

Efter Traffauts kremering smög sig Kleo och Dexter tillbaka till Hindenburg igen. De fann pråmen där Kreon sagt att Traum och Vaktarna gömde sig, och Kleo blev genast upptäckt av psionikerna. Han bjöds ombord och blev omtumlad och lycklig över att möta Beate Hed, Stjärnstammens sierska som han länge hoppats få återse.

Traum avslöjade att han börjat söka efter den legendariska stammen efter sitt första möte med Kleo, och till slut fått kontakt med fru Heds nomader i Musközonen. Traum hade inget sagt till Kleo eftersom han var osäker på hans lojalitet.

Vaktarna och Stjärnstammen var i Hindenburg för att observera, de hade ännu inte bestämt sig för om de skulle lägga sig i BPM:s maktövertagande. Vaktarna betraktade Järnringen som ett större hot, BPM var trots allt bara människor. Men Dexter och Kleo vädjade om hjälp - BPM:s mutanthat gjorde inget undantag för psioniker.

Avtalet med NOVA

Traum och fru Hed ställde ett villkor. Skulle de hjälpa de kejsartrogna ville de ha en garanti för att ätten Skarprättare inte skulle svika dem igen. Traum berättade hur Maximilian Skarprättare hade lovat psi-sekten NOVA en fristad i Pyrisamfundet, i utbyte mot hjälp i kampen mot Hydran. Men det dröjde inte länge innan psionikerna började hatas och förföljas i det unga riket.

NOVA splittrades i tre falanger: Järnringen, som gjorde revolt mot människorna; Väktarna, som trodde på samförstånd och bekämpade Järnringen; och Stjärnstammen, som vände människornas rike ryggen och återvände till Musközonens djup.

Traum sade att löftena mellan Maximilian och NOVA spelades in, i form av ett hologram, av Skarprättarens trogna fältskär och livmedikus – roboten VAX-10. Traum ville ha inspelningen i sin ägo. VAX-10 var sedan årtionden deaktiverad efter ett svårt fall av automatkräfta, och förvarades i Riksarkivet i Hindenburg.

Problemet var bara att inspelningen var krypterad. Beate Hed sade att koden fanns i en forntida minnesartefakt som burits av Stjärnstammens ledare Ossian, som dött i Musközonen. Äntligen förstod Kleo syftet med smycket Ossian hade givit honom.

Att övertyga en syster

Kleo och Dexter drog sig undan för att tänka. Kleo var beredd att anta Traums uppdrag, men ville först få befria sin syster Adelia ur Järnringens klor. Han fann henne på Röthers Revysalong, och syskonparet smög genom gränderna till Thermopolium för att prata.

Kleo berättade att han hade funnit Stjärnstammen, som de båda längtat efter att återförenas med. Adelia vacklade. Järnringen hade skänkt henne samhörighet och trygghet. Men till slut lät hon sig slut övertygas att lämna Kreon.

På Thermopolium fick Kleo syn på senaste numret av Imperiets Röst. BPM hade upptäckt hemligheten med Nidingen i Aros och avslöjade allt med braskande rubriker. Kejsar Thorulf var gripen och skulle avrättas, om bara två dagar. Kleo mindes kunskaparen Doktor Benzin han mött i Aros. Om Thorulf skulle räddas från galgen fanns ingen tid att förlora.

Just när Kleo och Adelia skulle gå klampade två berusade konstaplar in på Thermopolium, för att "knacka mutantskallar". De kände igen Kleo, som hade ett stort pris på sitt huvud. Med mental kraft tvingade Kleo den ene konstapeln att klippa till den andre, och syskonen flydde i tumultet.

IMPERIETS RÖST

HINDENBURG

ÅRGÅNG 1 - VECKA 4 - ÅR 100 PT

PRIS: 1 KREDIT

Monstrum i bunker styrde kejsarhuset!

Skarprättarna var Nidingens marionetter i över två sekel

Samfundet är skakat sina djupaste grundvalar. Inget är som vi trott. Den folkkära Nyordningens tjänare har avslöjat en enastående - nej omskakande, upprörande och djupt skrämmande - sanning om vårt kära Pyrisamfund och dess historia. I över två hundra år, ända sedan kejsar Ottos dagar, sedan slaget mot Hydran, har kejsarätten Skarprättare var en marionett i händerna på ett muterat monstrum dolt i en fornbunker under självaste Gryningspalatset. Omvälvande? Svårt att ta in? Omöjligt att tro? Oneligen. Men ändå lika sant som att solen stiger över Musközonen. Nyordningens flitiga kunskapare har upptäckt denna sjunkna fornborg, kallad Biobunker IX, och dokumenterat dess fasansfulla hemligheter in i minsta detalj. Vår enda tröst: Styggelsen i djupet tycks ha flytt sin kos.

Förrädaren Traffaut gripen -
avled efter mildt förhör

Traffaut, kejsar Thorulfs muterade kompanjon som i veckor intrigerat mot Nyordningen, har till Hindenburgs stora glädje infångats. Aldrig mer ska gammelbjörnen smida ränker mot hederliga pyrier! Traffauts svaga karaktär visade sig också under förhöret - trots synnerligen mild utfrågning avled fången kort därpå. Någon statsbegravning av detta förrådiska kräk blir givetvis inte tal om. Nyordningsrådet gläds åt framgången, men uppmanar allmänheten att spana än mer intensivt efter de fiender mot Imperiet som ännu är på fri fot: Flärian Altklang och hans mordiska kompanjoner Dexter Finn och Kleo Kox. Belöningen höjs till 10 000 krediter för information som leder att dessa usla förrädare grips eller dödas.

Arbetsläger 5 attackerat -
alla mutanter omregistreras

Muterade banditer, sannolikt i maskopi med spioner från Ulvriket, angrep i veckan Arbetsläger 5. Ett fåtal intagna hann fly innan de fega angriparna jagades på flykten. Då oregistrerade mutanter alltså är på rymmen i Hindenburg har Nyordningsrådet beslutat att samliga mutanter som fått tillstånd att uppehålla sig och arbeta i vår stad omedelbart måste omregistreras. Stadsgardet varnar att oregistrerade mutanter skjuts på fläcken.

Thorulf ska plikta med livet

Denna förbrytelse av ofattbart omfång, att lägga Pyri öde i händerna på ett muterat missfoster, måste bestraffas. Allt annat vore ett hån mot varje god pyrier och människa. Därför är det Nyordningsrådets tunga plikt att meddela att kejsar Thorulf Skarprättare har gripits och placerats bakom lås och bom, på order av Ordförande Linus Drake: "Det är med stor sorg i hjärtat jag måste lämna detta dysira besked. Men det finns bara ett rimligt straff för Thorulf - döden. På onsdag, i gryningen, kommer den svekfulle monarken att dingla från galgen på Hydratorget".

TRÖTT PÅ SLIT OCH 'KNEG?
LÅT FÅNIGA MUTANTER ROA DIG!
KOM TILL
CIRKUS BABAR

Inbrott i Riksarkivet

Kleo och Adelia mötte Traum, Beate Hed och de andra utanför Hindenburg och förde dem med sig till Botvids herrgård, sedan han varnat dem om att Järnringen kände till deras gömställe på prämen.

Dexter, Kleo, den skadade Flärian och Enar, som organiserade motståndsrörelsens väpnade skaror, övervägde sitt nästa drag. Bristen på skjutvapen var skriande och sällskapet funderade på en vågad luftburen räd mot Garnisonens vapenlager. Men de beslöt sig för att först hitta VAX-10 åt Traum. Med Vaktarna och Stjärnstammen på sin sida skulle motståndsrörelsens slagstyrka öka markant.

Via kloakerna smög Kleo, Dexter och Traum till Riksarkivets byggnad i hjärtat av Hindenburg. Sedan Dexter oskadliggjort vakterna utanför och lirkat upp låsen gick han och Kleo in medan Traum stannade utanför. Med hjälp av en minnesramsa som Vaktarnas telepater snappat upp kunde Dexter slå in koden till kammaren där VAX-10 förvarades. Bara Dexter kunde gå in, då kammaren var skyddad av en forntida psi-disruptor och därmed var dödlig för psioniker att vistas i.

Traums alltid lika lugna telepatiska röst viskade i Kleos hjärna.

"Jag har sällskap här uppe på gatan. En patrull från stadsgardet närmar sig. Jag vill inte oroa er, men tiden är inne att ge sig av."

Dexter hade famnen full av fornböcker och antika kartor ur Riksarkivets gömmor, allt han kunde bära. Hans flackande blick fastnade på ett globformat metallföremål på en piedestal, stort som ett robothuvud. Han kunde inte hejda sig, sprang fram och började slita i det. Kleo, redan på väg upp i trappan med VAX-10 i släptåg, vände sig ilsket mot sin vän.

"Dexter! Släpp det där skräpet nu. Vi måste ut!"

Mutanten lyssnade inte. Med ett sista ryck fick han med sig plåtgloben och log brett i triumf. Sen rusade han mot utgången och fortsatte uppför spiraltrappan med snabba kliv. I samma stund som han kom ut på gatan såg han soldaterna höja sina vapen. Ett fyrverkeri av mynningsflammor lyste upp Kejsar Ottos Esplanad. Dexter såg Kleo falla, blödande ur magen.

I nästa ögonblick kände han en skarprättarkula riva loss en bit av hans ansikte.

EPISOD XXXIII: TILL VÄRLDENS ÄNDE (HMÄ-UA)

Flårian räddar sin berömde bror, som leder sällskapet på en expedition till odjurets håla i zonens hjärta.

*Staden var död. Fem skrapor reste sig svarta, de översta våningarna förlo-
rade i dis och dimma. Huskropparnas otaliga fönster hade århundraden ti-
digare fallit ur sina ramar och krossats mot gatan nedanför. Ett efter ett,
som ett stilla regn av glas. Våningsplanen gapade nu öppna och mörka,
svedda av tid och vind.*

*I höghusens skugga låg asfalten sprucken. Gatans forna myller av liv och
rörelse var sedan länge förvandlat till stoft och aska. Sotiga reklamskyltar
hängde kvar på fasaderna och manade till kommers, men inga säljare fanns
kvar och inga köpare heller.*

*Framför mynningen till en bred vägtunnel trängdes en oformlig massa
av plåt och rost. Bilar, bussar, cyklar, lastbilar, motorcyklar, husbilar, släp-
vagnar, skåpbilar. Packade så tätt ihop att de söndervittrade vraken var
svåra att urskilja. Vilken fasa fordonens passagerare än flytt från var det
uppenbart att få hade lyckats undkomma.*

*Mitt i förödelsen rörde sig fem små skepnader. En befriad kejsare. Hans
bror. En tjänare. En psioniker. Sist, en mutant. Deras ansikten var täckta
av otympliga andningsmasker, till skydd mot zonrötans ångor. Ingen av
dem såg den krälande skuggan som ljudlöst följde efter dem mellan for-
donsresterna.*

*Följets blickar riktades i stället framåt, uppåt. I den täta zondimman
cirklade mörka bevingade skepnader. Deras hesa skrin bröt Zonhjärtats
gravlika tystnad. Smädare. Asätare. Inkräktarna hade blivit sedda.*

*De fortsatte framåt, tysta och sammanbitna. Passerade en forntida fon-
tän, nu fylld av damm och aska. I dess mitt pekade en vass skärva av svart
glas hotfullt mot skyn. Då hörde de ljuden. Skrapande. Hasande. Väsande,
grymtande, morrande. Först svagt och avlägset, sedan allt starkare, tills*

oljudet överröstade både smädarna i luften och zonfararnas egen häftiga andhämtning i maskerna.

Bakom ett forntida metallräcke, ärgat och rostigt, öppnade sig en scen som hämtad ur en muterad mardröm. Ett rede, tiotals meter tvärs över, fullkomligt övertäckt av avskräde, torkat blod och avgnagda benbitar. I sänkan myllrade en hord av zonmonster. Gigantiska ekoxar stångades rastlöst med sina dödliga käkar. Svartborstiga storskövlarsvin bökade vresigt i sörjan. Kolkmalar slingrade avundsjukt mellan de större missfostren.

Med fasa såg besökarna hur mardrömmarnas hövding reste sig på andra sidan myllret. Den snigelartade kolossen med meterlånga huggtänder var vämjeligt bekant från mötet i Aros. Men den oformliga besten var större än sist. Stoltare, väldigare, vidrigare.

Hydran hade hittat hem.

Ingen av zonfararna märkte de två röda lysdioder som närmade sig deras ryggar.

Skadeskjutna hade Kleo, Dexter och Traum lyckats ta sig tillbaka från Riksarkivet, med automaten VAX-10 som byte, till sin bas i Botvids herrgård. Med robotens holograminspelning som garanti var Väktarna och Stjärnstammen redo att delta i kampen mot BPM.

Kleos syster Adelia, som läst Linus Drakes tankar, berättade var kejsar Thorulf hölls fången: i en cell på Vita Liljan, pansarkryssaren som Drake rest till Åland med. Bara ett dygn återstod tills BPM skulle låta kejsaren dingla från galgen så Kleo, Dexter och Flårian inledde genast en räddningsaktion.

Enar följde inte med. Han hade hört rykten om att Tunnelrävarna, elitförbandet som var känt för sin lojalitet mot kejsaren, gömde sig utanför Hindenburg och begav sig ut för att spåra upp dem. Tunnelrävarna vore en kraftfull förstärkning för motståndsrörelsen.

Vita Liljan låg på redde ute i Malsjön, och från sin eka såg trion att den bevakades av BPM:s pansarknektar. Dexter kontaktade deras befäl via komradio, och genom att låtsas vara Linus Drake - hans röst var tillräckligt lik faderns - gav han order om sänkt beredskap.

Bröderna möts i järnfiskens buk

Förklädda i stulna uniformer bordade sällskapet pansarångaren, och gick ner i dess inte. I en cell fann Flårian den åldrige Lothar Altklang, mannen som han i hela sitt liv trott var hans far. Flårian hade just hjälpt Lothar ur cellen när inkräktarna möttes av major Hank Hendrik, robotknektarnas befäl. Han anade direkt oråd och öppnade eld. Flårian skadades men lyckades ränna värjan i major Hendrik, som sedan stupade för Kleos plasmakarbin.

Lothar ledde sina befriare längst ner till skeppets buk, där en skäggig och utmärglad gestalt hölls fången i en gallerbur. Det var kejsar Thorulf. Flårian sköt upp låset och hjälpte sin bror ut i friheten. Han var förvirrad och yrade om hur de lekt ihop som barn på godset Klanghem, något Flårian inte mindes.

Plötsligt ekade skott från lastrummet utanför. Lothar, som hållit vakt, sjönk ihop, skjuten och döende. Fler pansarknektar vaknade, men Dexter slog på en störsändare han byggt som överbelastade deras radiosändare. Sällskapet vann några sekunder och kunde fly i tumultet med de befriade fångarna.

En kejserlig order

Väl tillbaka i Botvids herrgård krävde den härjade kejsar Thorulf ett eget rum, där han omgående låste in sig med Jonathon och Manfred Lund som fick rapportera allt som hänt. När han kom ut ett antal timmar senare, nyrakad, utsövd och uniformsklädd, var kejsaren sitt gamla jag igen.

Han tackade kort för fritagningen men började sedan omgående ge order. Han hade en plan för hur BPM skulle besegras. Ett anfall mot Gryningspalatsets murar skulle locka bort vakterna från BPM:s ledare i residenset, dit en liten styrka skulle smyga in via en hemlig lönngång från Aros djup. Det var alltså dit hissen i Hydrans kammar ledde.

Problemet var bara den sexsiffriga koden till hissen. Den kunde inte ens Thorulf. Den kunde bara Nidingen själv. Thorulf hade dragit en radikal slutsats. Han skulle söka upp Hydran i Musközonens

hjärta och koden av monstret. Och han krävde att sällskapet skulle föra honom dit.

BPM bombarderar Kåkstaden

Flårian var redo att följa sin bror till zonen, men både Kleo och Dexter tvekade. Var det verkligen rätt tillfälle att lämna Hindenburg nu och bege sig ut på en vådlig zonfärd? Dexters tvivel växte ännu mer när Cassius anropade från Kåkstaden och larmade om att kanonbåten Vita Liljan sköt Kåkstaden sönder och samman, sannolikt som hämnd för fritagningen av kejsaren. Läget var desperat för rebeller-na. Cassius krävde hjälp!

Men kejsaren stod på sig, att få fatt i koden och angripa Gryningspalatset var det viktigaste. Medan de var i zonen kunde andra i motståndsrörelsen försöka få in förnödenheter i Kåkstaden. Dexter, som inte gillade att ta order av en människa, gav till sist med sig när Thorulf lovade att hålla ett stort rådslag med alla falanger som deltog i kampen mot BPM. Tillsammans skulle de skapa ett nytt Pyri.

Järnringen dyker upp

Medan sällskapet gjorde sig redo för avfärd visade sig plötsligt Järnringens ledare Kreon utanför Botvids herrgård, med sina stormtrupper i följe. Han krävde tillbaka Adelia, ingen sviker Järnringen. Annars skulle han avslöja för BPM att motståndsrörelsen hade sitt högkvarter här.

Adelia vägrade och Kleo ville gå till angrepp mot Järnringen, men Traum – Kreons bror och ärkefiende – lyckades desarmera den explosiva situationen. Han sade BPM var ett värre hot än Kreon anade, att Linus Drake hade ytterligare en dos av Hadesviruset i sin ägo. Det enda skälet till att han inte använt det ännu var att BPM:s kunskapare försökte modifiera det så att alla mutanter drabbades av de dödliga effekterna, sade Väktarledaren.

Kreon tvivlade Traums ord, men vågade inte chansa. Motvilligt erbjöd han Järnringens styrkor till den stundande drabbningen mot BPM.

Genom zonsjuka tunnlar

Så snart Järnringen försvunnit hoppade zonexpeditionen upp på Grovspinner och åkte iväg. Kejsaren ville proviantera i Ulkebo vid zonens rand, men fann byn ödelagd och invånare massakrerade i snön. Många var försvunna. Hydran hade passerat här.

Snart nådde följet Tårarnas bro, en väldig fornkonstruktion som bar dem över en avgrund in i själva Musközonen. Luftsilarna som Dexter hade tillverkat mot den frätande luften höll tätt, och efter några timmar nådde expeditionen den plats som Thorulf talat om: en fornstation där zonens tunnlar nådde öppen dager.

Kejsarens plan var att ta sig in till zonens hjärta via den forntida järnbanan i underjorden. Ett stycke in i den kolsvarta tunneln hamnade sällskapet under beskjutning. Det visade sig vara Tunnelfolket, en märklig zonstam som bosatt sig i en stor forntida tunnelstation.

I utbyte mot proviant och annat lät Tunnelfolket till slut expeditionen passera, och gav råd om den rätta vägen vidare i djupet. Vissa tunnlar var än i dag, hundratals år efter Katastrofen och enklavkrigen, bevakade av dödsbringande terrorrobotar.

En efterhängsen automat

Men det var en annan automat oväntat överföll sällskapet. Zonfarrarna hade nått en plats där järnbanetunneln övergick till en bro som ledde djupare in i zonen, och tvingades klättra över en avgrund för att ta sig vidare. De kunde knappt tro sina ögon när roboten Kvarik plötsligt dök upp i tunneln bakom dem och gick till angrepp. Deras forna plåtvän som mist vettet - eller snarare visat sitt sanna jag - i Elysium IV hade förföljt dem till Åland, och nu ända hit.

Driven av sin programmering att döda alla Skarprättare försökte Kvarik döda Flårian och kejsar Thorulf med sin stridssåg. Automaten skakade av sig alla hugg och slag, men när Kleo träffade med ett plasmaskott föll den ner i zondiset och försvann. Nog hade sällskapet ändå sett det sista av Kvarik nu?

Skakade fortsatte expeditionen sin vandring på andra sidan bron, genom tunnelns kompakta mörker. De passerade en rostig plåtvagn full av skelett av formänniskor, offer för någon av Katastrofens

onämnbare fasor. De följde den antika kartan som Dexter stulit från Riksarkivet, och när de nådde en tunnelstation som låg nära zonens hjärta vågade de sig upp till den ödelagda markytan.

Stegen halkade över mänskliga benrester och blodslamsor. Avskräde från monstrens skrovmål. Folket från Ulkebo, nu Hydrans nådegåvor till hans djuriska hantlangare. Thorulf bet ihop, tog ett steg till genom sörjan. Flårian, Dexter och Kleo följde.

Runt skaran frustade vansinnesmonstren. Sträckte betar och mandibler mot besökarna. Hungriga, ivriga, redo att kasta sig över tvåbeningarna. Men hållna tillbaka som av osynliga kättingar. Zonfararna levde nu enbart för att Nidingen så önskade.

Så uppenbarade han sig framför dem. Nu i mänsklig skepnad. Kaiser Skarprättare. Fast inte riktigt - rusig och svullen av blod och makt kunde Hydran inte komprimera sin kropp tillräckligt. Som en besudlad jätte på närmare tre meter beskådade han besökarna, utstrålande onaturlig fasa som bara blev värre av anletsdragens uppenbara likhet med både Flårian och Thorulf.

"Ser man på, två små bröder Skarprättare. Välkomna till mitt rike."

Rösten var grötig och grov, ovan vid mänskligt tal. Till de andras stora förvåning föll kejsar Thorulf plötsligt på knä och tog av sin skyddsmask.

"Pyrisamfundet behöver din hjälp."

"Så ni klarar er in utan oss?"

"Nej, vi klarar oss inte. Vi är blott barn som famlar i okunskap utan din vägledning."

"Det borde du ha tänkt på innan du förrådde oss. Innan du svek vårt avtal. Vi borde döda dig. Äta dig."

"Det är din fulla rätt. Jag är här för att be om förlåtelse. Be dig glömma allt som varit. Be dig återvända och hjälpa mig ställa allt till rätta. Jag gjorde fel. Jag är en simpel människa. Jag visste inte bättre."

"Vi bryr oss inte längre. Vi har glömt Skarprättare och folkynge. Vi har hittat hem. Här är vi starka."

"Om du inte bryr dig, ge oss då koden till hissen i din kammare i Aros. Det kostar dig inget. Skänk mig koden som en avskedsgåva innan du lämnar oss för gott."

"Varför skulle vi göra det?"

Dexters tålamod brast.

"Vill du verkligen se en mutanthatare på Pyris tron!"

Varken Hydran eller Thorulf tog notis om mutantens upprörda utbrott. Kejsaren fortsatte.

"En del av dig bryr sig fortfarande om människorna. Om din ätt. Om Skarprättarna."

"Tro inte att du vet något om oss, kejsarkräk. Vi övergår ditt klena förstånd. Men du ska få din avskedsgåva. Koden är 1-2-8-6-4-2."

"Tack."

"Tacka oss inte. Vad vore mitt nya rike värt utan en värdig fiende? Nästa gång vi ses blir det din död."

Thorulf reste sig, backade långsamt bort från Hydran. Hela följet vände sig för att gå. Då, plötslig rörelse. Från en vittrad ruinmur slungade sig plåtvarelsen fram mot Nidingen. De röda lysdioderna skimrade till när Kvark stötte sin surrande stridssåg djupt in i Kaisers hals. Urtidsmutanten föll till marken i en kaskad av svart blod.

"Alla ... Skarprättare ... måste ... dö."

Mördarroboten upprepade monotont sin order från enklavtidens mörker. Den läste av omgivningen, sökte efter nästa offer. Sågklingan dröp av blod. Flårian flämtade till. Thorulf ryckte honom med sig, började springa.

Men Hydran var inte död. Undergången personifierad kunde inte dö. I alla fall inte i dag. Nidingen flöt ut i sin monsterform. Reste sig tornande över roboten, som omringades av en hord av odjur. Sedan kastade de sig över Kvark och slet den plikttrogna automaten i stycken.